

Holy Bible

Aionian Edition®

Naudojimo Teisės Atviros
Open Lithuanian Scriptures

AionianBible.org
The world's first Holy Bible untranslation
100% free to copy and print
also known as " The Purple Bible "

Holy Bible Aionian Edition ®
Naudojimo Teisės Atviro
Open Lithuanian Scriptures

Creative Commons Attribution ShareAlike 4.0 International, 2018-2025

Source text: eBible.org

Source version: 5/9/2025

Source copyright: Creative Commons Attribution ShareAlike 4.0
Biblica, Inc., 1995

Formatted by Speedata Publisher 5.1.16 (Pro) on 7/26/2025

100% Free to Copy and Print

TOR Anonymously

<https://AionianBible.org>

Published by Nainoia Inc, <https://Nainoia-Inc.signedon.net>

All profits are given to <https://CoolCup.org>

We pray for a modern Creative Commons translation in every language
Translator resources at <https://AionianBible.org/Third-Party-Publisher-Resources>
Report content and format concerns to Nainoia Inc
Volunteer help is welcome and appreciated!

Celebrate Jesus Christ's victory of grace!

Preface

Lietuvių at AionianBible.org/Preface

The *Holy Bible Aionian Edition* ® is the world's first Bible *un-translation*! What is an *un-translation*? Bibles are translated into each of our languages from the original Hebrew, Aramaic, and Koine Greek. Occasionally, the best word translation cannot be found and these words are transliterated letter by letter. Four well known transliterations are *Christ*, *baptism*, *angel*, and *apostle*. The meaning is then preserved more accurately through context and a dictionary. The Aionian Bible un-translates and instead transliterates eleven additional Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and all mankind, and the nature of afterlife destinies.

The first three words are *aiōn*, *aiōnios*, and *aīdios*, typically translated as *eternal* and also *world* or *eon*. The Aionian Bible is named after an alternative spelling of *aiōnios*. Consider that researchers question if *aiōn* and *aiōnios* actually mean *eternal*. Translating *aiōn* as *eternal* in Matthew 28:20 makes no sense, as all agree. The Greek word for *eternal* is *aīdios*, used in Romans 1:20 about God and in Jude 6 about demon imprisonment. Yet what about *aiōnios* in John 3:16? Certainly we do not question whether salvation is *eternal*! However, *aiōnios* means something much more wonderful than infinite time! Ancient Greeks used *aiōn* to mean *eon* or *age*. They also used the adjective *aiōnios* to mean *entirety*, such as *complete* or even *consummate*, but never infinite time. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs. So *aiōnios* is the perfect description of God's Word which has *everything* we need for life and godliness! And the *aiōnios* life promised in John 3:16 is not simply a ticket to *eternal* life in the future, but the invitation through faith to the *consummate* life beginning now!

The next seven words are *Sheol*, *Hadēs*, *Geenna*, *Tartaroō*, *Abyssos*, and *Limnē Pyr*. These words are often translated as *Hell*, the place of *eternal punishment*. However, *Hell* is ill-defined when compared with the Hebrew and Greek. For example, *Sheol* is the abode of deceased believers and unbelievers and should never be translated as *Hell*. *Hadēs* is a temporary place of punishment, Revelation 20:13-14. *Geenna* is the Valley of Hinnom, Jerusalem's refuse dump, a temporal judgment for sin. *Tartaroō* is a prison for demons, mentioned once in 2 Peter 2:4. *Abyssos* is a temporary prison for the Beast and Satan. Translators are also inconsistent because *Hell* is used by the King James Version 54 times, the New International Version 14 times, and the World English Bible zero times. Finally, *Limnē Pyr* is the Lake of Fire, yet Matthew 25:41 explains that these fires are prepared for the Devil and his angels. So there is reason to review our conclusions about the destinies of redeemed mankind and fallen angels.

The eleventh word, *eleēsē*, reveals the grand conclusion of grace in Romans 11:32. Please understand these eleven words. The original translation is unaltered and a highlighted note is added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. To help parallel study and Strong's Concordance use, apocryphal text is removed and most variant verse numbering is mapped to the English standard. We thank our sources at eBible.org, Crosswire.org, unbound.Biola.edu, Bible4u.net, and NHEB.net. The Aionian Bible is copyrighted with creativecommons.org/licenses/by/4.0, allowing 100% freedom to copy and print, if respecting source copyrights. Check the Reader's Guide and read at AionianBible.org, with Android, and with TOR network. Why purple? King Jesus' Word is royal and purple is the color of royalty! All profits are given to CoolCup.org.

History

Lietuvių at AionianBible.org/History

- 06/21/75 - Two boys, P. and J., wonder if Jesus saves all and pray.
- 04/15/85 - Aionian Bible conceived as B. and J. pray.
- 12/18/13 - Aionian Bible announced as J. and J. pray.
- 06/21/15 - Aionian Bible birthed as G. and J. pray.
- 01/11/16 - AionianBible.org domain registered.
- 06/21/16 - 30 translations available in 12 languages.
- 12/07/16 - Nainoa Inc established as non-profit corporation.
- 01/01/17 - Creative Commons Attribution No Derivatives 4.0 license added.
- 01/16/17 - Aionian Bible Google Play Store App published.
- 07/01/17 - 'The Purple Bible' nickname begins.
- 07/30/17 - 42 translations now available in 22 languages.
- 02/01/18 - Holy Bible Aionian Edition® trademark registered.
- 03/06/18 - Aionian Bibles available in print at Amazon.com.
- 09/15/18 - Aionian Bible dedicated as J. and J. pray again.
- 10/20/18 - 70 translations now available in 33 languages.
- 11/17/18 - 104 translations now available in 57 languages.
- 03/24/19 - 135 translations now available in 67 languages.
- 10/28/19 - Aionian Bible nursed as another J. and J. pray.
- 10/31/19 - 174 translations now available in 74 languages.
- 02/22/20 - Aionian Bibles available in print at Lulu.com.
- 05/25/20 - Illustrations by Gustave Doré, La Grande Bible de Tours, Felix Just.
- 08/29/20 - Aionian Bibles now available in ePub format.
- 12/01/20 - Right to left and Hindic languages now available in PDF format.
- 03/31/21 - 214 translations now available in 99 languages.
- 11/17/21 - Aionian Bible Branded Leather Bible Covers now available.
- 12/20/21 - Social media presence on Facebook, Twitter, LinkedIn, YouTube, etc.
- 01/01/22 - 216 translations now available in 99 languages.
- 01/09/22 - StudyPack resources for Bible translation study.
- 01/23/22 - Volunteers celebrate with pie and prayer.
- 02/14/22 - Strong's Concordance from Open Scriptures and STEPBible.
- 02/14/23 - Aionian Bible published on the TOR Network.
- 12/04/23 - Eleēsē added to the Aionian Glossary.
- 02/04/24 - 352 translations now available in 142 languages.
- 05/01/24 - 370 translations now available in 164 languages.
- 08/05/24 - 378 translations now available in 165 languages.
- 08/18/24 - Creative Commons Attribution 4.0 International, if source allows.
- 10/20/24 - Gospel Primer handout format.
- 11/24/24 - Progressive Web Application off-line format.
- 01/28/25 - All profits are given to CoolCup.org.
- 03/12/25 - 382 translations now available in 166 languages.
- 05/04/25 - 393 translations now available in 175 languages.
- 05/27/25 - 462 translations now available in 229 languages.
- 06/21/25 - 469 translations now available in 230 languages.
- 07/26/25 - 526 translations now available in 287 languages.

Table of Contents

NEW TESTAMENT

Luke	11
Acts	37

APPENDIX

Reader's Guide

Glossary

Maps

Destiny

Illustrations, Doré

NEW TESTAMENT

„Tėve, atleisk šiems žmonėms, nes jie nežino, ką daro“, – Jėzus meldėsi.

O kareivai lošė iš jo drabužių, mėtydami kauliuką dėl kiekvieno daikto.

Luke 23:34

Luke

1 Jau parašyta keletas Kristaus biografijų, kurių šaltinis – pasakojimai, paplitę tarp mūsų iš pirmųjų mokinių ir kitų liudininkų, mačiusių Kristų, lūpų, **3** Tačiau man pasirodė, kad gerai būtų patikrinti visus iki vieno aprašymus ir, kruopščiai patyrinėjus, pateikti tau santrauką, **4** kad įtikėtum tiesa, kurios buvai mokomas. **5** Savo pasakojimą pradėsi nuo žydų kunigo Zacharijo. Jis gyveno tada, kai Judėjų valdė Erodas, Zacharijas buvo šventyklos tarnų Abijo skyriaus narys. Jo žmona Elzbieta buvo kilusi iš Aarono palikuonių, ir taip pat kaip Zacharijas priklausė žydų kunigų luomui. **6** Jie buvo dievobaimingi žmonės, ir stropiai laikėsi visų Dievo įsakymų. **7** Tačiau jie neturėjo vaikų, nes Elzbieta buvo nevaisinga, ir abu jau buvo labai seni. **8** Vieną budėjimo savaitės dieną, kai Zacharijas šventykloje vykdė savo pareigas, burtų keliu jam teko garbė smilkysti Dievo šlovei šventyklos viduje. **10** Tuo tarpu didelė minia meldėsi šventyklos kieme, kaip buvo įprasta smilkymo metu, **11** Zacharijas buvo šventykloje, kai staiga smilkalų altoriaus dešinėje pasirodė angelas! Zacharijas apstulbo ir išsigando, **13** Tačiau angelas pasakė: „Nebijok, Zacharijau, aš atėjau pranešti, kad Dievas išklausė jūsų maldą, ir tavo žmona Elzbieta pagimdy sūnų. Pavadink jį Jonu. **14** Jūs abu turėsite daug džiaugsmo ir malonumų jam gimus, ir daugelis džiaugsis kartu su jumis. **15** Jis bus vienas iš didžiųjų Dievo žmonių. Jam nebus galima gerti vyno ar kurio kito svaiginančio gérimo – jis bus kupinas Šventosios Dvasios dar savo motinos įsčiose. **16** Jis įkalbės daugelį žydų grįžti prie Dievo. **17** Jis bus tvirtos dvasios ir galingas vyras kaip Elijas, senovės pranašas, ir paruoš kelią Mesijui, parengs žmones Jo atėjimui. Jis sušvelnins suaugusiuju širdis, kad jos taptų panašios į mažų vaikų širdes, o neklusnių mintis pakeis į tikėjimo išmintį.“ **18** Zacharijas tarė angelui: „Bet tai neįmanoma. Aš jau senas, o mano žmona irgi metuose.“ **19** Atsakydamas angelas jam tarė: „Aš esu Gabrielius. Aš stoviu Dievo akivaizdoje. Tai Jis mane pasiuntė tau pranešti gerają žinią! **20** O dabar, kadangi tu nepatikėjai, neteksi kalbos, kol gims kūdikis, Mano žodžiai išsispildys reikiamu laiku.“ **21** Tuo tarpu minios žmonių laukė, kada pasirodys Zacharijas, ir stebėjosi, kodėl jis taip ilgai užtruko. **22** Kai jis pagaliau išėjo, negalėjo kalbėti. Iš Zacharijo judeisi žmonės suprato, kad jis matė šventykloje regėjimą. **23** Likusias budėjimo

dienas jis éjo savo pareigas šventykloje, o po to grížo namo. **24** Netrukus jo žmona Elzbieta tapo nėščia ir slėpési penkis ménėsius. **25** „Koks geras Viešpats, – saké ji, – kad panaikino tą mano negarbe!“ **26** Kitą ménęsi Dievas pasiunté angelą Gabrielių į Nazaretą, kaimą Galiléjoje, **27** pas mergelę Mariją, susižiedavusią su Juozapu, vyru iš karaliaus Dovydo giminės. **28** Gabrielius, pasirodės jai, taré: „Sveika, malonėmis apdovanotoji, Dievas su tavimi!“ **29** Tai išgirdusi, Marija sutriko ir nusigando, Ji stengési suprasti, kas slypi angelo žodžiuose. **30** „Nebijok, Marija, – pasakė jai angelas, – Dievas nusprendė tave nuostabiai palaiminti. **31** Labai greitai tu tapsi nėščia ir pagimdyti Sūnų. Tu Jį pavadinsi Jézumi. **32** Jis bus didis žmogus ir vadins Jį Dievo Sūnumi. **33** Visagalies Dievas suteikis tavo Sūnui Jo tévo Dovydo sostą, Jis amžinai valdys Izraelį, ir Jo karalystė niekada nesibaigs!“ (aiōn g165) **34** Marija paklausė angelą: „Kaip aš galiu pagimdyti kūdikį? Aš esu mergaitė ir nepažįstu vyro.“ **35** Angelas atsaké: „Šventoji Dvasia aplankys tave, ir Dievo galybė pridengs tave Savo šešeliu, todėl gimės berniukas bus visiškai šventas ir vadinsis Dievo Sūnumi. **36** Štai tavo teta Elzbieta – „nevaisingoji“, kaip ją vadino, prieš pusmetį tapo nėščia senyvame amžiuje. **37** Dievas išpildo kiekvieną Savo pažadą.“ **38** Marija pasakė: „Štai aš – Viešpaties tarnaitė, trokštu tarnauti Jam taip, kaip Jis to nori. Tegul viskas, ką pasakei, išsipildo.“ Ir tada angelas pranyko. **39** Po kelių dienų Marija išskubėjo į Judėjos kalnus, miesteli, kur gyveno Zacharijas, aplankytį Elzbietas. **41** Kai Marija pasveikino Elzbieta, suspurdėjo kūdikis Elzbietas įsčiose, ir ją aplankė Šventoji Dvasia. **42** Ji džiugiai sušuko Marijai: „Tu labiausiai palaiminta iš visų moterų – tavo Sūnus vertas Dievo išaukštinimo. **43** Iš kur man ta garbė, kad Viešpaties motina aplanko mane? **44** Kai tu jéjai ir pasveikinai mane, kai aš išgirdau tavo balsą, iš džiaugsmo suspurdėjo kūdikis mano įsčiose! **45** Tu įtikėjai, kad Viešpats tesés Savo pažadą, todėl Jis nuostabiai palaimino tave.“ **46** Marija atsaké: „Kaip aš šlovinu Viešpatį! **47** Aš džiaugiuosi Viešpačiu, savo Gelbetoju, **48** nes Jis pažvelgė į Savo nuolankią tarnaitę. Štai nuo dabar visos kartos vadins mane Dievo palaimintą, **49** nes didžiaiškis dalykais apdovanojo mane Visagalį. **50** Jo gailestingumas neaplenkia né vieno, kuris Jam paklūsta. **51** Kokia galinga Jo ranka! Jis išblaško išdidžiuosius išpuikelius, **52** nuverčia nuo sostų galiūnus ir išaukština žermesniuosius. **53**

Jis pasotina išalkusias širdis, o turtuolius tuščiomis paleidžia. **54** O kaip Jis padėjo Savo tarnui Izraeliui! Jis neužmiršo Savo pažado, **55** nes pažadėjo mūsų tévams – Abraomui ir jo vaikams – amžiną gailestingumą.“ (aiōn g165) **56** Marija paviešėjo pas Elzbietą apie tris méniesius ir grīžo į savo namus. **57** Tuo metu atėjo laikas gimti Elzbietos kūdikiui, ir ji pagimdė sūnų. **58** Žinia, koks Viešpats jai gailestingas, greitai pasklido po kaimynus ir giminės, ir visi sveikino ją. **59** Kai kūdikiui suėjo aštuonios dienos, visi giminės ir draugai susirinko į apipjaustymo ceremoniją. Jie visi nusprendė, kad berniuko vardas bus Zacharijas, kaip ir jo tévo. **60** Bet Elzbieta pasakė: „Visai ne! Jis turi būti pavadintas Jonu!“ **61** „Kaip? – stebėjosi šie. – Juk visoje jūsų giminėje nerasi vyro tokiu vardu.“ **62** Tada jie ženklais paklausė kūdikio tévą, kokią vardą jis nori duoti berniukui. **63** Tasai pasiekė skiautę popieriaus ir visų nustebimui užrašė: „Jo vardas Jonas!“ **64** Tuojau pat Zacharijas atgavo kalbą ir émė garbinti Dievą. **65** Žinia apie stebuklą pasklido ne tik po visą kaimyninę apylinkę, bet ir Judėjoje. **66** Visi, kas girdėjo šią naujieną, ilgai svarstė: „Idomu, kuo taps šis vaikas, kadangi Viešpats jį globoja ypatingai.“ **67** Tada jo tévą Zachariją aplankė Šventoji Dvasia ir jis pranašavo: **68** „Šlovinkite Viešpatį, Izraelio Dievą, kadangi Jis aplankė Savo tautą ir atnešė jai išgelbėjimą. **69** Jis siunčia mums galingą Gelbėtoją iš Savo tarto Dovydo karališkosios giminės, **70** kaip seniau buvo žadėjės per Šventuosius pranašus, (aiōn g165) **71** Kuris išgelbės mus nuo priešų, nuo visų, kas mūsų nekenčia. **72** Jis buvo gailestingas mūsų protéviams, pačiam Abraomui, prisimindamas jam duotą šventą pažadą, jog leis mums, **74** išvaduotiems iš priešų rankos, tarnauti Dievui be baimės **75** per visą gyvenimą šventumu ir teisumu Jo akivaizdoje. **76** O tu, sūneli, vadinsiesi Aukščiausiojo pranašu, nes eisi paruošti kelią Mesijui. **77** Tu mokysi žmones pažinti išgelbėjimą iš nuodėmių atleidimo. **78** Tai įvyks dėl mūsų gailestingojo Dievo malonės, ir jau netruks nušvisti dangaus aušra, **79** kad paliestų sédinčius tamsybėse ir mirties üksmėje, kad palydėtų mus į ramybės kelią.“ **80** Mažasis berniukas labai mylėjo Dievą. Kai jis užaugo, atsiskyrės gyveno dykumoje, kol pradėjo tarnauti Izraeliui.

2 Apie tą laiką Romos imperatorius Cezaris Augustas paskelbė privalomą visos tautos gyventojų surašymą. **2** Šis surašymas vyko, kai Siriją valdė

Kvirinas. **3** Visi privalėjo registruotis savo protévių namuose. **4** Kadangi Juozapas buvo iš karališkos giminės, jam reikėjo vykti į Betliejaus miestą Judėjoje, į senuosius karaliaus Dovydo namus. Jis keliavo iš Galilėjos kaimelio Nazareto. **5** Jis pasiėmė drauge savo sužadėtinę Mariją, kuri buvo nėščia. **6** Ten ir atėjo metas gimdyti; **7** Marija pagimdė pirmagimį Sūnų, suvystė ir paguldė édžiose, kadangi jiems miestelio už eigose neatsirado vietas. **8** Tą naktį keletas piemenų laukuose ganė avis. **9** Staiga tarp jų pasirodė angelas ir aplinkui viskas nušvito dangaus šviesa. Piemenys labai išsigando, **10** bet angelas juos nuramino. „Nebijokite! – tarė jis. – Aš skelbiu jums pačią linksmiausią naujieną, kuri skirta kiekvienam žmogui! **11** Šią naktį Betliejeje gimė Išgelbėtojas – Viešpats ir Mesijas! **12** Kaip jūs atpažinsite Jį? Jūs rasite Kūdikį, suvystytą ir paguldytą édžiose!“ **13** Tuojau pasirodė daugybė kitų angelų – dangiškoji kariuomenė, kuri garbino Dievą giedodama: **14** „Šlovė Dievui aukštybėse, o žemėje ramybė Jo mylimiems žmonėms!“ **15** Kai šis didžiulis būrys angelų grīžo į dangų, piemenys sakė vieni kitiems: „Eime į Betliejų! Ten pamatysime ši nuostabų dalyką, apie kurį mums Viešpats yra paskelbęs.“ **16** Jie nuskubėjo į kaimą pas Mariją ir Juozapą. Édžiose gulėjo Kūdikis. **17** Piemenys pasakojo visiems, ką angelas buvo sakęs jiems apie Vaikelį. **18** Visi, kurie girdėjo piemenų pasakojimą, labai stebėjosi. **19** Marija saugojo šituos dalykus širdyje ir dažnai juos apmąstydavo. **20** Piemenys grīžo į laukus prie savo bandų, dékodami Dievui už angelų apsilankymą ir už tai, kad pamatė Vaikelį, kaip angelas jiems buvo sakęs. **21** Po aštuonių dienų, apipjaustymo ceremonijos metu, berniukas buvo pavadintas Jézumi. Šį vardą angelas davė dar Kūdikiui nesant įsciose. **22** Kai atėjo Marijos aukos šventykloje laikas, po vaiko gimimo, kaip reikalavo Mozés įstatymai, tėvai nunešė Jį Jeruzalén aukoti Dievui, **23** nes tame įstatyme Viešpaties pasakyta: „Kiekvienas moters pirmagimis berniukas turi būti pašvęstas Viešpačiui.“ **24** Ta pačia proga Jézaus tévai atnašavo „porą balandžių burkuolių arba du jauniklius karvelius“, kaip buvo reikalaujama įstatyme. **25** Tą dieną šventykloje buvo Jeruzalés gyventojas, vardu Simeonas. Tai buvo geras ir dievobaimingas žmogus, kupinas Šventosios Dvasios ir nuolat laukiantis Mesijo pasirodymo. **26** Šventoji Dvasia jam buvo apreiškusi, kad jis nemirs, kol pamatys Jį – Dievo pateptąjį Karalių. **27** Šventoji Dvasia paskatino jį nueiti į šventykla. Tą

dieną, kai Marija su Juozapu atnešė Jėzų, **28** Simeonas buvo ten ir, paėmės Vaikelį į savo rankas, šlovino Dievą: **29** „Dabar, Viešpatie, aš jau galiu ramus mirti! **30** Aš Jį pamačiau, kaip buvai žadėjės. Aš pamačiau Išgelbėtoją, **31** kurį Tu davei pasauliu. **32** Jis – toji Šviesa, kuri švies tautomis, ir Jis bus Tavo tautos, Izraelio, žmonių garbė!“ **33** Juozapas ir Marija stovėjo stebėdamies tuo, kas buvo sakoma apie Jėzų. **34** Simeonas palaimino juos ir tarė Marijai: „Kalavijas persmeigis tavo sielą, nes ši Kūdikij Izraelyje daugelis paniekins savo pačių pražūčiai. **35** Bet daugybei kitų Jis bus pats didžiausias džiaugsmas ir atskleis slapčiausios jų širdžių godos.“ **36** Tą dieną šventykloje buvo ir pranašė Ona. Ji buvo iš Asero giminės, Fanuelio duktė. Moteris buvo sena, nes po septynerių vedybinio gyvenimo metų jau našlavo aštuoniasdešimt keturis metus. **37** Ji niekada nepasitraukdavo iš šventyklos, dieną ir naktį garbindavo Dievą melsdamasi ir dažnai pasninkaudama. **38** Ji priėjo, kai Simeonas kalbėjo su Juozapu ir Marija, ir taip pat pradėjo dėkoti Dievui ir pasakoti Jeruzalėje visiems, kurie laukė Išgelbėtojo, kad Mesijas pagaliau atėjo. **39** Atlikę viską pagal Viešpaties įsakymus, Jézaus tévai grįžo namo į Nazareto miestą Galiléjoje. **40** Čia berniukas augo ir tvirtėjo, pasižymėdamas neįprasta Jo amžiui išmintimi, o Dievas Jį apdovanodavo Savo malone. **41** Kai Jézui sukako dvylika metų, Jis lydėjo tévus į Jeruzalę, į tradicinę Velykų šventę, kurioje jie kasmet lankydavosi. **43** Pasibaigus iškilmėms, visi keliavo namo į Nazaretą, bet Jézus pasiliko Jeruzalėje. Pirmą dieną tévai Jo nepasigedo, **44** nes manė, kad Jis esąs tarp keliaujančiųjų. Kai Jézus nepasirodė kitą vakarą, jie puolė Jo ieškoti tarp giminių ir draugų. **45** Negalėdami rasti, jie grįžo į Jeruzalę. **46** Po trių dienų jie pagaliau surado Jézų šventykloje. Su įstatymo mokytojais Jis kalbėjosi apie sudėtingus dalykus, **47** stebindamas visus išmanymu ir Savo atsakymais. **48** Tévai nežinojo, ką galvoti. „Sūnau! – priekaištavo mama. – Kodėl Tu taip pasielgei? Mes nepaprastai išsigandome, Tavęs visur ieškodami.“ **49** „Kam jums reikėjo Manęs ieškoti? Ar jūs nesuprantate, kad Man reikia būti čia, šventykloje, Mano Tėvo namuose?“ **50** Bet jie nesuvokė, apie ką Jis kalba. **51** Tada Jis grįžo su tévais į Nazaretą ir buvo klusnus. O Jo motina déjosi visa tai į širdį. **52** Su metais Jézus darési išmintingesnis ir buvo mylimas Dievo bei žmonių.

3 Imperatoriaus Tiberijaus penkioliktaisiais valdymo metais Dievas apsireiškė Jonui (Zacharijo sūnui), kai jis gyveno dykumoje. (Tuo metu Judėjoje viešpatavo Pilotas. Erodas – Galiléjoje, jo brolis Pilypas buvo Turėjos bei Trachonitidės krašto tetrarchas, Lisanijus – Abilénės tetrarchas, o Anas ir Kajafas buvo vyriausieji kunigai). **3** Tada Jonas keliavo po visą Pajordanę skelbdamas, jog krikštas žmonėms padės grįžti prie Dievo ir atsižadeti nuodėmių, kad jiems būtų atleista. **4** Pranašo Izajio žodžiai, Jonas buvo „balsas, šaukiantis iš tyru: Ruoškite kelią Viešpačiui! Jo atėjimui platinkite takus! **5** Sulyginkite kalnus! Užpildykite slėnius! Išlyginkite vingius! Tiesinkite kelius! **6** Tada visa žmonija pamatys Dievo siuštą Išgelbėtoją.“ **7** Štai kaip Jonas pamokslavo minioms, kurios atėjo krikštystis: „Jūs, gyvačių išperos! Bandote pabėgti nuo pragaro neatsisukę į Dievą iš tikrujų! Todél jūs ir norite būti pakrikštyti! **8** Pirma eikite ir įrodykite, kad tikrai atgailaujate. Ir nemanykite, jog esate saugūs todél, kad jūs – Abraomo palikuonys. To nepakanka. Dievas gali ir šiuos dykumų akmenis paversti Abraomo vaikais! **9** Jo teismo kirvis virš jūsų pakibęs ir pasirengęs pakirsti jūsų šaknis bei nuversti visai. Taip kiekvienas medis, kuris neveda gerų vaisių, turi būti nukirstas ir įmestas į ugnį.“ **10** Minia klausė: „Ką tu nori, kad mes darytume?“ **11** „Jei tu turi du apsiaustus, – kalbėjo jis, – vieną atiduok neturinčiam. Jei turi atliekamo maisto – atiduok alkanam.“ **12** Net muitininkai, šie visiems žinomi kyšininkai, atėjo pasikrikštyti ir klausė: „Kaip mes įrodyssime tau, kad atsižadėjome nuodėmių?“ **13** „Savo sąžiningumu, – atsakė jis. – Užtirkinkite, kad nerinksite daugiau mokesčių, negu roménų vyriausybė reikalauja.“ **14** „O kaip mes?“ – paklausė keletas kareivii. Jonas tarė: „Neatimkite pinigų grasinimais ir prievarta, né vieno nekaltinkite tuo, ko jis nepadarė; tenkinkitės savo alga.“ **15** Visi laukė ateinančio Mesijo, troško sužinoti, ar tai iryra Jonas. Šis klausimas rūpėjo kiekvienam, todél buvo visur svarstomas. **16** Jonas atsakė į šį klausimą, sakydamas: „Aš krikštiju jus vandeniu, bet greitai ateis Tas, kuris turi daug didesnę galią už mane. Iš tiesų aš nesu vertas būti net Jo vergu. Jis krikštys jus ugnimi ir Šventąja Dvasia. **17** Jis atskirs pelus nuo grūdų ir, sudeginęs pelus amžina ugnimi, surinks kviečius.“ **18** Jis davė daug panašių išpėjimų, skelbdamas tautai gerą naujieną. **19** Po to, kai Jonas viešai kritikavo Erodą, Galiléjos valdovą, už vedybas su savo brolio žmona Erodiada ir kitus

paikus darbus, Erodas įmetė Joną į kalėjimą, tuo padarydamas dar vieną nuodėmę. **21** Vieną dieną po to, kai jau buvo pakrikštytos ištisos minios, krikštytis atėjo pats Jėzus. Jam meldžiantis atsivérė dangus **22** ir Šventojoji Dvasia balandžio pavidalu nusileido ant Jo, o balsas iš dangaus pasakė: „Tu es Mano mylimasis Sūnus, Tavimi Aš gériuos.“ **23** Jėzui buvo apie trisdešimt metų, kai Jis pradėjo Savo misiją. Jėzus laikė sūnumi Juozapo, sūnaus Helio, **24** sūnaus Matato, sūnaus Levio, sūnaus Melchio, sūnaus Janajo, sūnaus Juozapo, **25** sūnaus Matatijo, sūnaus Amoso, sūnaus Naumo, sūnaus Heslio, sūnaus Nagajo, **26** sūnaus Maato, sūnaus Matatijo, sūnaus Semejino, sūnaus Josecho, sūnaus Jodos, **27** sūnaus Joanano, sūnaus Resos, sūnaus Zorobabelio, sūnaus Salatielio, sūnaus Nerio, **28** sūnaus Melchio, sūnaus Adijo, sūnaus Kosamo, sūnaus Elmadamą, sūnaus Ero, **29** sūnaus Jėzaus, sūnaus Eliezero, sūnaus Jorimo, sūnaus Matato, sūnaus Levio, **30** sūnaus Simeono, sūnaus Judo, sūnaus Juozapo, sūnaus Jonos, sūnaus Eliachimo, **31** sūnaus Melėjo, sūnaus Menos, sūnaus Matatos, sūnaus Natano, sūnaus Dovydo, **32** sūnaus Jesés, sūnaus Jobedo, sūnaus Boozo, sūnaus Salos, sūnaus Naasono, **33** sūnaus Aminadabo, sūnaus Admino, sūnaus Arnio, sūnaus Esromo, sūnaus Faro, sūnaus Judo, **34** sūnaus Jokūbo, sūnaus Izaoko, sūnaus Abraomo, sūnaus Taros, sūnaus Nachoro, **35** sūnaus Serucho, sūnaus Ragaujo, sūnaus Faleko, sūnaus Ebero, sūnaus Salos, **36** sūnaus Kainamo, sūnaus Arfaksado, sūnaus Semo, sūnaus Nojaus, sūnaus Lamecho, **37** sūnaus Matūzalio, sūnaus Henocco, sūnaus Jare to, sūnaus Maleleelio, sūnaus Kainamo, **38** sūnaus Eno, sūnaus Seto, sūnaus Adomo, kuris buvo Dievo.

4 Kupinas Šventosios Dvasios, Jėzus paliko Jordano upę ir Dvasia vedžiojo Jį Judėjos tyruose, kur velnias Jį gundė **2** keturiaskesimt dienų. Visą šį laiką Jėzus pasninkavo ir labai išalko. **3** Šėtonas Jam tarė: „Jeigu Tu Dievo Sūnus, paversk šį akmenį duonos kepalu.“ **4** Bet Jėzus atsakė: „Raštuose parašyta: gyvenime yra daug svarbesnių dalykų už duoną!“ **5** Tada šėtonas užvedė Jį ant aukšto kalno ir akimirkniu parodė viso pasaulio karalystes. **6** Velnias pasakė: „Aš atiduosiu Tau visas karalystes ir jų garbę, nes jos mano ir aš jas dalinu, kam noriu. **7** Jei Tu atsiklaupsi ir pagarbinsi mane, visa bus Tavo.“ **8** Jėzus atsakydamas tarė: „Raštuose taip parašyta: Viešpati, savo Dievą,

tegarbink ir Jam vienam tetarnauk!“ **9** Po to šėtonas nusivedė Jį į Jeruzalę, liepė atsistoti ant šventyklos stogo ir tarė: „Jeigu Tu Dievo Sūnus, pulk žemyn, nes Raštai sako, kad Dievas atsius angelų sargybą Tau bei pasirūpins, kad nesusitrenktumei į grindinį!“ **12** Jėzus jam atkirto: „Raštai taip pat moko: Negundyk Viešpaties, savo Dievo, kvailais patikrinimais!“ **13** Tada velnias baigė gundymusir kuriam laikui nuo Jėzaus pasitraukė. **14** Tada Jėzus grižo į Galiléją, kupinas Šventosios Dvasios galios. Greitai Jis išgarsėjo visoje šalyje **15** Savo pamokslais sinagogose. Visi Jį gyrrė. **16** Kai Jis atvyko į Nazaretą, į vaikystės namus, šeštadienį kaip paprastai nuėjo į sinagogą ir atsistojo skaityti Raštų. **17** Jam buvo paduota pranašo Izaijo knyga ir, ją atvertęs, Jis rado parašyta: **18** „Viešpaties Dvasia yra Manye; Jis paskyrė Mane skelbti gerą naujinę vargšams, Jis siunté Mane gydyti sužeistas širdis ir skelbti, kad belaisviai bus išlaisvinti, aklieji atgaus regėjimą, pažemintieji atsikratys engėjų. Dievas yra pasirengęs palaiminti visus, kurie tik pas Jį ateis.“ **20** Jis užvertė knygą, padavė ją tarnui ir atsisėdo. Visi sinagogoje įdėmiai žiūrėjo į Jį. **21** Tada Jis pridūrė: „Šis Raštas pildosi šiandien.“ **22** Visi susirinkusieji buvo geros nuomonės apie Jį, bet labai stebėjosi gražiais žodžiais, sklindančiais iš Jo lūpų. „Ar gali būti? – klausinėjo vienas kitą. – Argi Jis ne Juozapo sūnus?“ **23** Tada Jis prabilo: „Greičiausiai jūs pasakysite Man patarę: „Gydytojau, pasigydyk pats“, turėdami galvoje „kodėl nedarai stebuklų gimtajame mieste, kaip darei Kafarnaume?“ **24** Bet Aš sakau jums, kad né vienas pranašas nepripažistamas gimtajame mieste! **25** Pavyzdžiui, prisiminkite, kaip pranašas Elijas parodė stebuklą Sarepto našlei, atvykusiai iš Sidono krašto. Tomis sausros dienomis daugeliui žydų našlių reikėjo pagalbos, nes lietus nelijo jau tris su puse metų ir šalyje siautėjo badas, tačiau Elijas né pas vieną iš jų nebuvo siūstas. **27** Arba prisiminkite pranašą Elizieju, kuris išgydė Naamaną iš Sirijos, o ne žydų raupsuotuosius.“ **28** Šitokie pasakojimai sukėlė klausytojų įtūžį. **29** Jie atskélė, nusivedė Jį prie skardžio, ant kurio buvo pastatytas miestas, norėdami nustumti Jį nuo uolos. **30** Bet Jis paliko minią, braudamas pro įtūžusius žmones. **31** Tada grižo į Galiléjos miestą Kafarnaumą ir ten mokė sinagogoje kiekvieną šeštadienį. **32** Čia žmonės taip pat stebėjosi tuo, ką Jis sakė; kalbėdamas Jis nesirémė kitų mintimis, bet skelbė Savą tiesą. **33** Kartą, kai Jis

kalbėjo sinagogoje, velnio apsėstas žmogus pradėjo šaukti: **34** „Eik šalin! Mums Tu nereikalingas, Jézau iš Nazareto. Tu atėjai mus sunaikinti. Aš žinau, kad Tu esi Šventasis Dievo Sūnus.“ **35** Jézus jį sudraudė, sakydamas: „Nutilk!“ O demonui liepė: „Išeik!“ Miniai stebint, velnias parbloškė tą žmogų ant žemės ir paliko jį nieko pikta daugiau nedarydamas. **36** Žmonės nustebė klausinėjo: „Kas šio Žmogaus žodžiuose, kad net velnias Jo paiso?“ **37** Žinia apie tai, ką Jis padarė, žaibo greitumu pasklido po visą apylinkę. **38** Tą dieną iš sinagogos Jis nuėjo į Simono namus, kur, drugio krečiamą, gulėjo Simono uošvė. Visi prašė, kad ją pagydytų. **39** Atsistojęs prie lovos, Jis sudraudė drugi, ir ligonės kūno temperatūra staiga nukrito. Moteris atsikėlusi tuoju paruošė jiems valgyti. **40** Tą vakarą, saulei nusileidus, visi, kurie savo namuose turėjo ligonių, sergančių visokiomis ligomis, vedé juos pas Jézų, o Jo rankų prisišelietimas visus gydė. **41** Kai kurie buvo velnio apsėsti; Jam paliepus, demonai išeidavo šaukdami: „Tu esi Dievo Sūnus.“ Ir Jis drausdavo juos, kad šito nesakytų. Bet jie žinojo, kad Jis yra Kristus, todėl paklusno Jo liepimui nutilti. **42** Kitos dienos ryta Jis išėjo į dykumą. Žmonės Jo visur ieškojo ir, kai pagaliau rado, maldavo pasilikti Kafarnaume. **43** Bet Jis atsakė: „Aš turiu skelbti gerą naujinę apie Dievo karalystę ir kitose vietose – tam Aš ir esu siūstas.“ **44** Taigi Jis keliavo toliau, mokydamas visose Judėjos sinagogose.

5 Vieną dieną, kai Jis sakė pamokslą prie Genezareto ežero, didelės minios veržėsi prie Jo paklausyti Dievo Žodžio. **2** Jis pastebėjo dvi tuščias valtis, stovinčias vandenye prie kranto. Žvejai plovė tinklus. **3** Ilipės į Simono valtį, Jézus paprašė jį atsistumti truputį nuo kranto, kad Jis galėtų kalbėti žmonėms. **4** Baigęs kalbėti, pasakė Simonui: „Dabar plauk į gilumą, išmesk tinklus valksmui, ir jūs pagausite daug žuvų!“ **5** „Mokytojau, – atsakė Simonas, – mes visą naktį vargome, bet nieko nesugavome. Tik dėl Tavo žodžio pabandysime dar kartą užmesti tinklą.“ **6** Ši kartą jūs tinklai buvo tokie pilni, kad net pradėjo trūkinėti! **7** Išgirdė pagalbos šauksmą, kita valtimi atplaukė jūs draugai, ir netrukus jos abi buvo tokios pilnos žuvies, kad vos neskendo. **8** Kai Simonas Petras suprato, kas atsitiko, atsklaupė prieš Jézų ir pasakė: „Eik sau nuo manęs, Viešpatie, nes aš esu nusidėjėlis, nevertas, kad Tu būtum arti manęs.“ **9** Jį apstulbino didelis laimikis, **10** taip pat kaip ir jo draugus, Zebedėjo

sūnus Jokūbą bei Joną. Jézus atsakė: „Nebijok! Dabar tu būsi žmonių sielų žvejys!“ **11** Kai tik pasiekė krantą, vyrai, viską palikę, iškeliavo kartu su Juo. **12** Viename kaimelyje buvo sunkiai sergas raupsais žmogus. Pamatęs Jézų, jis parpuolė kniūbsčias ant dulkėtos žemės ir maldavo, kad pagydytų: „Viešpatie, jei tik Tu panorési, mano ligos gali né žymės nelikti!“ **13** Jézus, ištiesės ranką, palietė ligonį ir tarė: „Žinoma, noriu, buk išgydytas!“ Raupsai staiga pranyko! **14** Jézus liepė niekam nepasakoti, kas atsitiko, ir tuoju pasirodyti žydų kunigui. „Paaukok, kaip liepia Mozés įstatymas, už raupsų išgydymą, – taré Jis. – Tai bus įrodymas, kad esi sveikas.“ **15** Dabar žinia apie Jo galią pasklido dar greičiau ir didelės minios éjo klausytis Jo pamokslų ir gydytis nuo ligų. **16** Tačiau Jis dažnai pasitraukdavo į tyrus maldai. **17** Vieną dieną, kai Jis mokydamas kalbėjo, keletas žydų religijos vadovai ir įstatymo mokytojai sédėjo netoliiese. Atrodé, kad jie susirinko iš visų Galilėjos, Judéjos kaimų, taip pat ir iš Jeruzalės. Viešpaties gydymo galia neblėso. **18** Staiga pasirodė keletas vyru, nešančių patale paralyžiuotą žmogų. Jie stengési atnešti jį pas Jézų, bet negalėjo prasibrauti per minią. **19** Tada jie užlipo ant stogo, išémė keletą čerpių ir nuleido sergantį žmogų į minią su visu patalu tiesiai prieš Jézų. **20** Matydamas jų tikėjimą, Jézus pasakė tam žmogui: „Mano drauge, tavo nuodėmės atleidžiamos!“ **21** „Kas Jis toks, kad piktoždžiauja? – šaukė fariziejai ir įstatymo mokytojai. – Tai apsišaukėlis! Atleisti nuodėmės gali tik Dievas!“ **22** Jézus, žinodamas jų mintis, taré jiems: „Kodėl jūs sakote, kad šventvagiškai kalbu? **23** Aš, Mesijas, turiu valdžią atleisti nuodėmės žemėje. Kad Mano žodžiai neatrodytu tušti, – nes bet kas gali taip kalbėti, – Aš išgydysiu ši žmogų.“ Ir, pasisukęs į paralyžiuotą, Jis pasakė: „Paimk savo patalą ir eik namo, nes tu esi išgydytas!“ **25** Ir staiga visų akivaizdoje vyras pašoko ant kojų, paėmė patalą, kuriame gulėjo, ir nužingsniavo namo šlovindamas Dievą. **26** Visus apémė pagarbi baimė. Jie šlovino Dievą, sakydami: „Mes šiandien matėme keistų dalykų!“ **27** Vėliau, jau beeidamas iš šio miestelio, Jézus pamatė mokesčių rinkėją, garsų sukčių. To žmogaus vardas buvo Levis. Jézus taré jam: „Eik š, būsi vienas Mano mokinių!“ **28** Levis tučtuoju viską paliko ir atsistojęs nuéjo su Juo. **29** Greitai Levis iškélė didelį pokylį savo namuose ir pakvietė Jézų būti garbės svečiu. Susirinko Levio draugai, mokesčių rinkėjai, kiti svečiai. **30** Bet fariziejai

bei Rašto žinovai labai priekaištavo mokiniams, kad Jézus valgo su tokiais dideliais nusidéjéliai. **31** Jézus jiems atsaké: „Juk ne sveikiesiems reikia gydytojo, o sergantiesiems. **32** Mano tikslas – raginti nusidéjélius nusigręžti nuo savo nuodémui, o ne leisti laiką su tais, kurie galvoja, kad jie jau pakankamai geri.“ **33** Jie priekaištavo ir dėl to, kad Jézaus mokiniai ne pasninkauja, o valgo ir geria. „Jono Krikštytojo mokiniai nuolat pasninkauja ir meldžiasi, – saké jie. – Tai daro ir fariziejų mokiniai. Kodėl Tavieji valgo ir geria?“ **34** Jézus paklausé: „Ar laimingi žmonės pasninkauja? Ar vestuvių svečiai alksta jaunikio akivaizdoje? **35** Bet ateis laikas, kai jaunikis bus nužudytas. Tada jie nenorës pagalvoti apie valgi.“ **36** Jézus palygino: „Niekas neplėšo naujo drabužio, kad iš jo padarytų lopą senam. Ne tik naujas rūbas sugadintas, bet ir senas atrodytų prasčiau su nauju lopu. **37** Niekas nepila šviežio vyno į senas odines, nes vynas išsiveržtu iš senų vynmaišių, supléšydamas juos ir išsiliédamas. **38** Šviežias vynas turi būti pilamas į naujus vynmaišius. **39** Ir niekas, paragavęs seno vyno, nebenori šviežio ir gaivaus. Nes sakoma: išméginti būdai yra geriausi.“

6 Vieną šeštadienį eidami per kviečių lauką, Jézus ir Jo mokiniai skyné varpas ir, sutryné rankomis, valgė grūdus. **2** Tuomet keletas fariziejų saké: „Toks elgesys prieštarauja įstatymams! Tavo mokiniai skina varpas, o žydų įstatymas draudžia dirbti šeštadienį.“ **3** Jézus atsaké: „Ar neskaitote Šventojo Rašto? Ar niekad neskaitėte, ką daré karalius Dovydas, kai jis ir jo vyrai buvo alkani? **4** Jis nuéjo į šventyklą, paémé duonos, skirtos Viešpačiui, ir – nors tai įstatymo laužymas – valgė ją ir dalijosi su kitais.“ **5** Ir dar Jézus pridüré: „Mano valioje šeštadienio įstatymai.“ **6** Kitą šeštadienį Jis moké sinagogoje, o ten buvo žmogus, kurio dešinioji ranka buvo padžiūvusi. **7** Rašto žinovai ir fariziejai atidžiai stebéjo, ar Jis gydys žmogų tą dieną, nes buvo šeštadienis. Jie troško rasti kaltinimų. **8** Kaip gerai Jézus suprato jų mintis! Jis tik pasaké vyrui su padžiūvusia ranka: „Ateik, atsistok į viduri, kad visi matytu.“ Taip tasai ir padaré. **9** Tada Jézus kreipési į farizieus: „Tad klausiu jus, ar dera šeštadienij daryti gera ar pikta? Gelbéti gyvybę ar ją sunaikinti?“ **10** Apžvelgęs juos visus, Jis taré vyrui: „Ištiesk ranką.“ Tas ištiesé, ir ranka visiškai pasveiko. **11** Dėl to Jézaus priešai siuto iš pykčio ir sumané Jį nužudyti. **12** Netrukus Jézus išéjo į kalnus ir

meldési ten visą naktį. **13** Auštant sukvieté visus Savo pasekėjus ir išsirinko dylyka – artimiausiuju mokinį būrelį. (Jie buvo paskirti Jo apaštala, o dar kitaip – misionieriais.) **14** Štai jų vardai: Simonas (kurį Jis dar vadino Petru), Andriejus (Simono brolis), Jokūbas, Jonas, Pilypas, Baltramiejus, Matas, Tomas, Jokūbas (Alfiejaus sūnus), Simonas (zelotų grupės narys), Judas (Jokūbo sūnus), Judas Iskariotas (kuris vėliau Jį išdavė). **17** Nusileidę nuo kalno šlaito, jie stovėjo greta Jézaus drauge su kitais Jo sekėjais didelėje lygumoje apsupti minios. Žmonės éjo iš visos Judéjos ir iš Jeruzalės, nuo tolimų Tyro ir Sidono šiaurinių pakrančių paklausyti Jo ar išsigydyti. Jis išvaré ir daug piktyų dvasių. **19** Kiekvienas stengési Jį paliesti, nes tokiu būdu žmonės išgydavo. **20** Tada Jis pasisuko į mokinius ir prabilo: „Kokie palaiminti jūs, beturčiai, nes Dievo karalystė yra jūsų! **21** Palaiminti ir jūs, alkstantieji, nes būsite pasotinti! Palaiminti, kurie verkiate, nes ateis laikas, kai juoksitės iš džiaugsmo! **22** Kokia laimė, kai kiti jūsų neapkenčia, atstumia jus, įzeidinėja ir šmeižia dėl to, kad jūs su Manimi! **23** Džiauktės, kad šitaip atsitinka! Linksminktės, nes jūsų laukia didelis atpildas danguje. Jūs būsite tarp gerų žmonių, taip buvo elgiamasi ir su senaisiais pranašais.“ **24** „Tačiau kokios kančios laukia turtingųjų! Savo vienintelę laimę jie jau patiria čia. **25** Jie nusipenéjė ir turtingi dabar, bet jų laukia baisus badmetis. Jų nerūpestingas juokas – būsimo skausmo ženklas. **26** Ir koks nusivylimas laukia tų, kuriuos dabar šlovina minia, – netikrus pranašus ji visuomet šlovindavo.“ **27** „Klausykite visi! Mylékite priešus. Darykite gera tiems, kurie jūsų nekenčia. **28** Melskite laimés tiems, kurie jus keikia, laiminkite tuos, kurie jus persekioja. **29** Jei kas smogia jums į vieną žandą, leiskite trenkti ir į kitą. Jei kas reikalauja jūsų apsiausto, atiduokite jam ir savo marškinius. **30** Duokite, ką turite, kiekvienam, kuris tik paprašo jūsų, ir kai kas nors iš jūsų atimama, nesirūpinkite, kaip tai susigrąžinti. **31** Elkitės su kitais taip, kaip norėtumėte, kad kiti su jumis elgtusi. **32** Negi manote, jog esate nusipelnę, jei mylite tik tuos, kurie jus myli? Net bedieviai taip daro. **33** Ir jei darote gera tik tiems, kurie jums geri, argi tai nuostabu? Taip daro ir nusidéjéliai. **34** Ir jei skoliniate pinigus tik tiems, kurie gali grąžinti skolą, koks jūsų nuopelnas? Juk ir didžiausia savanaudžiai nusidéjéliai skolina saviesiems, žinodami, kad skolą grąžins! **35** Mylékite priešus! Darykite jiems gera. Ir

nesisielokite, jei tuo pačiu neatsilygins. Tada dangaus atpildas jums bus labai didelis, ir jūs būsite tikri Dievo vaikai, nes Viešpats gailestingas ir nedékingiesiems, ir piktiesiems.“ **36** „Stenkités mylēti taip, kaip ir jūsų Tévas. **37** Nekritikuokite ir nesmerkite, nes patys būsite pasmerkti. Būkite kantrūs su kitais – tada ir jie bus kantrūs su jumis. **38** Jei jūs duosite, ir jums bus duota. Jūsų dovana grīš su kaupu. Kokiu saiku seikésite, tuo pačiu saiku ir jums bus atseikéta.“ **39** Štai keletas palyginimų, kuriuos Jézus vartojo Savo pamoksluose: „Kaip gali aklas žmogus vesti aklą? Jis įkris į duobę ir įtrauks kitą su savimi. **40** Kaip gali mokinys žinoti daugiau už savo mokytoją? Bet jei jis daug padirbės, gali tiek pat išmokti. **41** Kodėl matai krišlą kito akyje, jo mažą klaidą, tačiau nepastebi rāsto savo akyje? **42** Kaip tu gali sakyti jam: „Broli, aš išimsiu krišlą iš tavo akių“, kai savo akyje nematai rāsto? Veidmainy! Pirma išmesk rāstą iš savo akių, tada galbūt galėsi išimti krišlą iš brolio akių!“ **43** „Geras medis neveda blogų vaisių, kaip ir menkas medis neveda gerų vaisių. **44** Medži pažinsi pagal vaisių, kurį jis veda. Figos niekada neaugia ant uosių, ar vynuogės ant erškėčių. **45** Geras žmogus daro gerus darbus iš geros širdies. Blogo žmogaus blogi darbai sklinda iš širdyje slypinčio blogio. Kas tik yra širdyje, atsispindi žmogaus kalboje.“ **46** „Taigi kodėl vadinate Mane Viešpačiu ir nedarote, ką Aš sakau? **47** Tačiau kiekvienas, kuris ateina ir klauso Mano žodžio bei Man paklūsta, **48** panašus į žmogų, statantį namą ant tvirto pamato, kuris yra ant tvirtos uolos. Kai potvynio vandenys pakils ir atsimuš į tą namą, jis tvirtai stovės, nes tvirtai pastatytas. **49** Bet tie, kurie klausosi ir nepaiso Manęs, panašūs į žmogų, statantį namą be pamato. Kai potvynis apsemia tą namą, jis pavirsta į griuvésių krūvą.“

7 Kai Jézus baigė pamokslą, Jis grīžo į Kafarnaumo miestą. **2** Kaip tik tuo metu vienas didžiai vertinamas roménų armijos kapitono tarnas sirgo ir buvo marinamas. **3** Išgirdės apie Jézų, kapitonas siuntė kelis gerbiamus žydų vyrusniuosius su prašymu ateiti ir pagydyti tarną. **4** Atéjė jie karštai maldavo Jézų, kad eitų su jais ir padėtų tam žmogui. Jie papasakojo, koks puikus žmogus yra kapitonas. „Jis labiau už bet ką vertas Tavo pagalbos, – sakė jie, – **5** nes jis myli žydus ir netgi asmeniškai sumokėjo už sinagogos statybą!“ **6** Jézus nuėjo su jais, bet

prieš atvykstant į namus, kapitonas pasiuntė keletą draugų, kad perspėtų: „Viešpatie, nesivargink eidamas į mano namus, nes aš nevertas tokios garbės, **7** nevertas net eiti Tavęs pasitikti. Tik tark žodį toje vietoje, kur esi, ir mano tarnas pagis. Aš tuo tvirtai tikiu, **8** kadangi esu aukštesnių pareigūnų valdžioje ir turiu sau pavaldžių kareivius. Man tik reikia pasakyti „eikite“, ir jie eina, arba – „ateikite“, ir jie ateina, ar savo tarnui – „daryk tai ir tai“, ir jis daro. Taigi tik pasakyk: „Būk išgydytas“, ir mano tarnas vėl bus sveikas!“ **9** Jézus buvo sužavėtas. Pasisukęs į minią, Jis tarė: „Niekada tarp žydų Izraelyje nemačiau žmogaus, kuris turėtų tokį stiprų tikėjimą.“ **10** Ir kai kapitono draugai grīžo į jo namus, jie rado tarną visiškai sveiką. **11** Netrukus po to Jézus su Savo mokiniais nyvko į Najino miestą. Ji kaip paprastai lydėjo didelę minia. **12** Pro miesto vartus éjo laidotuvų procesija. Prisiartinę jie sužinojo, kad miręs berniukas buvo vienintelis našlės motinos sūnus, tad daug gedinčių iš miesto buvo su ja. **13** Kai Viešpats ją pamatė, Jo širdį apémé gailestis. „Neverk! – tarė Jis. **14** Tada priėjo prie karsto, palietė jį ir nešikai sustojo. „Vaikine, – pasakė Jis, – sugrižk gyventi.“ **15** Berniukas atsisėdo ir pradėjo kalbėtis su jį apsupusiais žmonėmis! Ir Jézus atidavė jį motinai. **16** Didelė baimė apémé minia, ir jie šlovino Dievą, sakydami: „Galingas pranašas iškilo tarp mūsų, ir šiandien mes pamatėm galingą Viešpaties ranką.“ **17** Žinia apie Jo stebuklą pasklidą visoje Judėjoje ir net už jos ribų. **18** Jono Krikštytojo mokiniai greitai išgirdo apie visa, ką Jézus darė. Kai jie papasakojo apie tai Jonui, **19** jis pasiuntė savo du mokinius pas Jézų, kad paklaustų, ar Jis iš tiesų Mesijas, ar jiems kito laukti. **20** Mokiniai rado Jézų, kai Jis gydė ligonius, sergančius įvairiomis ligomis: luošus ir aklus, ir apsėstus piktosios dvasios. Kai jie paklausė, ko Jonas buvo prašęs, štai koks buvo atsakymas: „Gržkite pas Joną ir papasakokite jam apie tai, ką čia šiandien matėte ir girdėjote: apie tai, kad akli regi, luošieji vaikšto nešlubuodami, raupsuotieji visiškai pagydomi. Kurtieji vėl girdi. Mirusieji prikeliam. O beturčiams skelbiama geroji naujiena. **23** Ir jam pasakykite: „Palaimintas, kuris nepraranda tikėjimo Manimi.“ **24** Kai jie išėjo, Jézus kalbėjosi su žmonėmis apie Joną. „Kas tas žmogus, kurio pamatyti išėjote į Judėjos tyrus? – paklausė Jézus. – Ar jis jums atrodė silpnas kaip žolę, kurią pajudina kiekvienas vėjelio pūstelėjimas? **25** Ar jis apsirengęs brangiaus drabužiais?

Ne! Tie, kurie brangiais drabužiais apsirengę, tie rūmuose, o ne tyruose. **26** Ar pranašą pamatėte? Taip! Ir ne tik pranašą. **27** Jis tas, apie kurį Raštuose parašyta: „Žiūrėkite! Štai Aš siunčiu pasiuntinį, kad jis paruoštu Tau kelią.“ **28** Visa žmonija nėra mačiusi pranašesnio už Joną. Bet vis dėlto mažiausasis Dievo karalystėje yra didesnis už jį.“ **29** Visi, kurie girdėjo Joną pamokslaujantį, net patys blogiausieji pripažino, kad Dievo reikalavimai teisingi, ir panoro būti krikštijami. **30** Visi, išskyrus fariziejus ir Mozės įstatymo mokytojus. Šie atmetė Dievo sumanymą ir atsisakė Jono krikšto. **31** „Ką galiu pasakyti apie tokius žmones? – paklausė Jėzus. – Su kuo juos galiu palyginti? **32** Jie panašūs į vaikus, sédinčius prekyvietėje, kurie skundžiasi draugams: „Jums nepatinka, jei mes žaidžiame „vestuves“, nepatinka, jei mes žaidžiame „laidotuves“! **33** Kadangi Jonas Krikštytojas paprastai nieko nevalgydavo ir visą savo gyvenimą nebuvo išgėręs né lašo svaiginančio gérimo, jūs sakėte: „Jis tikriausiai pamisės.“ **34** Štai Aš valgau ir geriu vyną, o jūs sakote: „Koks Jėzus rajūnas, kiek Jis geria! O jau Jo draugai – padugnės!“ **35** Bet Aš esu tikras, kad jūs visada rasite pateisinių savo prieštaravimams.“ **36** Vienas fariziejus pakvietė Jėzų į namus pietų, ir Jėzus sutiko. Kai jie atsiėdo valgyti, **37** gatvės moterišké, išgirdusi, kad Jėzus čia, atsinešė puikų indąbrangių kvepalų. **38** Jėzus atsiklaupė, bučiavo Jo kojas ir laistė jas ašaromis, šluostė savo plaukais bei tepė jas kvepalais. **39** Kada šeimininkas, fariziejus, pamatė, kas vyksta ir kas yra ta moteris, tarė pats sau vienas: „Tai rodo, kad Jėzus nėra pranašas; jei Dievas iš tiesų būtų Jি siuntęs, Jis žinotų, kas yra ta moteris!“ **40** Staiga Jėzus prabilo, atsiliepdamas į jo mintis: „Simonai, – kreipėsi Jis į fariziejų. – Aš turia tau kai ką pasakyti.“ „Gerai, Mokytojau, – atsakė Simonas. – Sakyk.“ **41** Tada Jėzus papasakojo jam tokią istoriją: „Žmogus paskolinino pinigų dviem žmonėms – vienam penkis šimtus denarų, o kitam penkiasdešimt denarų. **42** Bet né vienas jų negalėjo grąžinti skolos, todėl jis abiem skolą dovanovo. Kuris po to jį labiau mylėjo?“ **43** „Aš manau, kad tas, kuris buvo jam daugiau skolingas“, – atsakė Simonas. „Taip“, – sutiko Jėzus. **44** Tada Jis atsigrėžė į moterį ir pasakė Simonui: „Žiūrėk! Štai klūpanti moteris! Kai Aš jéjau į tavo namus, tu nenuplovei Mano dulkėtų kojų, o ji nuplovė jas savo ašaromis ir nušluostė plaukais. **45** Tu nepabučiavai

Manęs susitikimo vardan, o ji nesiliovė bučiavusi Man kojas, kai tik Aš jéjau. **46** Tu nepatepei aliejumi Mano galvos, o ji tepé Mano kojas brangiais kvepalais. **47** Todėl jos nuodémés – nors jų daug – atleidžiamos, nes ji labai pamilo mane; o tas, kuriam mažai dovanota, nedaug meilės teparodo.“ **48** Jis moteriai pasakė: „Tau atleidžiamos nuodémés.“ **49** Tada prie stalo sédėję vyrai tarpusavyje émė kalbétis patys sau: „Kas Šis Žmogus manosi esąs, kad ir nuodémés atleidžia?“ **50** O Jėzus tarė moteriai: „Tavo tikėjimas išgelbėjo tave, būk rami.“

8 Netrukus Jis pradėjo kelionę per Galilėjos miestus ir kaimus, skelbdamas Dievo karalystės atėjimą, ir pasiémė dylika mokinį su Savimi. **2** Dalis moterų, iš kurių Jis išvarė piktąsias dvasias arba išgydė, éjo kartu su Juo. Tarp jų buvo Marija Magdalietė (Jėzus išvarė iš jos septynias piktąsias dvasias), **3** Joana, Chuzos žmona (Chuza buvo karaliaus Erodo rūmų valdininkas), Zuzana ir daug kitų, kurios asmeninėmis santaupomis prisidėdavo išlaikant Jézų ir Jo mokinius. **4** Vieną dieną Jis papasakojo istoriją didelei miniai, kuri rinkosi Jo paklausyti, kiti iš aplinkinių miestų dar tebebuvo kelyje. **5** „Ūkininkas išėjo į laukus séti. Jis išbarstė sėklas ant žemės. Kai kurios krito ant tako ir buvo sumindžiotos. Atskrido paukščiai ir sulesė jas, nes jos buvo gerai matomos. **6** Kitos sėklas krito į nederlingą dirvą ant uolos. Šios sėklas pradėjo dygti, bet greitai sudžiūvo dėl drėgmės stokos. **7** Dar kitos sėklas krito tarp erškėtių, ir jauni daigeliai greitai buvo nustelbti. **8** Tačiau didelė dalis krito į derlingą dirvą. Ši sėkla išaugo ir davė šimteriopą derlių. „Šitaip palyginęs, Jis pasakė: „Kas turi ausis, tesiklauso.“ **9** Apaštalai klausė, ką ši istorija reiškianti. **10** Jis atsakė: „Dievas leido jums sužinoti šio palyginimo prasmę, kadangi čia kalbama apie Dievo karalystę. Tačiau minia, kaip senasis pranašas ir buvo sakęs, viską girdėjo, bet nieko nesuprato. **11** Štai ką jis reiškia: Sėkla yra Dievo žodis žmonėms. **12** Išminktas takas, kur nukrenta sėklas, reiškia kietas širdis tų, kurie girdi Dievo žodžius, tačiau juos atima atėjės velnias, kad žmonės netikėtų ir nebūtų išgelbēti. **13** Akmenuota žemė vaizduoja tuos, kuriems patinka klausytis pamokslų, bet žodis niekada iš tiesų jų nepasiekia, neįsišaknija jų širdyse ir nesubrėsta. Jie tiki, kad žodis tikras, ir tiki juo kurį laiką, bet kaipapučia karšti permanentū vėjai, jie praranda tikėjimą. **14** Sėklas tarp erškėtių

simbolizuoją tuos, kurie klauso ir tiki Dievo Žodžiu, bet vėliau jų tikėjimas prapuola rūpesčių, turtų, pareigų ir gyvenimo malonumų sūkuryje. Ir tokiu būdu jie niekada nesugeba niekam padėti įtikėti Dievo Žodžiu.

15 O geroji dirva simbolizuoją sąžiningus, geros širdies žmones. Jie klauso Dievo Žodžio, priima ir skleidžia jį, todėl jų darbas yra vaisingas.“ **16** Kitą kartą Jis paklausė: „Ar girdėjote, kad kas nors, uždegęs žiburi, laikytų jį uždengęs gaubtu? Ne, žibintai statomi taip, kad visi matytų. **17** Lygiai taip pat kurią nors dieną visa, kas paslėpta žmonių širdyse, bus iškelta į dienos šviesą ir išaiškės. **18** Taigi žiūrėkite, kaip jūs klausotés. Nes turinčiam bus duota, o iš neturinčio net ir tai, ką jis tariasi turės, bus atimta.“ **19** Kartą, kai motina ir broliai atėjo Jo aplankytį, jie negalėjo ieiti į namus, kur Jis mokė, nes buvo susirinkusi didelė žmonių minia. **20** Kai Jézui buvo pasakyta, kad artimieji stovi lauke ir nori Jį pamatyti, **21** Jis taré: „Mano motina ir Mano broliai yra tie, kurie klauso Dievo Žodžio ir jį vykdo.“ **22** Vieną dieną, būdamas valtyje su Savo mokiniais, Jézus pasiūlė jiems persikelti į kitą ežero pusę. **23** Plaukiant per ezerą, Jézus užsnūdo, o tuo metu pradėjo pūsti vėjas. Kilo didelė audra, ir jie atsidūrė dideliame pavojuje, nes galėjo nuskesti. **24** Prisiartinę prie Jézaus, mokiniai pažadino Jį. „Mokytojau, Mokytojau, mes skęstame!“ – šaukė jie. Todėl Jis įsakė audrai: „Nurimk“, – ir vėjas tuoju pat nurimo, bangos sumažėjo. **25** Tada Jis paklausė: „Kur jūsų tikėjimas?“ Jie išsigando ir nustebė vienas kito klausė: „Kas šis žmogus, kad net vėjai ir bangos Jo klauso?“ **26** Taigi jie atplaukė į geraziečių kraštą, kuris yra priešingame Galiléjos krante. **27** Lipant iš valties, Jo pasitiki atėjo žmogus iš Godaro miesto. Jis ilgą laiką buvo demonų apsėtas, gyveno kapinėse benamis ir nuogas. **28** Vos tik jis pamatė Jézų, ėmė garsiai šaukti ir parpuolės priešais Jį saké: „Ko Tu iš manęs nori, Jézau, Aukščiausiojo Dievo Sūnau?! Prašau, maldauju, nekankink manęs!“ **29** Šis demonas jį dažnai užvaldydavo. Net ir surakintas grandinėmis jis buvo visiškai to demono valdomas, todėl nusitraukdavo grandines ir išlėkdavo į dykynę. Jézus įsakė demonui atstoti nuo jo. **30** „Koks tavo vardas?“ – paklausė Jézus demoną. Jis atsakė: „Legionas“, nes žmogų buvo apsėdė tūkstančiai piktųjų dvasių. **31** Jos maldavo, kad Jézus neįsakytu joms prasmegti. (*Abyssos g12*) **32** Netoliene kalne ganési kiaulių kaimenė. Demonai praše leisti jiems persikelti į kiaules. Jézus jiems leido.

33 Taigi jie paliko vyrą ir suėjo į kiaules. Bematant visa kaimenė metėsi nuo skardžio į ezerą ir prigérė. **34** Piemenys pasileido į netoliene esantį miestą ir bégdami visiems pasakojo apie tai, kas įvyko. **35** Greitai minia išėjo pati pažiūrėti, kas atsitiko, ir pamatė žmogų, iš kurio buvo išėjė demonai, sédintį prie Jézaus kojų, apsirengusį ir sveiko proto! Visa minia labai išsigando. **36** Tada mačiusieji papasakojo, kaip buvo išgydytas apsėstasis. **37** Visi puolė maldauti Jézų pasitraukti ir palikti juos vienius, nes visus buvo užvaldžiusi didelė baimė. Taigi Jis grįžo į valtį ir nusiyrė į kitą ežero pusę. **38** Velnio apsėstas žmogus maldavo, kad jį paimtų drauge, bet Jézus nesutiko. **39** „Grįžk į šeimą, – taré jam, – ir papasakok, kokį didelį dalyką tau Dievas padarė.“ Todėl jis vaikščiojo po miestą ir visiems skelbė apie didelį Jézaus stebuklą. **40** Kitoje ežero pusėje žmonės pasitiko Jį išskėstomis rankomis, labai Jo laukė. **41** Vienas žydų sinagogos vyresnysis, vardu Jajiras, atėjo ir krito Jézui po kojomis, maldaudamas ateiti į jo namus, **42** nes vienintelis jo vaikas, dvylikos metų mergytė, buvo marinama. Jézus éjo skverbdamas pro minią. **43** Jiems beeinant, iš paskos prisiartino moteris, kuri norėjo pagyti, ir palietė Jį. Dvylika metų ji sirgo kraujoplūdžiu, kurio niekas negalėjo pagydyti (nors ji atidavė visą turtą daktarams). Tačiau tik palietus Jézaus rūbo kraštelį, kraujavimas sustojo. **45** „Kas palietė Mane?“ – paklausė Jézus. Visi gynési, o Petras pasakė: „Mokytojau, minia spaudžiai Tave...“ **46** Bet Jézus jam atsakė: „Ne, kažkas sąmoningai palietė Mane, nes Aš jutau, kaip iš Manęs išėjo gydanti galia.“ **47** Kai moteris suvokė, kad Jézus žino, jis pradėjo drebėti, atsiklaupė priešais Jį ir pasakė, kodėl palietė Jį ir, kad dabar jis sveika. **48** „Dukrele, – taré Jis jai, – tavo tikėjimas išgelbėjo tave, lik rami.“ **49** Jiems dar tebekalbant, iš Jajiro namų atėjo pasiuntinys ir pranešé, kad mažoji mergaitė mirė. „Ji mirė, – pasakė jis Jos tévui. – Dabar nebéra prasmės varginti Mokytoją.“ **50** Bet kai Jézus išgirdo, kas atsitiko, Jis pasakė tévui: „Nebijok! Tik pasitikék Manimi, ir jis bus gyva.“ **51** Kai jie atvyko į namus, Jézus neleido į kambarį nieko, išskyrus tik Petrą, Jokūbą ir Joną, mergaitės tévą bei motiną. **52** Namai buvo pilni giedotojų, bet Jis juos nutildė, sakydamas: „Baikite raudoję! Ji gyva, tik užmigusi.“ **53** Sie žodžiai sukélė šypseną į juoką, nes visi žinojo, kad ji mirusi. **54** Tada Jis paémė ją už rankos ir sušuko: „Mergaite, kelkis!“ **55** Tuo metu mergaitė atsigavo ir pakilo. „Duokite jai

ko valgyti“, – pasakė Jis. **56** Jos tévus apémé didelis džiaugsmas, bet Jézus reikalavo niekam nepasakoti atsitikimo smulkmenų.

9 Vieną dieną Jézus sukvietė visus dylyka apaštalų ir davę jiems valdžią bei galią išvaryti demonus ir gydyti visas ligas. **2** Tada Jis pasiuntė juos gydyti ligoñių ir skelbtí apie artéjančią Dievo karalystę. **3** „Neimkite su savimi net lazdos, – nurodė jiems, – nei elgetos maišelio, nei maisto, nei pinigų. Neturékite né dviejų apsiaustų. **4** Aplankykite kiekvienamé kaime vienerius namus. **5** Jei tik miesto žmonés neklausytų jūsų, kai jūs į jį įeisite, apsisukite ir išeikite, parodydami Dievo rūstybę, nusipertydami to miesto dulkes nuo kojų.“ **6** Taigi jie keliavo po kaimus, skelbdami gerąj naujieną ir gydydami ligoñius. **7** Kai Erodą pasieké žinia apie Jézaus stebuklus, jis sunerimo ir susimasté, nes kai kas saké: „Tai Jonas Krikštytojas prisikélé iš numirusių.“ **8** Kiti saké: „Tai Elijas ar kuris kitas pranašas prisikélé iš numirusių.“ Tie gandai skrido po visą šalį. **9** „Aš nukirsdinai Jonui galvą, – saké Erodas. – Okas Šis Žmogus, apie Kuri aš girdžiu tokius keistus pasakojimus?“ Jis panoro Ji pamatyti. **10** Kai apaštalai gržo pas Jézų ir apsaké, ką buvo nuveikę, drauge su jais ir Jézus tyliai pasitrauké į Betsaidos miestą. **11** Bet žmonés sužinojo, kur Jis eina, ir seké iš paskos. Jis neatstūmė jų, vél pasakodamas apie Dievo karalystę ir gydydamas ligoñius. **12** Pavakary atéjo visi dylyka mokiniai, sakydami, kad Jis siystų žmones į šalia esančius kaimus ir vienkiemius susirasti maisto ir prieglobstį nakčiai, „nes šioje dykumoje néra ko valgyti“, kaip jie saké. **13** Bet Jézus taré: „Jūs duokite jiems valgyti!“, Bet mes turime tik penkis kepalélius duonos ir dvi žuvis, – protestavo jie. – Nebent nueitume ir nupirktume maisto visai šiai miniai.“ **14** O ten buvo penki tūkstančiai vyrų. „Liepkite jiems susésti ant žemės grupémis po penkiasdešimt“, – atsiliepė į tai Jézus. **15** Mokiniai taip ir padaré. **16** Jézus paémé penkis kepalélius duonos, dvi žuvis, pažvelgę į dangų ir palaimino, laužé duoną ir dalino Savo mokiniams, kad duotų miniai. **17** Visi valgé iki soties, ir dar buvo surinkta dylyka pintinių trupinių! **18** Vieną dieną, kai Jézus buvo vienas ir meldési netoli nuo Savo mokiniai, Jis priéjo prie jų ir paklausé: „Kas Aš esu žmonių akyse?“ **19** Jie saké Jam: „Jonas Krikštytojas, o galbūt Elijas ar vienas iš senųjų pranašų, prisikélęs iš numirusių.“ **20** Tada

Jis paklausé: „O ką jūs apie Mane galvojate?“ Petras atsaké: „Tu Mesijas – Dievo Kristus!“ **21** Jis liepé niekam apie tai nesakyti. **22** „Aš, Mesijas, turiu daug kentéti, – saké Jis, – būti atmestas žydų vadovų – vyresniųj, vyriausiuj kunigų ir įstatymo žinovų, nužudytas, o po trijų dienų Aš prisikelsiu.“ **23** Tada Jis visiems pasaké: „Kiekvienas, kuris nori Manimi sekti, turi atsisakyti savo troškimų ir patogumų, nešti savo kryžių kiekvieną dieną ir būti su Manimi. **24** Kas netenka gyvybés dėl Manęs, išgelbsti ją, bet kas nori išsaugoti gyvybę, praranda ją. **25** Nes kokia nauda būtų žmogui, jei jis laimėtų visą pasauly, o pražudytų save? **26** Kai ateis Mano šlovės valanda, Mano Tévo ir visų šventųjų angelų šlovės valanda, tada gédysiuosi tū, kurie gédijosi Manęs ir Mano žodžiu. **27** Bet tai paprasta tiesa – kai kurie iš jų, kurie čia stovi, nemirs, kol išvys Dievo karalystę.“ **28** Praéjus aštuonioms dienoms, Jis nusivedé Petrą, Jokūbą ir Joną į kalną melstis. **29** Besimeldžiant Jo veidas nušvito, o apdaras tapo akinančiai baltas ir švytėjo. **30** Tuomet pasirodė du vyrai – Mozé ir Elijas. **31** Jie atrodé didingai ir kalbėjo apie Jézaus mirtį Jeruzaléje, kurią Jis turės priimti pagal Dievo sumanymą. **32** Petrą ir jo draugus apémé miegas ir jie užsnūdo. Nubudę jie pamaté Jézų didingoje šviesoje, o su Juo stovinčius du vyrus. **33** Mozei ir Elijui besirengiant iškeliauti, Petras sutrikęs ir nežinodamas ką sakąs, taré: „Mokytojau, mums čia gera būti. Mes pastatysime šioje vietoje tris palapines: vieną Tau, vieną Mozei ir vieną Elijui.“ **34** Bet jam bekalbant užėjo debesis, ir juos apémé baimė, **35** o balsas iš debesies pasaké: „Tai Mano mylimasis Sūnus, Mano išrinktasis, klausykite Jo.“ **36** Balsui nutilus, Jézus vél buvo vienas su Savo mokiniais. Jie tylėjo ir ilgai nekalbėjo nieko apie tai, ką buvo matę. **37** Rytojaus dieną, jiems leidžiantis nuo kalno, Jézus pasitiko gausi minia, **38** o vienas žmogus sušuko: „Mokytojau, šis berniukas yra mano vienintelis sūnus, **39** o velnias jį laiko pasigavęs. Jis verčia jį rékti, tampo, kad net putos iš burnos veržiasi. Jis nesiliauja jo kankinęs. **40** Aš prašiau Tavo mokinius pagelbęti, bet jie neįstengé!“ **41** „O užsispyrę ir netikintys žmonés, – pasaké Jézus Savo mokiniams. – Kaip ilgai Man reikés jus kęsti? Atvesk jį čia.“ **42** Besiartinantį berniuką demonas parblošké ant žemės ir pradėjo stipriai tąsyti, bet Jézus liepė demonui išeiti, pagydé berniuką ir atidavé tévui. **43** Pagarbi baimé apémé žmones, kai jie pamaté Dievo galios apreiskimą. Tada, kai visi

stebėjosi nuostabiais Jézaus darbais, Jis taré Savo mokiniams: **44** „Paklausykite ir įsidėmėkite, ką sakau: Aš, Mesijas, būsiu išduotas.“ **45** Bet mokiniai nesuprato Jo kalbos, nes nuo jų tai buvo paslėpta, o klausti jie nedrįso. **46** Dabar kilo ginčas, kuris iš jų pranašiausias bus artejančioje karalystėje! **47** Bet Jézus žinojo jų mintis ir, pasikvietęs mažą vaiką prie Savęs, **48** jiems pasakė: „Kas rūpinasi tokiu vaikeliu, rūpinasi Manimi, o kas rūpinasi Manimi, tas ir Dievu rūpinasi, nes Jis Mane siunté. Jūsų rūpestis kitais yra jūsų vertės matas.“ **49** Jo mokinys Jonas priėjo prie Jo ir pasakė: „Mokytojau, mes matėme vieną žmogų, Tavo vardu išvarantį demonus. Mes draudėme jam. Pagaliau juk jis ne iš mūsų.“ **50** Bet Jézus pasakė: „Jums nereikėjo to daryti. Nes kas néra prieš jus, tas už jus.“ **51** Artėjant metui grįžti į dangų, Jis ryžtingai pasuko Jeruzalės link. **52** Vieną dieną Jis siunté pasiuntinius užsakyti kambarius vienam Samarijos kaime. **53** Bet jie buvo išvaryti. Kaimo žmonės atsisakė bendrauti su jais, nes jie keliavo į Jeruzalę. **54** Kai atėjo žinia apie tai, kas atsitiko, Jokūbas ir Jonas pasakė Jézui: „Mokytojau, ar mums jsakyti, kad kristų ugnis iš dangaus ir sudegintų juos?“ **55** Bet Jézus atsigréžęs sudraudė juos, **56** ir jie iškeliaavo į kitą kaimą. **57** Jiems einant keliu, vienas žmogus pasakė Jézui: „Aš Tave sekšiu, kur tik Tu beeitum.“ **58** Bet Jézus atsakė: „Atmink, Aš neturiu né kur galvos prigliausti. Lapės turi urvus, paukščiai lizdus, o Aš, Mesijas, neturiu visai namų žemėje.“ **59** Kitą kartą, kai Jis pakvietė žmogų, kad šis eitų su Juo ir būtų Jo mokinys, jis sutiko, bet norėjo palaukti tévo mirties. **60** Jézus atsakė: „Leisk neturintiems amžino gyvenimo pasirūpinti tokiais dalykais. Tavo pareiga eiti ir skelbti visam pasauliui apie Dievo karalystę.“ **61** Dar vienas sakė: „Taip, Mokytojau. Aš sekšiu paskui Tave, bet pirma leisk paprašyti leidimo namie.“ **62** Bet Jézus taré: „Kas leidžiasi atitraukiamas nuo darbo, kuri jam skirsiu, netinkamas Dievo karalystei.“

10 Tuo metu Viešpats pasirinko kitus septyniasdešimt du mokinius ir pasiuntė juos po du pirma Savęs į visus miestus ir kaimus, kuriuos Jis vėliau ketino aplankytį. **2** Jis davė jiems nurodymus: „Melskite pjūties Viešpatį, kad atsiųstų daugiau darbininkų jums padėti, nes pjūtis didelė, o darbininkų maža. **3** Dabar eikite ir atminkite, kad jūs būsite kaip avinėliai tarp vilkų. **4** Nesiimkite su savimi pinigų, nei elgetos maišelio, nei atsarginių porų batų. O kelyje negaiškite laiko. **5** Kai tik į

kuriuos namus įeisite, laiminkite juos. **6** Jei tik jie bus verti palaimos, jūsų palaima pasilikis, jei ne – jūsų palaiminimas sugriž jums. **7** Kai ateisite į kaimą, nesikelkite iš namų į namus, bet pasilikite vienoje vietoje. Be abejonės, valgykite ir gerkite, kas jums padėta. Nedvejodami priimkite svetingumą, nes darbininkas vertas savo užmokesčio! **8** Jeigu miestas priims jus, laikykės šių dviejų taisyklių: valgykite, kas jums padėta, gydykite ligonių. Tai darydami sakykite: „Dievo karalystė dabar yra labai arti jūsų.“ **10** Jei miestas jūsų nepriims, eikite į gatves ir sakykite: **11** „Mes nusivalome net jūsų miesto dulkes nuo kojų, viešai skelbdami pražūtį. Niekada neužmirškite, kaip arti Dievo karalystės jūs buvote!“ **12** Net Sodomai paskutinioje teismo dieną bus lengviau nei tokiam miestui. **13** Kokie baimumai laukia jūsų, Chorazino ir Betsaidos miestai! Jei Tyre ar Sidone būčiau padaręs stebuklus, kuriuos parodžiau jums, jū ūmonės seniai būtų apsivilkę aštunes ir barstę savo galvas pelenais sielodamiesi bei atgailaudam. **14** Taip, Tyras ir Sidonas teismo dieną užsitrauks mažesnę bausmę už jus. **15** O jūs, Kafarnaumo žmonės, ką Man apie jus pasakyti? Negi jūs būsite išaukštinti iki dangaus? Ne, jūs būsite nutrenkti į pragarą.“ (**Hadēs g86**) **16** Tada Jis pasakė Savo mokiniams: „Tie, kurie jus priima – Mane priima. Kurie jus atmesta – Mane atmesta. O tie, kurie Mane atmesta, atmesta Dievą, kuris Mane siuntę.“ **17** Sugrižę tie septyniasdešimt du Jam linksmai pareiškė: „Net demonai mūsų klauso, kai mes ištariame Tavo vardą.“ **18** „Taip, – atsakė Jis jiems. – Aš mačiau šetoną, krintantį iš dangaus kaip žaibą! **19** O jums Aš suteikiau galią įveikti visą blogio galybę, vaikščioti tarp gyvačių bei skorpionų ir juos mindžioti. Niekas jums nepakenks. **20** Tačiau svarbu ne tai, kad piktosios dvasios jums pavaldžios, bet kad jūsų vardai, kaip dangaus piliečių, užrašyti danguje.“ **21** Tada Jézū užvaldė Šventosios Dvasios džiaugsmas ir Jis taré: „Aš šlovinu Tave, Téve, dangaus ir žemės Viešpatie, kad paslėpe tuos dalykus nuo išmintingųjų ir pasaulio protinčiųjų ir apriškei tiems, kurie patiklūs kaip maži vaikai. **22** Taip, Téve, ačiū Tau, nes Tu taip norėjai. Viskas Man yra Mano Tévo atiduota. Niekas iš tiesų nežino, kas yra Sūnus, tik Tévas, nei kas yra Tévas, tik Sūnus ir tie, kuriuos Sūnus pasirinko Jį apreikšti.“ **23** Tada, atsigréžęs į dyvilią apaštalų, Jis ramiai pasakė: „Palaiminti jūs esate, kad teko jums tai pamatyti. **24** Daug pranašų ir karalių seniai

laukė tą dieną, kad pamatyti ir išgirstų tai, ką jūs matėte ir išgirdote!“ **25** Vieną dieną pas Jėzų atėjo Mozės įstatymo žinovas ir, norédamas patikrinti Jį, paklausė: „Mokytojau, ką turi daryti žmogus, kad amžinai gyventų danguje?“ (*aiōnios g166*) **26** Jėzus atsakė: „O ką apie tai sako Mozės įstatymas?“ **27** „Jis teigia, – atsakė, – kad turite mylėti Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi, visa siela, visomis jėgomis, visu protu, o savo artimą kaip save pati.“ **28** „Teisingai! – Jėzus jam pasakė. – Taip daryk ir gyvensi.“ **29** Žmogus norėjo pateisinti savo nemeilę kai kuriems žmonėms, todėl paklausė: „Kas yra mano artimas?“ **30** Jėzus atsakė palygimimui: „Vienas žydas éjo iš Jeruzalės į Jerichą ir buvo užpultas plėšikų. Jie išrengé jį, atémé pinigus, primušé ir paliko pusgyvį šalia kelio. **31** Atsitiktinai pro šalį éjo vienas žydu kunigas ir, pamatęs ten gulintį žmogų, peréjo į kitą kelio pusę ir praéjo pro jį. **32** Žydu šventyklos tarnautojas éjo pro šalį, pažiūrėjo į gulintį žmogų ir nuéjo toliau. **33** Bet niekinamas samarietis keliavo pro šalį ir pamaté gulintį žmogų. Jis pajuto didelį gailestį. **34** Atsiklaupės šalia, jis patepė jo žaizdas vaistais ir aprišo. Paskui, užsodinęs žmogų ant savo asilo, éjo šalia jo, kol priéjo užeigą, kur slaugé jį per naktį. **35** Kitą dieną jis padavé užeigos šeimininkui du denarus ir paprašé jo pasirūpinti tuo žmogumi. „Jei ką viršaus išleisi, – pasaké jis, – aš sumokésiu skirtumą kitą kartą, kai būsiu čia!“ **36** „Kuris iš šių trijų, tavo manymu, yra artimas plėšikų aukai?“ **37** Žmogus atsakė: „Tas, kuris parodé jam gailestingumą.“ Tada Jėzus pasakė: „Tai keliauk ir tu šitaip daryk.“ **38** Jėzus ir Jo mokiniai, keliaudami į Jeruzalę, priéjo kaimą, kur moteris, vardu Morta, pakvieté juos į savo namus. **39** Jos sesuo Marija sédėjo ant grindų ir klausési Jézaus žodžių. **40** Bet Morta buvo nepatenkinta ir susirūpinusi pietumis, kuriuos ruošė. Ji priéjo prie Jézaus ir paklausė: „Mokytojau, ar Tau neatrodė, kad mano sesuo neteisi čia sédėdama, kai aš viena dirbu visus darbus? Liepk jai ateiti man padéti.“ **41** Bet Viešpats jai pasakė: „Brangioji Morta, tu nusiminusi dėl daugelio menkniekių. **42** Téra tik vienas dalykas, dėl kurio verta rūpintis. Marija jí atrado – Aš iš jos to neatimsiu!“

11 Kartą, Jézui baigiant melstis, vienas iš mokinii priéjo ir pasakė: „Viešpatie, pamokyk mus melstis, kaip ir Jonas moké savo mokinius.“ **2** Štai malda, kurios Jis išmokė: „Téve, tegul Tavo vardas būna pagarbintas, nes yra šventas; te greičiau ateina

Tavo karalystę. **3** Pamaitink mus kiekvieną dieną. **4** Atleisk mums mūsų kaltes, nes ir mes atleidžiame tiems, kurie mums nusidėjo. Ir neleisk, kad mes būtume sugundyti.“ **5** Paskui, aiškindamas jiems šią maldą, Jis palygino: „Sakykime, jūs nuéjote į draugo namus vidurnaktį, norédami pasiskolinti tris kepalus duonos. Jūs jam sakote: „Mano draugas ką tik atvyko pas mane iš kelionės, ir aš neturiu ką jam duoti valgyti.“ **7** Anas iš miegamojo atsilieps: „Neprašyk, kad atsikelčiau. Durys nakčiai užrakintos ir mes visi miegame. Ši kartą aš negaliu tau padéti.“ **8** Bet Aš jums sakau – jeigu jis to nepadarys iš bičiulystės, o jūs nenustosite beldę, tai jis atsikels ir duos visa, ko jūs paprašysite – dėl jūsų įkyrumo. **9** Taip ir su malda. Nepaliaudami prašykite, tai nuolat gausite, atkakliai ieškokite – ir visada rasite, belskite, ir durys bus atidarytos. **10** Kiekvienas, kas prašo – gauna, kas ieško – randa, ir durys atidaromos kiekvienam, kas beldžia. **11** Jei esate tévai, o jūsų sūnus prašo duonos, negi duosite akmenį? Jeigu jis prašo žuvies, nejau paduosite gyvatę? **12** Jeigu jis prašo kiaušinio, argi duosite skorpioną? Žinoma, ne! **13** Tad jei nusidéjelai, kaip jūs, duoda savo vaikams ko jiems reikia, negi nesuprantate, kad jūsų dangiškasis Tévas duos bent jau tiek pat ir atsiųs Šventąją Dvasią tiems, kurie Jos prašo?“ **14** Kartą Jėzus išvarė velnią iš nebylio, ir žmogus vėl prakalbo. Minia buvo sujaudinta ir nustebinta, **15** bet kai kurie sakė: „Nenuostabu, kad Jis išvaro piktąsias dvasias. Jam galią suteikia šétonas, piktujų dvasių karalius!“ **16** Kiti prašé ženklo iš dangaus, įrodančio, kad Jis yra Mesijas. **17** Jis žinojo kiekvieno jū mintis, todėl pasakė: „Kiekviena karalystė, vidas kovą draskoma, pasmerkta pražūčiai. Taip pat ir namai, kuriuose tvyro kivirčai bei prieškumas. **18** Tokiu būdu, jei tai, ką jūs sakote, yra tiesa, vadinasi šétonas kovoja pats prieš save, įgaliodamas Mane išvaryti velnius; kaip gali jo karalystė išlikti? **19** Jeigu Aš šétono įgaliotas, tai ką galite pasakyti apie savo pasekėjus? Nes jie išvaro demonus! Ar manote, jog tai rodo, kad jie šétono apsėsti? Paklauskite jū, ar esate teisūs? **20** Kadangi Aš išvarau demonus Dievo suteikta galia, tai reiškia, kad atėjo Dievo karalystė. **21** Šétono rūmai saugūs tol, kol juos sergsti stiprus ir ginkluotas šeimininkas, **22** kol kas nors stipresnis bei geriau ginkluotas neužpuola jo, nenugali, neatima ginklų ir neišdalija šétono turtą. **23** Visi, kurie nėra su Manimi, eina prieš Mane, ir jeigu Man nepadeda, kenkia Mano

tikslui. **24** Kai velnias yra išvaromas iš žmogaus, jis nueina į tyrus, ieškodamas poilsio, bet jo neradės, jis sugrižta į žmogų, iš kurio išėjo, ir **25** pamato, kad buvę namai iššluoti ir sutvarkyti. **26** Tada jis eina ir pasiima kartu kitas septynias dvasias, dar piktesnes už save, ir jos visos apsėda žmogų. Tokiu būdu vargšui žmogui darosi septynis kartus blogiau negu buvo iki tol.“ **27** Jam bekalbant, viena moteris iš minios garsiai sušuko: „Tepalaimina Dievas Tavo motiną, jėčias, iš kurių Tu išėjai, ir krūtis, kurios Tave maitino.“ **28** Jis atsakė: „Taip, bet dar labiau palaiminti tie, kurie girdi Dievo Žodį ir pagal jį gyvena.“ **29** Miniai veržiantis artyn, Jis pasakė pamokslą: „Blogi laikai, ir žmonės blogi. Jie reikalauja ženklo iš dangaus, įrodančio, kad Aš – Mesijas, bet vienintelis įrodymas, kurj Aš duosiu, bus Jonos ženklas, įtikinęs nineviečius, kad jí siunté Dievas. Mano panašus ženklas įrodys, kad Dievas Mane siunté pas šiuos žmones. **31** Paskutiniojo teismo dieną Šabos karalienė prisikels ir pirštu parodys į šią kartą ją smerkdamas, nes patinuėjo ilgą ir sunkų kelią, norédama paklausyti Saliamono išminties, o čia štai Asmuo didesnis už Saliamoną, bet mažai kas kreipia į tai dėmesį. **32** Nineviečiai taip pat prisikels ir pasmerks šią tautą, nes jie atgailavo, Jonai sakant pamokslus, o čia yra kažkas didesnis negu Jona, bet ši tauta nenori klausytis.“ **33** „Niekas nedega žiburio, kad po to jí paslėptų! Jí deda į žibintą, kad šviestų visiems, kas tik jėis į kambarį. **34** Jūsų akys atspindi jūsų vidinę būklę. Tyra akis įleidžia saulės šviesą į jūsų sielą. Jei ji ydinga, uždengia šviesą ir panardina jus tamsoje. **35** Todėl žiūrėkite, kad saulės šviesa nebūtų užtemdyta. **36** Jei tu būsi pilnas vidinės šviesos, be jokių tamso kampelių, tai švytės ir tavo veidas, lyg apšviestas išorinės šviesos.“ **37** Jam tebekalbant, vienas fariziejus pasikvietė Jí į namus pietų. Atvykės Jézus atsiėdo valgyti neatlikęs rankų mazgojimo ceremonijos, kaip reikalavo žydu paproty. Tai labai nustebino šeimininką. **39** Tada Jézus jam pasakė: „Jūs, fariziejai, nusiplaunat išorę, bet viduje tebesate nešvarūs, gobšūs ir piktai. **40** Neišmanėliai! Argi Dievas, sukurdamas išorę, nesukūrė vidaus? **41** Dosnumas geriausiai paliudija tyrumą. **42** Bet vargas jums, fariziejai! Jūs imate dešimtinę už smulkmenas, bet visai pamirštate Dievo meilę ir teisingumą. Taip, reikia dešimtines rinkti, bet svarbiausią dalykų neapleidžiant! **43** Vargas jums, fariziejai! Kaip jūs mégstate pirmąsias kėdes sinagogose ir garbingus sveikinimus turgavietėse!

44 Taip, jūsų laukia baisus teismas. Nes jūs panašūs į užmirštus kapus laukuose. Žmonės praeina pro juos, nežinodami, kad jus mindžioja.“ **45** „Pone, – pasakė vienas ten stovėjės religijos įstatymo žinovas. – Jūs savo žodžiais įžeidėte ir mano profesiją.“ **46** „Taip, – atsakė Jézus. – Tokie pat baismui laukia ir jūs. Jūs žlugdote žmones, keldami neįvykdomus religinius reikalavimus, kurių patys niekada nemanote laikytis. **47** Vargas jums! Nes jūs lygiai tokie patys kaip ir jūsų protėviai, kurie kadaise nužudė pranašus. **48** Žmogžudžiai! Jūs sutinkate su savo protėviais, manydami, kad jie viską darė gerai – jūs ir patys taip būtumėte pasielgę. **49** Štai ką Dievas apie jus sako: „Aš siūsiu pas jus pranašus ir apaštalus, o jūs vienus jū nužudysite, kitus persekiosite. **50** Ir jūsų kartos atsakys už Dievo tarnų žudymą nuo pat pasaulio sutvėrimo – **51** pradedant Abelio nužudymu ir baigiant Zacharijo mirtimi tarp altoriaus ir šventyklos.“ Taip, toks bus kaltinimas jums. **52** Vargas jums, religijos žinovai! Nes jūs slepiate tiesą nuo žmonių. Jūs patys jus nepriimate ir kitiems kliudote rasti progą įtikėti.“ **53** Fariziejai ir Rašto aiskintojai be galio įniršo ir nuo to laiko pradėjo Jí smarkiai pulti kamantinėdami, užduodami daugybę klausimų, tykodami Jí sugauti ką nors sakant, už ką galėtų suimti.

12 Vienu metu susirinko tūkstančių tūkstančiai žmonių. Vieni kitus stumdė ir trypė. Jis pasisuko į Savo mokinius ir įspėjo juos: „Labiausiai saugokite fariziejų ir jų veidmainystės. **2** Tokia veidmainystė amžinai negali būti paslėpta. **3** Visa, ką jie saké tamsoje, bus girdėti šviesoje, o visa, ką jie viduje šniabždėjo, bus skelbiama nuo stogų, kad visi išgirstų! **4** Brangieji draugai, nebijkokite tų, kurie nori jus nužudyti. Jie gali užmušti tik kūną, nes neturi galios jūsų sielai. **5** Bet Aš pasakysiu, ko jums bijoti – bijokite Dievo, kuris turi galiau nužudės įmesti į pragarą. (Geenna g1067) **6** Ko verti penki žvirbliai? Dviejų skatikų. Ne daugiau kaip dviejų. Tačiau Dievas neužmiršo né vieno iš jų. **7** Jis žino net kiek plaukų ant jūsų galvos. Niekada nebijkokite – jūs daug vertesni už visą žvirblių pulką. **8** Užtikrinu jus: Aš, Mesijas, viešai pagerbsiu jus Dievo angelų akivaizdoje, jei jūs viešai išpažinsite Mane žemėje žmonių akivaizdoje. **9** Bet Aš išsiginsiu angelų akivaizdoje tų, kurie Manęs išsigina žmonių akivaizdoje. **10** Bet tiems, kurie kalba prieš Mane, gali būti atleista, tačiau kas kalba prieš Šventąją

Dvasią, tam niekada nebus atleista. **11** Kada jūs būsite atvesti į teismą ir atsidursite prieš žydu sinagogos viršininkus bei vyresniuosius, nesirūpinkite, kaip ginsitės kalbėdami, **12** nes Šventoji Dvasia parinks jums tinkamus žodžius, kai jūs jau ten stovésite. “**13** Tada kažkas iš minios tarė: „Pone, liepk mano broliui, kad pasidalintų su manimi tévo palikimą.“ **14** Bet Jėzus atsakė: „Žmogau, kas gi padaré Mane teisėjų, kad spręščiau tokius dalykus? **15** Saugokitės! Netrokškite to, kas ne jūsų. Nes gyvybė ir tikras gyvenimas neprikluso nuo jūsų turtingumo.“ **16** Tada Jis papasakojo tokią istoriją: „Turtingo žmogaus laukai gerai užderėjo. **17** Iš tiesų jo klojimai buvo perpildyti – jis negalėjo visko sutalpinti. Jis apsvarstė tą dalyką **18** ir galop sušuko: dabar žinau – nugriausiu savo klojimus ir pastatysi didesnius! Tada vietas užteks. **19** Tuomet aš ilsėsiuosi ir sakysiu sau: „Draugūži, tu pakankamai susikrovei ateičiai. Dabar gyvenk ramiai! Tesups tave vynas, moterys ir dainos!“ **20** Bet Dievas jam pasakė: „Kvaily! Šią naktį tu mirsi. Kam tada visa tai atitekst?“ **21** Taip, kiekvienas žmogus yra kvailys, kuris stengiasi įsigyti turtų žemėje, bet ne danguje.“ **22** Tada, pasisukęs į mokinius, Jis pasakė: „Nesirūpinkite tuo, ar jūs turite pakankamai maisto, drabužių, **23** nes gyvenimas susideda iš daug svarbesnių dalykų nei maistas ar drabužiai. **24** Pažiūrėkite į varnus – jie nesėja ir nepjauna, neturi nė sandėlių laikyti maistui, bet jie gerai gyvena, nes Dievas juos maitina. O jūs esate nepalyginamai vertingesni už bet kokius paukščius! **25** Ir be to, kokia nauda iš rūpesčių? Ar pridės rūpesčiai bent dieną prie tavo gyvenimo? Žinoma, ne! **26** Tad jei sielojantis neišsprendžiamos net tokios smulkmenos, tai kam tada rūpintis dėl didesnių dalykų? **27** Pažiūrėkite į lelijas! Jos neverpia ir neaudžia, tačiau net Saliamonas pačioje savo didybėje nebuvu išsipuošęs taip, kaip jos. **28** Jeigu Dievas aprengia gėles, šiandien žaliuojančias, o ryti nuvystančias, negi jūs, abejantieji, nemanote, kad ir jums Dievas duos rūbus? **29** Nesirūpinkite maistu – ką valgysite ir ką gersite, nesirūpinkite, nes Dievas jus viskuo aprūpins. **30** Visa žmonija pluša dėl kasdienės duonos, bet jūsų Dangiškasis Tėvas žino, ko jums reikia. **31** Jis visuomet duos visa, ko jums reikia kasdien, jeigu rūpestis dėl Dievo karalystės bus jūsų pagrindinis rūpestis. **32** Todėl nebijok, mažoji kaimene, jūsų Tėvui didelis džiaugsmas duoti jums karalystę. **33** Parduokite, ką turite, ir atiduokite

tiems, kuriems reikia. Tai pastorins jūsų pinigines danguje. O dangiškose piniginėse nėra nei plyšimų, nei skylių. Tenai jūsų turtai niekada nežus. Joks vagis negali jų pavogti, né kandys suésti. **34** Kur jūsų turtai, ten jūsų širdys ir mintys.“ **35** „Būkite pasirengę – pasipuoš ir laukiantys, **36** nes jūsų Viešpats sugriš iš vestuvų puotos. Tada jūs būsite pasirengę atidaryti duris ir įleisti Jį, kada Jis sugriš ir pasibels. **37** Didelis džiaugsmas laukia tū, kurie pasirengę ir laukia Jo sugrižimo. Jis pats susodins juos ir susėdusius pavalygdins. **38** Jis gali sugrižti vakare devintą valandą ar net vidurnaktį. Ir kada Jis besugrižtų, tarnai visada pasiruoš džiaugtis Jo sulaukę. **39** Visi būtų pasirengę, jei žinotų tikslią Jo grįžimo valandą, taip pat lyg būtų pasiruošę sugauti vagi, jeigu žinotų, kada jis ateis. **40** Taigi būkite visada pasirengę. Nes Aš, Mesijas, ateisiu, kada jūs mažiausiai tikésitės.“ **41** Petras paklausė: „Viešpatie, ar Tu čia mums kalbi, ar visiems?“ **42** Ir Viešpats atsakė: „Aš kalbu bet kuriam ištikimam, jautriam žmogui, kurį šeimininkas įpareigoja pamaitinti kitus tarnus. Jei jo šeimininkas sugriš ir ras, kad tarnas gerai atliko jam duotą darbą, šeimininkas paskirs jam atlyginimą – atiduos valdyti visa, ką jis turi. **45** Bet jei žmogus pradės galvoti: „Mano šeimininkas ilgai negriš“, ir pradės plakti vyru bei moteris, kuriuos turėtų apginti, leis laiką pokyliuose girtuokliaudamas, – **46** jo šeimininkas grįš nepastebėtas, tai jis neteks savo pareigų ir bus jam skirta vieta nesąžiningųjų tarpe. **47** Jis bus žiauriai nubaustas dėl to, kad žinodamas savo pareigą, atsisakė ją vykdyti. **48** Bet kiekvienas, kuris nežino, kad daro bloga, bus lengvai nubaustas. Daug yra reikalaujama iš tū, kuriems daug duodama, nes jūs atsakomybė yra didesnė.“ **49** „Aš atėjau atnešti ugnį į žemę ir įvykdysi Savo misiją. **50** Manęs laukia siaubingas krikštas, ir Aš nerimstu, kol tai išsispildys! **51** Negi manote, kad Aš atėjau atnešti į žemę taiką? Nel Greičiausiai nesantaiką ir susiskaldymą! **52** Nuo šiol šeimos bus išskirtos, trys už Mane, du prieš Mane – o galbūt atvirkščiai. **53** Tėvas spręs vienaip apie Mane, jo sūnus – kitaip, motina ir duktė nesutars, garbingi uošvienės sprendimai bus marčios atmesti.“ **54** Tada Jis pasisuko į minią ir pasakė: „Kai vakaruose pamatote besiformuojančius debesis, jūs sakote: „Ateina liūtis.“ Ir jūs teisūs. **55** Kai pučia pietų vėjas, jūs sakote: „Šiandien bus karšta diena.“ Taip ir yra. **56** Veidmainiai! Jūs pakankamai gerai suprantate,

kas yra danguje, betnenorite aplink save pastebėti pranašingus ženklus, rodančius artėjančiąją krizę. **57** Kodėl jūs patys atsisakote pamatyti teisybę? **58** Jeigu pakeliu i teismą sutiksite savo kaltintoją, paméginkite išsiaiškinti reikalą be teisėjo, nes jis gali įmesti jus į kalėjimą ir, **59** jeigu taip atsitiks, jūs nebūsite laisvas, kol iki galo nebus atlikta bausmė.“

13 Tuo laiku Jam buvo pranešta, kad Pilotas nužudė keletą žydų iš Galilėjos, kai jie aukojo Jeruzalės šventykloje. **2** „Ar jūs manote, kad jie buvo didesni nusidėjeliai už bet kuriuos kitus žmones iš Galilėjos? **3** Visai ne. Ar nesuprantate, kad ir jūs žūsite, jei eisite blogais keliais ir neatsisakysite paikų įpročių ir neatsisusite į Dievą? **4** O kaipgi tie aštuoniolika vyru, kurie žuvo Siloamo bokštui užgriuvus ant jų? Ar jie buvo patys didžiausi nusidėjeliai Jeruzalėje? **5** Visai ne. Ir jūs taip pat žūsite, jei neatgailausite.“ **6** Tada Jis papasakojo tokią istoriją: „Žmogus sode pasodino figos medį ir eidavo žiūréti, ar neužaugo ant jo koks vaisius, bet vis grįždavo nusivylęs. **7** Pagaliau jis liepė sodininkui medį nukirsti: „Aš laukiau tris metus, bet jis nedavė né vieno figos vaisiaus! – pasakė jis. – Kam su juo dar vargti? Jis užima vietą, kurią mes galime kitiems tikslams panaudoti!“ **8** „Duokim medžiui dar vieną progą, – pasakė sodininkas. – Palikite jį dar kitiems metams, aš ypatingai ji globosiu ir gausiai trėsiu. **9** Jei kitais metais figa duos vaisių – puiku, jei ne, aš ją nupjausiu!“ **10** Vieną šeštadienį mokydamas sinagogoje, **11** Jis pastebėjo ligos išvargintą moterį, kuri aštuoniolika metų buvo susitraukusi ir negalėjo išsitiesti. **12** Pasišaukės ją, Jėzus pasakė: „Moterie, tu esi pagydyta nuo ligos!“ **13** Jis palietė ją, ir jį tuoju pat išsitiesino. Kaip ji šlovino Dievą ir dékojo Jam! **14** Bet vienos žydų vadovas, sinagogos vyresnysis, supyko todėl, kad Jėzus ją gydė šeštadienį. „Savaitė turi šešias darbo dienas! – rékė jis miniai. – Tomis dienomis tegu ateina gydytis, bet tik ne šeštadienį!“ **15** Viešpatas atsakė: „Tu veidmainy! Ar tu šeštadienį nedirbi! Ar neatrisi tvartuose gyvuliu nuo édžių, ar nenuvedi jų vandens atsigerti šeštadienį? **16** Ar Aš negerai darau vien dėl to, kad šiandien šeštadienis, juk Aš išgelbščiu šią žydų moterį iš velnio vergijos, kurioje jis laikė ją aštuoniolika metų?“ **17** Jo priešai susigėdo. Ir visi žmonės džiaugėsi nuostabiais dalykais, kuriuos Jis padarė. **18** Dabar Jis pradėjo jiems aiškinti apie Dievo karalystę: „Kokia yra Dievo karalystė? – Jis

paklausė. – Ką Aš apie ją galiu pasakyti? **19** Ji panaši į mažą garstyčios grūdą, pasodintą sode; jis greitai išauga į aukštą krūmą ir paukščiai gyvena jo šakose. **20** Ji panaši į mieles, įminkytas tešlon, kurios kyla nematomai, kol visa tešla iškyla ir palengvėja.“ **22** Jis keliavo į Jeruzalę, pakeliu sakydamas pamokslus miestuose bei kaimuose. **23** Kažkas Jį paklausė: „Ar tik keletas išsigelbės?“ Ir Jis atsakė: **24** „Duryss į dangų siauros. Stenkitės jeiti, nes po to, kai šeimos galva užrakins duris, bus per vėlu. Jei tada stovėsite lauke ir belsítės maldaudami: „Viešpatie, atverk mums duris“, Jis atsakys: „Aš jūsų nepažįstu.“ **26** „Bet mes valgėme su Tavimi ir Tu mokei gatvėse“, – jūs pasakysite. **27** O Jis atsakys: „Sakau jums, Aš jūsų nepažįstu. Jūs negalite čia jeiti dėl savo kaltės. Eikite lauk!“ **28** Ten bus didelis verksmas ir dantų griežimas, kai jūs būsite lauke ir matysite Abraomą, Izaoką, Jokūbą ir visus pranašus Dievo karalystėje, **29** nes žmonės ateis ten iš viso pasaulio. **30** Tai įsidémekite: kurie dabar niekinami, tada bus labai vertinami, ir daug tų, kurie dabar šlovinami, tada bus mažiausiai pagerbti.“ **31** Po kelių minučių keli fariziejai Jam pasakė: „Eik iš čia, jei nori likti gyvas, nes karalius Erodas Tave sekā.“ **32** Jėzus atsakė: „Eik ir pasakyk tam lapei, kad Aš ir toliau išvarinésiu demonus ir darysiu stebuklus, gydydamas **33** šiandien, rytoj ir poryt. Juk Dievo pranašas turi mirti tik Jeruzalėje. **34** O Jeruzale, Jeruzale! Mieste, žudantis pranašus! Mieste, akmenimis užmušas tuos, kurie siusti tau padėti. Kaip dažnai Aš norėjau surinkti tavo vaikus į krūvą, kaip višta savo viščiukus po sparnais, bet tu neleidai. **35** O dabar jūsų namai palikti bei apleisti. Ir jūs Manęs nebepamatysite, kol nepasakysite: „Pasveikintas, kuris ateina Viešpaties vardu.“

14 Vieną šeštadienį, kai Jis buvo žydų tarybos nario namuose, fariziejai stebėjo Jį kaip vanagai, norėdami pamatyti, **2** ar Jis išgydys žmogų, sergantį vandenlige. **3** Jėzus paklausė fariziejų ir įstatymo žinovų, stovinčių aplinkui: „Ar įstatymas draudžia gydyti ligonius šeštadienį?“ **4** Kai jie atsisakė paaiškinti, Jėzus paėmė ligonį už rankos, išgydė jį ir paleido. **5** Tada Jis pasisuko į stebėjusius: „Kas iš jūsų šeštadienį nedirba? Jeigu jūsų karvė įkris į duobę, ar nepulsite jos gelbėti?“ **6** Jie vėl neturėjo ką atsakyti. **7** Matydamas, kad pakviestieji pietums stengėsi atsisesti pačioje garbingiausioje vietoje prie stalo, Jis davé

jiems patarimą: **8** „Jeigu jus pakvies į vestuvių pokylį, nesėskite pirmoje vietoje, nes jei pasirodys kas nors kitas garbingesnis už jus, **9** šeimininkas atves jį prie jūsų ir pasakys: „Tegul šis žmogus sėdasi į jūsų vietą.“ O jūs sutrikės turėsite sėstis į likusią vietą stalo gale. **10** Geriau daryti taip – sėstis paskutinėje vietoje, o kai šeimininkas pamatys jus, jis ateis ir pasakys: „Drauge, mes tau turime geresnę vietą nei šita.“ Tai jūs būsite pagerbtas visų svečių akivaizdoje. **11** Nes kiekvienas, kuris pažemins save, bus išaukštintas.“

12 Tuomet Jis pasisuko į šeimininką: „Kada ruošiate pietus, – pasakė Jis, – nekvieskite draugų, brolių, giminių ir turtingų kaimynų, **13** nes jie ir jus pakvies atsilygindami. **14** Pamaldiesiems prisikeliant Dievas atlygins, kad pakvietėt tuos, kurie negali tuo pačiu atsimokėti.“ **15** Tai girdėdamas žmogus, sėdintis prie stalo su Jėzumi, sušuko: „Kokia palaima patekti į Dievo karalystę!“ **16** Jėzus pasakė palyginimą: „Žmogus surengė didelę puotą ir išsiuntinėjo daug pakvietimų. **17** Kai viskas buvo paruošta, jis pasiuntė savo tarną pranešti svečiams, jog laikas atvykti. **18** Jie pradėjo atsiprašinėti. Vienas sakė, kad jis ką tik nusipirkė lauką, nori eiti įj apžiūrėti ir prašė, kad ji atleistų nuo pokylio. **19** Kitas pasakė, kad jis ką tik nusipirkė penkis jungus jaučių ir nori juos išméginti. **20** Dar vienas – ką tik vedės ir dėl tos priežasties negali ateiti.“ **21** Tarnas sugrijo ir viskā pranešė savo šeimininkui. Šis supyko ir liepė greitai eiti į gatves, skersgtavius ir sukiesti elgetas, vargetas, luošus ir aklus. **22** Bet ir tuomettada dar liko vietas. **23** „Na, – tada pasakė šeimininkas, – pereik kaimo takeliais, patvoriais ir atvaryk visus, ką tik surasi, kad namai būtų pilni. **24** Nes nė vienas ištū, kuriuos anksčiau pakviečiau, neragaus né trupučio to, ką jiems buvau paruošęs.“ **25** Jėzų sekė didele minia. Jis apsisuko ir kreipėsi į juos: **26** „Kas nori Mane sekti, turi mylėti Mane labiau už savo tévą, motiną, žmoną, vaikus, brolius, seseris, labiau už savo gyvybę – kitaip jis negali būti Mano mokinys. **27** Ir nė vienas negali būti Mano mokinys, kas neima savo kryžiaus ir neseka Manimi. **28** Bet nepradékite, kol nežinote tikros kainos. Negi kas pradės statyti namą, nepadarės sąmatos ir nepatikrinęs, ar turi pakankamai pinigų? **29** Priešingu atveju, jo pinigai gali pasibaigtai pastačius tik pamatus, ir kiek visiems būtų juoko! **30** „Pažiūrėkite į šitą jaunuolį, – jie juoktusi. – Jis pradėjo statyti namus ir pristigo pinigų.“ **31** Koks karalius eina į karą, pirma neatsisédės su savo patarėjais ir neapsvarstės, ar jo

armija iš 10 000 vyrių pakankamai stipri, kad sumuštu 20 000 vyrių. **32** Jeigu sprendimas neigamas, tada, kol priešo armija dar toli, jis siūs paliaubą komandą, kad aptartu taikos salygas. **33** Taigi, nė vienas negaliapti Mano mokiniu pirma neatsisédės ir neperskaičiavęs savo gėrybių, o tada jų dėl Manęs neatsisakęs. **34** Ko verta druska, kai nebetenka sūrumo? **35** Druska be skonio nieko neverta – net kaip trąša. Ji bevertė ir tinka tik išmesti. Gerai paklausykite, gal jūs suprasite, ką norėjau pasakyti.“

15 Nesąžiningi mokesčių rinkėjai ir kiti dideli nusidėjeliai dažnai ateidavo pasiklausyti Jėzaus pamokslų, **2** bet tai sukėlė žydų religijos vadovų ir žydų įstatymo mokytojų pasipiktinimą, kadangi Jis bendrauja su tokiais menkais žmonėmis – netgi valgo su jais. **3** Todėl Jėzus pavartojo šį palyginimą: **4** „Jeigu jūs turėtumėte šimtą avių, o viena iš jų pasimestų ir pasiklystų, argi jūs nepaliktumėte devyniasdešimt devynių kitų ir neimtumėte ieškoti vienos pasiklydusios, kol surastumėte? **5** Ir tada jūs su džiaugsmu neštumėte ją namo ant pečių. **6** Kai parvyktumėte, jūs sušauktumėte draugus ir kaimynus pasidžiaugti kartu su jumis, nes atsirado prapuolusis avis. **7** Taip pat ir dangus bus laimingesnis dėl vieno pasiklydusio nusidėjelio, kuris grižta prie Dievo, negu dėl devyniasdešimt devynių kitų, kurie nebuvo paklydę!“ **8** Arba štai kitas palyginimas: „Moteris turi dešimt vertingų sidabrinių monetų ir vieną pameta. Argi ji neužsidegs žiburio ir neieškos kiekviename namo kampe, ar neišluos kiekvieno užkampio ar plyšio, kol ras ją? **9** Ar radusi ji nesukvies draugių ir kaimynų pasidžiaugti kartu? **10** Taip ir Dievo angelų akivaizdoje daug džiaugsmo, kai atgailauja vienas nusidėjelis.“ **11** Kad mintis būtų aiškesnė, Jis papasakojo jiems tokią istoriją: „Žmogus turėjo du sūnus. **12** Kai jaunesnysis pasakė tévui: „Dabar noriu pasidalinti tavo turtą (gauti turto dalį), nelaukdamas tavo mirties!“ – jo tévas sutiko ir padalijo sūnums turtą. **13** Po kelių dienų tas jaunesnysis sūnus susidėjo visus savo daiktus ir leidosi kelionėn į tolimą žemę. Ten iššvaistė visus pinigus pokyliams ir prostitutėms. **14** Tuo metu, kai baigėsi jo pinigai, į aną šalį atėjo badas ir jis pradėjo badauti. **15** Jis įkalbėjo vietinį ūkininką, kad tas pasamdytų jį šerti kiauliu. **16** Vaikinas taip išalko, kad net atliekos, kuriomis jis maitino kiaules, jam atrodė geros. Bet niekas nieko jam nedavė. **17** Kai

pagaliau jis atsipeikėjo ir nusiramino, taré sau: „Namie net samdiniai turi apsčiai maisto, o aš čia mirštu iš alkio! 18 Aš grįšiu namo ir sakysiu: „Tėve, aš nusidéjau dangui ir tau 19 ir nesu vertas vadintis tavo sūnumi. Prašau, priimk mane kaip samdinį.“ 20 Taip jis grįžo namo pas tévą. Kai jis dar buvo toli nuo namų, tévas pamaté jį sugrįžtantį, ir jo širdis prisipildė gailesčio ir meilės. Nubégės apkabino ir išbučiavo jį. 21 Jo sūnus jam pasaké: „Tėve, nusidéjau dangui ir tau, nesu vertas vadintis tavo sūnumi.“ 22 Bet jo tévas pasaké tarnams: „Greičiau atneškite puikiausius rūbus ir apvilkite jį. Užmaukite ant piršto brangakmeniais papuoštą žiedą; nepamirškite apavo! 23 Paskerskite veršiuką, kurį turime tvarte. Mes privalome iškilmungai atšvesti, 24 nes šis mano sūnus buvo miręs, o dabar grįžo į gyvenimą. Jis buvo pražuvęs ir atsirado!“ Taigi pokylis prasidėjo. 25 Tuo tarpu vyresnysis sūnus dirbo laukuose. Kai jis grįžo namo, išgirdo šokių muziką, sklindančią iš namų, 26 ir paklausé vieną tarną, kas čia vyksta. 27 „Sugrįžo tavo brolis, – jam buvo pasakyta, – ir tavo tévas papjové veršiuką, kuri mes nušérēme, ir suruošė didelį pokylį, kad atšvestų laimingą sugrįžimą į namus!“ 28 Vyresnysis brolis supyko ir néjo į vidų. Tévas išėjo laukan ir maldavo jį, 29 bet jis atsaké: „Visus šiuos metus aš tau dirbau ir né karto neatsisakiau né vieno darbo, kurį tu man skyrei. Ir per visą tą laiką tu né karto nedavei man net jaunos ožkos šventei su draugais. 30 Dabar, kai grįžta tas tavo sūnus, ištaškės tavo pinigus prostitutėms, tu šventi, paskerdės puikiausią mūsų veršeli!“ 31 „Brangus sūnau, – pasaké jam tévas. – Aš ir tu labai artimi, ir visa, ką turiu, yra tavo. 32 Ir gerai darome, kad švenčiame. Nes jis – tavo brolis. Jis buvo miręs ir prisikélė! Jis buvo prarastas ir atsirado!“

16 Po to Jézus mokiniams papasakojo šią istoriją:

„Vienas turtingas žmogus turėjo prievalzdą, kuris tvarkė jo reikalus, bet greitai pasklidio gandas esą jis labai nesąžinėgas. 2 Todėl darbdavys pasišaukė jį į vidų ir pasaké: „Ką aš girdžiu apie tave šnekant, kad tu vagi iš manęs? Paruošk ataskaitą, nes būsi atleistas.“ 3 Prievalzas pagalvojo sau: „Ką dabar daryti? čia netenku darbo, eiti kasti griovų aš neturiu jégų, be to esu pernelyg išdidus, kad galéčiau prašyti išmaldos. 4 Aš žinau, ką daryti. Igysiu daug draugų, kurie manimi rūpinsis, kai būsiu atleistas.“ 5 Jis pasikvietė visus, kurie buvo savo darbdaviui skolingo,

kad ateitų ir aptartų padėti. Jis paklausé pirmajį: „Kiek tu jam skolinges?“ „Mano skola šimtas statinių aliejaus“, – atsaké žmogus. „Taip, štai skolos raštas, kurį tu pasiraše!“ – jam pasaké prievalzdasis. – Supléšyk ir parašyk kitą, parodantį pusę to kiekio!“ 7 „O kiek tu jam skolinges?“ – paklausé jis kitą žmogų. „Šimtą saikų kviečiu“, – atsaké tas. Prievalzdasis taré: „Štai, imk skolos raštą ir pakeisk jį kitu, kuriame parašyta, jog esi skolinges aštuoniadesimt saikų kviečiu!“ 8 Turtingasis žmogus negalėjo nesižavėti sukčiaus įžvalgumu. Tiesa, kad pasauliečiai yra daug apsukresni už pamaldžiuosius. (aiōn g165) 9 Bet ar Aš liepiu jums siekti draugystės per suktybes? Ar šitaip elgdamiesi igysite amžinus namus danguje? (aiōnios g166) 10 Ne! Jei negaliu sąžiningai atliki mažų darbų, nebūsiu sąžiningas ir didelius dirbdamas. 11 Jei nors truputį sukciausite, sąžiningai neatliksite ir didesnių pareigų. 12 Ir jeigu jums negalima patikėti pasaulio turtų, kas patikés jums tikrus dangaus turtus? Jeigu nesąžiningai elgiatés su svetimais pinigais, tai ar galima jums patikėti jūsų pačių pinigus? 13 Nei jūs, nei kas kitas negaliu tarnauti dviem šeimininkams. Jūs neapkėsite vieno ir parodysite ištikimybę kitam, arba atvirkščiai – jūs vieną priimsite su džiaugsmu, o kito neapkėsite. Jūs negalite tarnauti ir Dievui, ir pinigui!“ 14 Fariziejai, kurie buvo godūs, žinoma, šaipési iš viso to. 15 Tada Jis jiems pasaké: „Jūs apsimetę teisiais ir pamaldžiais žmonių akivaizdoje, bet Dievas žino jūsų piktas širdis. Žmonių akyse jūs pagerbti, bet pasmerkti Dievo akyse.“ 16 „Iki Jono Krikštytojo mokslo jūs vadovavotés Mozés įstatymais ir pranašų žodžiais, bet Jonas supažindino su geraja naujiena apie greit ateisiančią Dievo karalystę. Ir dabar daugybė į ją veržiasi. 17 Bet tai nereiškia, kad įstatymas neteko galios bent vienu požiūriu. Jis stiprus ir nepalaužiamas kaip dangus ir žemė. 18 Taigi kiekvienas, kas išsiskiria su žmona ir veda kitą – svetimauja, ir kas veda išsiskyrusia moterį – taip pat.“ 19 „Gyveno vienas turtingas žmogus, – tėsé Jézus, – kuris buvo nuostabiai apsirengęs ir kiekvieną dieną kėlė prabangias puotas. 20 O Lozorius, sergantis elgeta, gulėjo prie jo durų, svajodamas apie trupinius nuo turtuolio stalo. 21 Atbėgę šunys laižydavo jo atviras žaizdas. 22 Pagaliau vargšas mirė, ir angelai jį nunešė į Abraomo prieglobstį, ten, kur yra teisių mirusiuų vieta. 23 Mirė taip pat ir turtuolis, buvo palaidotas, o jo vėlė nukeliavo į pragarą. Čia kentėdamas, jis pamatė

tolumoje Lozorių su Abraomu. (Hadēs g86) 24 „Tėve Abraomai, – sušuko jis, – pasigailėk! Atsiušk čionai Lozorių, kad, suvilges vandenye galą piršto, atvėsintų mano liežuvi, nes aš baisiai kenčiu šiose liepsnose!“ 25 Bet Abraomas jam pasakė: „Sūnau, atmink, kad savo gyvenime turėjai ko norėjai, o Lozorius neturėjo nieko. Todėl dabar čia jis paguostas, o tu – kančioje. 26 Be to, mus skiria didelė bedugnė, tad kiekvienas, kuris nori pas tave patekti, yra sustabdomas ant bedugnės krašto, ir né vienas iš jūsų negali ateiti pas mus.“ 27 Tas vėl tarė: „Tai meldžiu tave, téve, nusiušk jį bent į mano tévo namus: 28 aš gi turiu penkis brolius – juos teispėja, kad ir jie nepatektų į šią kančių vietą.“ 29 Abraomas atsiliepė: „Jie turi Mozę bei pranašus, tegul jų klausu!“ 30 O anasatsakė: „Ne, téve Abraomai! Bet jei kas iš mirusiujujų nueitų pas juos, jie atsiverstų“ 31 Tačiau Abraomas tarė: „Jeigu jie neklauso Mozės nei pranašų, tai nepatikės, jei kas ir iš mirusiujujų prisikelty.“

17 „Visuomet atsiras pagundų nusidėti, – vieną dieną pasakė Jėzus Savo mokiniams. – Bet vargas tam žmogui, kuris gundo. 2 Jam būtų geriau, jei ant kaklo būtų užmauta girnapusė ir jis būtų įmestas jūron, negu papiktintų šitų mažų vaikų sielas. Aš jus jspėju! Pabark savo brolij, jei jis nusizengia, o jeigu gailisi – atleisk jam. 4 Net jei jis nusizengia septynis kartus per dieną ir kiekvieną kartą kreipiasi į tave, prašydamas atleidimo, atleisk jam.“ 5 Vieną dieną apaštalai pasakė Viešpačiui: „Mums reikia didesnio tikėjimo, pamokyk, kaip jis sustiprinti.“ 6 „Jeigu jūsų tikėjimas būtų kaip garstyčios grūdas, – atsakė Jėzus, – jo užtektų šitam šilkmedžiui išrauti ir įmesti į siautėjančią jūrą. Jūsų paliepimas tuoju duotų rezultatus. 7 Kai tarnas grįžta suarės laukus ir apžiūrėjės avis, jis iškart nesėda prie stalo ir nevalgo, bet pirma paruošia valgi šeimininkui ir paduoda jam vakarienę, o tik paskui sėdasi pats. Jam net nedėkojama, nes jis paprasčiausiai atlieka pareigą. 10 Taip pat ir jūs, darote tik tai, kas privaloma!“ 11 Keliaudami Jeruzalės link, jie pasiekė ribą tarp Galilėjos ir Samarijos. 12 Kaimelio pakraštyje atokiai stovėjo dešimt raupsuotujų ir 13 šaukė: „Jézau, pasigalék mūsų!“ 14 Jis pažvelgė į juos ir pasakė: „Eikite pas žydų kunigą ir pasirodykite, kad esate sveikil!“ Jieems einant, raupsai pranyko. 15 Vienas jų sugrįžo pas Jézų šaukdamas: „Šlovė Viešpačiui, aš išgydytas!“ 16

žmogus krito veidu ant žemės prieš Jézų, dėkodamas už tai, kas jvyko. Jis buvo samarietis. 17 Jėzus paklausė: 18 „Ar ne dešimt pagydžiau? Kur kiti devyni? Ar tik šis svetimtautis sugrįžo pašlovinti Dievą?“ 19 O žmogui Jėzus pasakė: „Stokis ir eik. Tavo tikėjimas išgydė tave.“ 20 Vieną dieną fariziejai paklausė Jėzų: „Kada ateis Dievo karalystė?“ Jėzus atsakė: „Dievo karalystės jūs nematysite ir 21 negalėsite pasakyti: „Ji prasidėjo čia, šioje ar kitoje vietoje“, nes Dievo karalystė yra jumyse.“ 22 Vėliau Jis apie tai kalbėjosi su Savo mokiniais: „Ateis laikas, kai jūs norėsite pabūti su Manimi nors dieną, bet Manęs čia nebus, – tarė Jis. 23 – Jus pasieks žinios, kad Aš sugrįžau, kad Aš toje ar kitoje vietoje; netikėkite tuo ir neikite Manęs ieškoti, 24 nes, kai Aš grįšiu, jūs tikrai žinosis: tvykstelės žaibas, kuris viską danguje nušvies. 25 Bet pirma visa ši tauta turi Mane atstumti ir Aš turiu daug iškentėti. 26 Kai Aš grįšiu, žmonės bus tokie abejingi Dievui, kaip Nojaus laikais. 27 Jie valgė ir gérė, vedé ir tekėjo iki tos dienos, kol Nojus sėdo į laivą. Tada kilo tvanas, ir jie visi nuskendo. 28 Pasaulis bus toks, kaip ir Loto dienomis – žmonės rūpinosi savo buitimis. Jie valgė, gérė, pirko, pardavinėjo, sodino, statė, 29 kol vieną rytą Lotas išėjo iš Sodomos. Tuomet iš dangaus pasipylė ugnis ir siera ir sunaikino juos visus. 30 Taip, kasdieniai darbai vyraus iki pat Mano sugrįžimo valandos. 31 Tie, kurie bus išvykę iš namų, tą dieną tenegrijčia namo susidėti daiktu, o kas laukuose – tenegrijčia į miestą. 32 Prisiminkite, kas atsitiko Loto žmonai. 33 Kas stengsis išsaugoti savo gyvybę, praras ją, o kas negailės jos, tas bus išgelbėtas. 34 Tą naktį du vyrai miegos viename kambaryjei vienas bus paimtas, o kitas paliktas. 35 Dvi moterys bus užsiėmusios namų ruoša. Viena bus paimta, o kita palikta. Taip ir su žmonėmis, dirbančiais kartu laukuose.“ 37 „Viešpatie, kur jie bus paimti?“ – klausė mokiniai. Jėzus atsakė: „Kur maita, ten susirenka maitvanagiai!“

18 Vieną dieną Jėzus mokė, kad reikia nuolatos melstis. 2 „Gyveno mieste teisėjas, – sakė Jis, – didelis bedievis. 3 To miesto našlė dažnai ateidavo prašyti, kad ją apgintų nuo skriaudiko. 4 Jis kurį laiką spryrėsi, bet pagaliau nusileido.“ „Nebijau nei Dievo, nei žmonių, – pasakė jis sau, – bet ši moteris labai įkyri. Aš apginsiu jos teises, nes čia vaikščiodama ji mane vargina!“ 6 Tada Viešpats pasakė: 7 „Jeigu net blogas teisėjas pavargo, nejaugį Dievas neapgins Savo žmonių, kurie Jo šaukiasi dieną naktį. 8 Taip!

Jis jiems greitai atsakys! Tačiau svarbiausia tai: kai grįsiu Aš, Mesijas, kiek rasiu nepraradusį tikėjimo ir besimeldžiančių?“ 9 Šią istoriją Jis papasakojo keliems žmonėms, kurie gyrėsi savo dorybe, o kitus niekino: 10 „Du vyrai nuėjo į šventyklą melstis. Vienas buvo išdidus, išsitinkęs savo teisumu farizieus, o kitas – muitininkas. 11 Išdidusis farizieus meldėsi: „Ačiū Dievui, aš nesu nusidėjėlis kaip kiti, ypač kaip šis muitininkas! Aš nesu sukčius, svetimoteriautojas. 12 Aš pasninkauju du kartus per savaitę. Aš duodu Dievui dešimtinę nuo to, ką pelnau.“ 13 O muitininkas stovėjo atokiau ir nedrįso besimelsdamas né akių pakelti į dangų, tik liūdnai mušesi į krūtinę, šaukdamas: „Dieve, pasigailék manęs, nusidėjélio.“ 14 Aš sakau jums, šitas nusidėjėlis, o ne farizieus grįžo namo išteisintas! Nes išdidieji bus pažeminti, o pažemintieji bus išaukštinti.“ 15 Vieną dieną keletas motinų atnėše savo kūdikius, kad Jis juos palieštų ir palaimintų. Bet mokiniai liepė joms pasišalinti. 16 Tada Jézus sukviėtė vaikus ir pasakė mokiniams: „Leiskite mažutėliams eiti pas Mane! Niekada nevarykite jų šalin! Nes Dievo karalystė priklauso žmonėms, kurių širdys pasitikinčios kaip šių vaikų. Kas neturi tokio tikėjimo, niekada nejeis pro karalystės vartus!“ 18 Kartą žydų religijos vadovas paklausė Jo: „Gerasis Mokytojau, ką aš turiu daryti, kad patekčiau į dangų?“ (aiōnios g166) 19 „Ar supranti, ką sakai, kai vadini Mane geru? – Jézus paklausė jį. – Tik Dievas iš tiesų geras, o ne kas kitas. 20 Tu juk žinai dešimt Dievo įsakymų: nesvetimoteriauk, nežudyk, nevok, nemeluok, gerbk tévus ir taip toliau.“ 21 Žmogus atsakė: „Aš laikiausि šitų įsakymų nuo vaikystės.“ 22 „Dar vieno dalyko tau trūksta, – pasakė Jézus. – Parduok visa, ką turi, ir atiduok pinigus vargšams. Už tai gausi atpildą danguje. Tada ateik ir sek paskui Mane.“ 23 Kai žmogus tai išgirdo, nuėjo nuliūdės, nes jis buvo labai turtingas. 24 Jézus jį stebėjo nueinanti ir tada pasakė Savo mokiniams: „Kaip sunku turtingiemis įeiti į Dievo karalystę! 25 Lengviau kupranugariui pralisti pro adatos skylutę, negu turtuoliui įeiti į Dievo karalystę.“ 26 Tie, kurie girdėjo, sušuko: „Jeigu ją yra sunku pasiekti – kaip apskritai kas nors gali išsigelbėti?“ 27 Jis atsakė: „Dievas gali padaryti tai, ko žmogus negali.“ 28 Petras pasakė: „Mes palikome savo namus ir nusekėme paskui Tave.“ 29 „Taip, – atsakė Jézus. – Visiems, kurie kaip ir jūs paliko namus, žmoną, brolius, tévus, vaikus dėl Dievo karalystės, 30

dabar bus atlyginta daug kartų daugiau; o taip pat jie gaus amžinajį gyvenimą būsimajame amžiuje.“ (aiōn g165, aiōnios g166) 31 Surinkęs dyvliką apaštalų, Jis pasakė: „Kaip jūs žinote, mes vykstame į Jeruzalę. Kai ten nuvyksime, išsipildys senųjų pranašų žodžiai apie Mane. 32 Aš būsiu atiduotas pagonių pajuokai, išgėdintas, apspjaudytas, 33 nuplaktas ir nužudytas. Trečią dieną Aš prisikelsiu.“ 34 Bet jie nieko nesuprato, kas buvo sakoma, nes Jis kalbėjo lyg užuominomis. 35 Kai jie pasiekė Jerichą, šalikelėje sėdėjo vienas aklas keliauninkas, prašydamas išmaldos. 36 Išgirdės praeinančios minios triukšmą, jis paklausė, kas vyksta. 37 Jam pasakė, kad pro šalį eina Jézus iš Nazareto, 38 todėl jis pradėjo šaukti: „Jézau, Dovskydo Sūnau, pasigailék manęs!“ 39 Minia prieštaravo, bandydamas nutildyti, bet jis tik dar garsiau šaukė: „Dovskydo Sūnau, pasigailék manęs.“ 40 Kai Jézus atėjo į tą vietą, Jis sustojo. „Atveskit aklajį čia“, – tarė Jis. 41 Po to kreipėsi į aklajį: „Ko nori?“, „Viešpatie, – maldavo tasai, – grąžink man regėjimą!“ 42 Ir Jézus sutiko: „Gerai, praregėk! Tavo tikėjimas išgelbėjo tave!“ 43 Žmogus tuoju praregėjo ir nusekė paskui Jézų, šlovindamas Dievą. Ir visi, kurie matė šį stebuklą, taip pat šlovino Dievą.

19 Jézui einant per Jericho miestą, žmogus, vardu Zachiejus, vienas įtakingiausiu žydų mokesčių rinkėjų ir, žinoma, labai turtingas žmogus, 3 stengėsi pamatyti Jézų, bet negalėjo, nes buvo neaukštūgio, ir minia jį užstojo. 4 Todėl jis užbėgo priekin, išlipo į figmedį šalia kelio, kad stebėtų Jį iš čia. 5 Kai Jézus éjo pro šalį, pažvelgė aukštyn ir pašaukė Zachiejų vardu: „Zachiejau, – Jis pasakė, – greičiau leiskis žemyn, nes Aš šiandien būsiu svečias tavo namuose!“ 6 Zachiejus skubiai nulipo ir nusivedė Jézų į savo namus, labai susijaudinęs ir džiaugdamasis. 7 Bet minia buvo nepatenkinta. „Jis nuėjo pas didelį nusidėjeli“, – murmėjo jie. 8 Tuo metu Zachiejus stovėjo prieš Viešpatį ir pasakė: „Mokytojau, nuo dabar aš atiduosi pusę savo turto vargšams. Jei iš ko buvau paėmęs per didelį mokesči, aš save nubausiu, grąžindamas jiems keturis kartus daugiau!“ 9 Jézus jam pasakė: „Tai rodo, kad šiandien išgelbėjimas atėjo į šiuos namus. Šis žmogus buvo vienas iš pražuvusiuju Abraomo vaikų, ir Aš, Mesijas, atėjau ieškoti ir gelbėti tokią kaip jo sielą.“ 11 Kadangi Jézus artinosi prie Jeruzalės, sakė, kad Dievo karalystė prasidės tuoju

pat. 12 „Vienas aukštos kilmės žmogus, gyvenantis tolimoje provincijoje, buvo pakvietas į šalies sostinę karūnuoti. 13 Išvykdamas jis sukvietė dešimt padėjėjų ir kiekvienam davė po dešimt minų pragyvenimui, kol jis sugrįš. 14 Bet kai kurie žmonės jo nekentė ir pasiuntė jam deklaraciją, teigiančią, kad jie sukili ir nepripažins jo savo karaliumi. 15 Sugrįžęs jis sukvietė visus, kuriems buvo davęs pinigų, nes norėjo patikrinti, kaip jie tuos pinigus panaudojo ir koks buvo pelnas. 16 Pirmasis žmogus pranešė apie didelį pelną. Jis dešimt kartų padidino gautą sumą. 17 „Puiku! – sušuko karalius. – Tu geras žmogus. Tu elgeisi sąžiningai, todėl atlygindamas pavesiu tau valdyti dešimt miestų!“ 18 Kitas žmogus taip pat pranešė apie didelį pelną. Jis penkis kartus padidino gautą sumą. 19 „Gerai, – pasakė šeimininkas. – Tu gali būti penkių miestų valdytojas!“ 20 Trečias žmogus atsinešė tik tiek pinigų, kiek buvo gavęs. „Aš juos išsaugojau, – jis pasakė. – 21 Aš bijojau, kad tu pareikalauši mano uždirbto pelno, nes tu griežtas žmogus, imi, kas ne tavo, ir pasisavinsit kitų užaugintą derlių.“ 22 „Tu niekingas ir piktas tarne, – sušuko karalius. – Aš griežtas! Taip, tikrai, bet jei žinojai, koks aš blogas esu, 23 tai kodėl nepadėjai pinigų į banką, kad aš galėčiau gauti procentus?“ 24 Tada pasisukės į kitus, stovinčius šalia, jis paliepė: „Atimkite iš jo pinigus ir atiduokite žmogui, kuris daugiausia uždirbo.“ 25 „Bet, pone, – sakė jie, – jis jau turi pakankamai.“ 26 „Taip, – atsakė karalius. – Visuomet taip yra, kad tie, kurie turi, gauna daugiau, o tie, kurie mažai teturi, greitai netenkta visko. 27 O dabar atveskite tuos sukilusius priešus čia ir mano akivaizdoje įvykdykite mirties bausmę.“ 28 Papasakojęs šią istoriją, Jėzus leidosi į Jeruzalę eidamas mokinių priešakyje. 29 Prisiartinės prie Betfagės ir Betanijos miestų ties Alyvų kalnu, Jis iš anksto pasiuntė du mokinius 30 ir nurodė eiti į kitą kaimą, ten jie turėjo surasti asiliuką, prirešta šalia kelio. Tai buvo asiliukas, nepripratintas jodinėti. „Atriškite jį ir atveskite čia, – pasakė Jėzus. – 31 Ir jei kas paklaustų, ką jūs čia darote, tik pasakykite: „Jo reikia Viešpačiui.“ 32 Jie rado asiliuką, kaip Viešpatys buvo sakęs, ir, žinoma, 33 kai jį atrišo, šeimininkai reikalavo paaiškinimo. „Ką jūs darote, – jie klausė. – Kodėl jūs atrišate mūsų asiliuką?“ 34 O mokiniai paprasčiausiai atsakė: „Jo reikia Viešpačiui!“ 35 Taip jie atvedė asiliuką pas Jėzų ir permetė jam keletą apsiaustų per nugarą, kad Jėzus galėtų ant jo užsėsti. 36

Tada minios prieš Jį ant kelio tiesė savo drabužius, kai jie pasiekė vietą, kur kelias éjo Alyvų kalno šlaitu. Visa procesija pradėjo šaukti ir giedoti, šlovindama Dievą už nuostabius Jézaus padarytus stebuklus. 38 „Dievas davé mums Karalių! – džiūgavo jie. – Tegyvuoja Karalius! Tedžiūgauja visas dangus! Šlové Dievui aukštai danguje!“ 39 Bet kai kurie fariziejai iš minios Jam šaukė: „Mokytojau, sudrausk Savo mokinius!“ 40 Jis atsakė jiems: „Jei šitie tylės – akmenys šauks!“ 41 Kai jie priartėjo prie Jeruzalės ir pamatė priekyje miestą, Jis verké jo. 42 „Amžina ramybė buvo jums pasiekiamą, o jūs jos atsisakėte, – Jis verké. – Dabar jau vėlu. 43 Tavo priėšai supils pylimą prie tavo sienų, apguls jus iš visų pusų, apsups 44 ir sulygins su žeme jus ir jūsų vaikus. Jie parblokš ant žemės tave ir tavo vaikus, suspaus tave. Jūsų priešai nepaliks né vieno akmens, nes jūs atsisakėte progos, kurią Dievas jums pasiūlė.“ 45 Tada Jis atėjo į šventykłą ir pradėjo varyti lauk pirklius nuo prekystalių, 46 sakydamas jiems: „Evangelija skelbia, kad mano šventykla yra maldos namai, bet jūs ją pavertėte vagių lindyne.“ 47 Po to Jis kasdien mokė šventykloje, bet aukštėjii kunigai, kiti religijos vadovai bei tautos seniūnai norėjo surasti būdų Juo atsikratyti. 48 Bet jie nieko negalėjo sugalvoti, nes Jis buvo žmonių numylėtinis. Jie klausési kiekvieno Jo žodžio.

20 Mokydamas ir skelbdamas gerą naujieną šventykloje, Jėzus susidūrė su aukštaisiais kunigais ir kitais religiniais vadovais bei tarnybos nariais. 2 Jiems reikėjo sužinoti, kas leido Jam išvaryti pirklius iš šventyklos. 3 „Prieš atsakydamas Aš paklausiu vieno dalyko, – atsakė Jis. – 4 Ar Jonas buvo Dievo siuštas, ar jis veiké savo paties valia?“ 5 Jie tai aptaré savo tarpe. „Jeigu mes sakysime, kad jo misija iš dangaus, tada mes ikliuvę, nes Jis paklaus: „Tada kodėl jūs juo netikėjote?“ 6 Jei mes sakysime, kad Jonas nebuvo Dievo siuštas, žmonės užsvaids mus akmenimis, nes jie įsitikinę, kad jis buvo pranašas.“ 7 Pagaliau jie atsakė: „Mes nežinome.“ 8 Ir Jėzus atsakė: „Tada Aš taip pat neatsakysiu į jūsų klausimą.“ 9 Tada Jis vėl pasisuko į žmones ir papasakojo jiems šią istoriją: „Žmogus pasodino vynuogyną, išnuomojo jį keliems ūkininkams ir išvyko keliems metams į tolimą šalį. 10 Atėjus derliaus nuémimo metui, jis pasiuntė vieną savo tarną į ūkį, kad jam duotų vynuogyno derliaus dalį. Bet nuomininkai sumušė jį, išsiunté

atgal tuščiomis. **11** Jis vėl nusiuntė kitą tarną, bet ir tą anie sumušė, išjuokė ir paleido tuščiomis. **12** Buvo pasiūstas ir trečias žmogus. Ir tam nepasisekė. Jis taip pat buvo sužeistas ir pavarytas į šalį. **13** „Ką man daryti? – pats savęs paklausė šeimininkas. – Žinai! Aš pasiūsiu savo mylimajį sūnų. Gal jie parodys jam pagarba?“ **14** Kai vynininkai pamatė jo sūnų, jie pasakė: „Mums duota proga. Po tévo mirties šis jaunuolis paveldės visą žemę. Čionai! Užmuškim jį. Tada paveldėtas turtas bus mūsų.“ **15** Jie išvilko jį laukan ir užmušė. Ką darys šeimininkas? **16** Aš jums sakau: jis ateis, užmuš juos ir išnuomos vynuogyną kitiems.“ „Bet jie niekada to nepadarys“, – protestavo Jo klausytojai. **17** Jėzus, žvelgdamas į juos, paklausė: Ką reiškia Rašto posakis: „Akmuo, kurį statytojai atmetė, tapo kertiniu akmeniu!“ **18** Jis pridūrė: „Kas tik kris ant šito akmens, suduš, ant ko tas akmuo užgrius, tas bus sumaltas į miltus.“ **19** Kai aukštieji kunigai ir religijos vadovai išgirdo šią istoriją, kurią Jis papasakojo, jie norėjo Jį tuoju suimti, nes suprato, kad apie juos buvo kalbama. Jo palyginimuose jie buvo piktieji nuomininkai. Bet jie bijojo, kad, suėmus Jį, kils riaušės. Todėl jie stengėsi nutverti kokį žodį, kad galėtų pranešti roménų valdininkui ir, suradę priežastį, suimti. **20** Naudodamiesi proga, jie siuntė šnipus, kurie apsimetė esą sąžiningi vyrai. **21** Jie sakė Jėzui: „Mokytojau, mes žinome, koks Tu sąžiningas. Tu visuomet sakai tiesą ir žiūrėdamas teisybės nepaisai žmonių luomų, bet mokai Dievo kelių. **22** Dabar pasakyk mums, ar reikia mokėti roménų vyriausybei mokesčius ar ne?“ **23** Puikiai ižvelgdamas jų klastą, Jis taré jiems: **24** „Parodykite man monetą. Kieno atvaizdas ant jos? Ir kieno vardas?“ Jie atsakė: „Ciesoriaus – roménų imperatoriaus.“ **25** Jis taré: „Tada atiduokite imperatorui visa, kas imperatoriaus, o Dievui visa, kas Dievo.“ **26** Taip sužlugo jų pastangos pergudrauti Jį žmonių akivaizdoje. Stebédamiesi Jo atsakymais, jie nutilo. **27** Tada pas Jėzų atėjo keletas sadukieju – taip vadinosi žmonės, kurie skelbė, kad mirtis yra būties pabaiga, kad néra prisikėlimo – **28** sakydami: „Mozés įstatymai teigia: „Jei kieno vedė brolis numirtų bevaikis, tuomet jo brolis tegul veda našlę, ir jų vaikai pagal įstatymą priklausys mirusiam žmogui, kad pratęstų jo giminę.“ **29** Mes žinome septynių brolių šeimą. Vyriausias vedé ir mirė bevaikis. **30** Jo brolis vedé našlę, ir jis taip pat mirė. Vaikų taip pat nebuvo. **31** Ir taip jau atsitiko, kad vienas po kito ją vedé septyni

broliai, o paskui mirė, nepalikdami vaikų. **32** Galiausiai mirė ir moteris. **33** Štai mūsų klausimas: „Kieno žmona ji bus prisikėlusi? Nes visi buvo vedę ją vieną.“ **34** Jėzus atsakė: „Vedybos yra šios žemės žmonėms, bet kai tie, (aiōn g165) **35** kurie pasirodo verti prisikelti iš numirusių, nueis į dangų, jie neves ir netekės. (aiōn g165) **36** Ir jie niekada nebegalės mirti. Tuo atžvilgiu jie tolygūs angelams. Jie yra Dievo sūnūs, nes jie prikelti iš numirusių naujam gyvenimui. **37** Tu klausisi, ar yra prisikėlimas ar jo néra, – Mozés pasakojime tai įrodoma. Kai jis aprašo, kaip Dievas jam pasirodė degančiamė krūme, jis kalba apie Dievą kaiip Abraomo Dievą, Izaoko Dievą, Jokūbo Dievą. **38** Sakyti, kad Viešpats yra kurio nors žmogaus Dievas, tai reiškia, kad asmuo yra gyvas, nemiręs. Taigi Dievo požiūriu visi žmonės gyvi.“ **39** „Gerai pasakyta, Mokytojau!“ – pastebėjo keletas čia stovinčių žydų įstatymo žinovų. **40** Jie nebedrjo daugiau klausinėti. **41** Tada Jėzus jų paklausė: „Kodėl taip yra, kad Kristus, Mesijas, sakoma esąs karaliaus Dovydo palikuonis? **42** Pats Dovydas psalmių knygoje rašė: Dievas pasakė mano Viešpačiui, Mesijui: „Sesk Mano dešinęje, **43** kol Tavo priešus sudėsiu po Tavo kojomis.“ **44** Kaip gali Mesijas tuo pačiu metu būti ir Dovydo sūnumi, ir Dovydo Dievu?“ **45** Tada miniai klausantis, Jis pasakė: **46** „Saugokite tų religijos žinovų, nes jie mégsta rengtis prabangiais drabužiais ir jiems patinka, kad žmonės jiems lenktusi, kai jie eina gatve. Ir kaip jie mégsta garbingas vietas sinagogose bei religinėse šventėse! **47** Bet net kalbėdami ilgas maldas su dideliu išoriniu nuolankumu, jie ruošia planus, kaip atimti iš našlių pinigus. Todėl šių žmonių laukia baisiausias Dievo nuosprendis!“

21 Stovėdamas šventykloje, Jis stebėjo turtuolius, metančius dovanas į rinkliau dėžutę. **2** Tuo metu pro šalį éjo neturtinga našlė ir įmetė dvi mažas varines monetas. **3** „Iš tiesų, – Jis pastebėjo, – ši vargšė našlė davé daugiau nei visi kiti kartu paémus. **4** Nes jie davé truputį iš to, kas jiems atliko, bet ji, nors ir neturtinga, atidavé visa, ką turėjo.“ **5** Keletas Jo mokinių pradėjo kalbėti apie šventykla su gražiais akmenimis ir papuošimais ant sienų. **6** Bet Jėzus pasakė: „Ateis laikas, kai visi šie dalykai, kuriais žavitės, bus nugriauti, ir né vienas akmuo nebus paliktas ant akmens, bet viskas pavirs žvyržodo krūva.“ **7** „Mokytojau! – šaukė jie. – Kada? Ar bus koks nors

įspėjimas iš anksto?“ 8 Jis atsakė: „Neleiskite, kad jus suklaidintų. Nes daugelis ateis, skelbsis Mesiju ir sakys: „Atėjo laikas“, bet netikėkite jais. 9 Kai jūs girdite apie prasidedančius karus ir maištus, nepasimeskite. Iš tiesų, karai turi kilti, bet ne greit pasibaigis, 10 nes tauta sukils prieš tautą ir karalystė prieš karalystę. 11 Bus dideli žemės drebėjimai ir badas, daugelyje šalių kils epidemijos ir baisūs dalykai vyks danguje. 12 Bet prieš tai bus ypatingo persekiojimo metas, ir jus vedžios pas karalius ir valdytojus, tąs ypač sinagogas ir kalėjimus dėl Mano vardo. 13 Tada Mesijas pasirodys žinomas ir gerbiamas. 14 Todėl nesirūpinkite, kaip atsakysite į klausimus, 15 nes Aš jums duosiu tinkamus žodžius ir tokią išmintį, kad né vienas iš jūsų priešininkų negebės prieštarauti. 16 Net jūsų artimiausieji – jūsų tévai, broliai, giminės, draugai – išduos jus ir suims, ir keletas jūsų bus nužudyti. 17 Ir visi nekės jūsų, kadangi jūs esate Mano. 18 Bet né vienas plaukas nuo jūsų galvos nepranyks! 19 Jei jūs būsite tvirti, tai jūsų sielos bus išgelbėtos. 20 Bet kai pamatysite Jeruzalę, supamą kariuomenės, tada jūs žinokite, jog atėjo jos sunaikinimo laikas. 21 Tada Jeruzalės žmonės tebėga į kalvas. Tegul Jeruzalės gyventojai stengiasi pabėgti, o ir tie, kurie už miesto, tegul nesistengia sugrįžti. 22 Nes tiems bus teismo dienos, ir išsipildys Senajame Rašte parašyti pranašų žodžiai. 23 Vargas néščioms moterims tomis dienomis ir toms, kurios turi mažus vaikus. Nes vargas tai tautai ir didelis pasipiktinimas jos žmonėmis. 24 Juos žiauriai nužudys priešai ir kaip tremtinius ir belaisvius išblaškys po visas pasaulio tautas, o Jeruzalę užkariaus ir sutrypus prieš savo triumfo pabaigą. 25 Tada danguje vyks keisti dalykai – išpėjimai, būsimų šeštoniškų įvykių ženklai saulėje, ménulyje, žvaigždėse, o čia, žemėje, tautos, apstulbintos audringų jūrų ir keistų potvynių bei atoslūgių, atsidurs sąmyšje. 26 Daugelio žmonių drąsa svyruos dėl baisaus likimo, ateinančio į žemę, nes bus pažeistas paties dangaus tvirtumas. 27 Tada žemės žmonės išvys Mane, Išgelbėtoja, ateinantį debesų su didžia galybe ir šlove. 28 Taigi, kai visi šitie dalykai prasidės, stovėkite tiesiai ir pakelkite akis. Nes jūsų išgelbėjimas arti.“ 29 Tada Jis palygino: „Stebékite figmedį ar kuri kitą medį. 30 Kai pasirodo lapeliai, ir be sakymo žinote, kad vasara arti. 31 Taigi, pamatę įvykius, kuriuos aprašiau, jūs taip pat galite būti tikri, kad Dievo karalystė arti. 32 Aš iškilmagai jums pareiškiu: Kai šitie dalykai pasiodys, ateis pasaulio

pabaiga. 33 Ir nors visas dangus ir žemė praeis, Mano žodžiai nepraeis. 34 Saugokitės! Teneužklumpa Mano staigus atėjimas jūsų nepasirengusiu. Neleiskite, kad rasčiau jus, gyvenančius nerūpestingai, ūžiančius, geriančius ir užsiėmusius šio pasaulio reikalais, kaip ir visi žmonės. 36 Nuolatos budékite ir melskitės, kad ateitumėte pas Mane, jei galima, nepatyre tų baisumų.“ 37 Kasdien Jėzus eidavo į šventyklą mokytis, o minios pradėdavo rinktis anksti ryte. Kiekvieną naktį Jis praleisdavo Alyvų kalne.

22 Pagaliau artėjo Velykų šventė – žydų iškilmės, kai valgoma tik nerauginta duona. 2 Aukštieji kunigai ir kiti religijos vadovai šurmuliavo, rengdamiesi nužudyti Jėzų, bet ir nesukelti maišto. To jie labai bijojo. 3 Tada šetonas iėjo į Judą Iskarijotą, kuris buvo vienas iš dvylirkos mokinii, 4 ir jis nuėjo pas aukštuosius kunigus, vadus bei šventyklos sargus aptarti, kaip geriausiai išduoti Jėzų. 5 Jie, žinoma, džiaugėsi sužinojė, kad Judas pasiruošęs padėti, ir pažadėjo jam atlyginimą. 6 Judas ieškojo progos, kaip tyliai, niekam nematant, suimti Jėzų. 7 Atėjo Velykų iškilmų diena. Buvo paskerstas Velykų avinėlis ir valgomas su nerauginta duona. 8 Jėzus pirma pasiuntė Petrą ir Joną, kad surastų vietą ir paruoštų Velykų valgį. 9 „Kur nori, kad mes eitume?“ – klausė jie. 10 Ir Jis atsakė: „Vos tik jeisite į Jeruzalę, pamatysite žmogų, nešanti vandens ąsotį. Sekite, į kuriuos namus jis jeis, 11 ir pasakykite žmogui, kuris ten gyvena: „Mūsų Mokytojas liepė, kad jūs parodytumėte svečių kambarį, kur Jis galės valgyti Velykų vakarienę su Savo mokiniais.“ 12 Jis nusives jus į viršų, į didelį mums skirtą kambarį. Tai ir bus ta vieta. Eikite pirma ir paruoškite ten valgį.“ 13 Išėjė į miestą, jie rado viską, kaip Jėzus buvo sakęs, ir parengė Velykų vakarienę. 14 Tada atvyko Jėzus su kitais mokiniais ir kartu susėdo prie stalo. 15 Jis pasakė: „Aš didžiai laukiau šios valandos, trokšdamas valgyti ši Velykų valgį su jumis prieš Savo kančią pradžią. 16 Nes Aš jums dabar sakau: „Daugiau su jumis nebevalgysiu šio maisto, kol jo reikšmė neatsiskleis Dievo karalystėje.“ 17 Tada, paėmės vyno taurę ir sukalbėjės padékos maldą, Jis tarė: „Imkite ir dalinkitės tarp savęs. 18 Nes Aš nebegersiu vyno, kol ateis Dievo karalystė.“ 19 Tada Jis paėmė riekę duonos, sukalbėjo padékos maldą, laužė ją ir davė apaštalams, tardamas: „Tai yra Mano kūnas, kuris už jus atiduodamas. Imkite

ir valgykite Mano atminimui.“ **20** Lygiai taip po vakarienės Jis paémé taurę, sakydamas: „Ši tauré yra Naujoji Sandora Mano kraujyje, kuris už jus išliejamas. **21** Čia, tarp mūsų, sédintis kaip draugas prie stalo yra žmogus, kuris mane išduos. **22** Aš privalau mirti. Tai Dievo sumanymo dalis. Bet didis siaubas laukia to, kuris Mane išduos.“ **23** Tada mokiniai stebéjosi, kas galėtų padaryti tokį dalyką. **24** Ir jie pradéjo tarp savęs ginčytis, kuris bus aukščiausias besiartinančioje karalystéje. **25** Jézus jiems taré: „Šiame pasaulyje karaliai nurodinéja tarnams, o tarnai neturi galimybés pasirinkti. **26** Bet jums vadovaus Tas, kuris geriausiai jums tarnauja. **27** Visame pasaulyje mokyta prie stalo aptarnauja jo tarnai. Tik ne čia! Nes Aš esu jūsų tarnas. **28** Nepaisant to, jūs likote Man ištikimi tomis baisiomis dienomis. **29** Kadangi Mano Tévas skyré Man karalystę, Aš duodu jums teisę **30** valgyti ir gerti prie Mano stalo toje karalystéje. Jūs sédésite sostuose, teisdami dyliką Izraelio giminių. **31** Simonai, Simonai, šétonas prašé jus atiduoti ir persijoti tarsi kviečius, **32** bet Aš meldžiaus už tave, kad tavo tikéjimas visiškai nežlugtų. Taigi, kai tu atgailausi už savo nuodémes ir vél į Mane atsisuksi, sustiprink ir atstatyk savo brolių tikéjimą.“ **33** Simonas pasaké: „Viešpatie, aš pasiruošęs eiti su Tavimi į kaléjimą ir net mirti su Tavimi.“ **34** Bet Jézus atsaké: „Petrai, leisk man kai ką tau pasakyti. Šią naktį, dar gaidžiui nepragyodus, tu Manęs išsiginsi tris kartus, tvirtindamas, kad nepažysti.“ **35** Tada Jézus jų paklausé: „Kai Aš jus išsiučiau skelbti gerosios naujienos, jūs neturéjote pinigų, krepšio ir atliekamų drabužių, kaip jūs tada vertétés?“ „Puikiai!“ – jie atsaké. **36** „Bet dabar pasiimkite krepšį, jei jį turite, ir pinigų. Ir jei neturite kalavijo, geriau parduokite drabužius ir nusipirkite jį. **37** Nes atėjo laikas, kai išsipildys toji pranašystė apie Mane: „Jis bus pasmerktas kaip nusikaltelis.“ Taip išsipildys viskas, kas pranašu apie Mane parašyta.“ **38** „Mokytojau, – jie saké, – mes turime du kalavijus su savimi.“ „Pakankal!“ – Jis atsaké. **39** Tada, lydimas mokiniai, Jis išėjo iš viršutiniame aukšte esančio kambario ir kaip paprastai nuéjo į Alyvų kalną. **40** Ten Jis jiems taré: „Melskite Dievą, kad pagundos jūsų nenugalėtų.“ **41** Jis nuéjo toliau, maždaug per akmens metimą, atsiklaupé ir émę melstis šiai žodžiai: **42** „Téve, jei nori, atimk iš Manęs šią baisią taurę, bet Aš noriu, kad pildytuši Tavo valia, o ne Mano.“ **43** Tada iš dangaus pasirodė angelas, nes Jézų buvo

apémusi tokia dvasios kančia, kad Jis, **44** vis karščiau melsdamasis, pradéjo prakaituoti krauju ir vis didesni lašai krito ant žemės. **45** Pagaliau Jis vél atsistojo ir grižo pas mokinius, bet rado juos miegančius, prislégtus liūdesio. **46** „Miegate! – pasaké. – Kelkités! Melskite Dievą, kad gundomi nesukluptuméte!“ **47** Jam bekalbant, prisiartino minia, vedama Judo, vieno iš dylikos apaštalų. Judas priéjo prie Jézaus ir pabučiavo į skruostą draugiškai sveikindamas. **48** Bet Jézus pasaké: „Judai, savo pabučiavimu tu išduodi žmogaus Sūnų?“ **49** Kiti mokiniai pamatę, kas gali įvykti, sušuko: „Mokytojau, ar mes kovosim? Mes atsinešéme kalavijus!“ **50** Vienas jų puolé aukštojo kunigo tarną ir nukirto jam dešinę ausį. **51** Bet Jézus pasaké: „Daugiau nesipriešinkite.“ Jis palieté vietą, kur buvo žmogaus ausis, ir išgydė ją. **52** Tada Jézus kreipési į šventyklos aukštuosius kunigus, apsaugos viršininkus ir seniūnus, religijos vadovus, kurie buvo minios priekyje: „Ar Aš koks pléšikas, kad jūs išėjote Manęs suimti ginkluoti kalavijais ir vézdais? **53** Kodél jūs Manęs nesuéméte šventykloje? Aš ten būdavau kiekvieną dieną. Bet dabar atėjo jūsų metas – kai siautėja šétono jéga.“ **54** Jie sugavo Jį ir nuvedé į aukščiausiojo kunigo rūmus, o Petras seké Jį iš tolo. **55** Kareivai kieme susikūré ugnį ir susédo ratu pasišildyti. Ten prie jų prisijungé Petras. **56** Viena tarnaité pastebéjo jį laužo šviesoje ir pradéjo jdmiai apžiūrinéti. Pagaliau ji prašneko: „Šis žmogus buvo su Jézumi!“ **57** Petras išsigyné, sakydamas: „Moteriške, aš Jo net nepažystu!“ **58** Netrukus kažkas kitas pažvelgė į jį ir pasaké: „Tu greičiausiai esi iš jų.“ „Ką tu, žmogau“, – atsaké Petras. **59** Maždaug po valandos dar kažin kas émę atkakliai tvirtinti: „Aš žinau, šis vyrukas yra vienas Jézaus mokinį, nes abu iš Galiléjos.“ **60** Bet Petras pasaké: „Žmogau, aš nežinau apie ką tu kalbi.“ Jam bekalbant pragydo gaidys. **61** Tuomet Jézus atsigréžęs pažvelgė į Petrą. Tada Petras atsiminé, ką Jis buvo pasakęs: „Dar gaidžiui nepragyodus, rytoj tu tris kartus Manęs išsiginsi.“ **62** Petras išėjo iš kiemo karčiai verkdamas. **63** Dabar Jézų saugantys kareivai pradéjo iš jo tyčiotis. **64** Jie užrišo Jam akis, mušé Jį kumščiais ir klausé: „Kas ši sykį Tave užgavo, pranaše?“ **65** Jie visaip Jį ižeidinéjo. **66** Kitą rytą, auštant, susirinko žydų Aukščiausiasis teismas, taip pat religiné valdžia. Jézų išvedé prieš Tarybą **67** ir liepé pasakyti, ar Jis tebetvirtina esas Mesijas, ar ne. Bet Jis atsaké: „Jeigu jums pasakysiu, jūs nepatikésite **68** arba neleisite Man išdėstyti reikalo.

69 Bet greitai ateis laikas, kai Aš, Mesijas, sédésiu soste šalia Visagilio Dievo.“ 70 Jie visi šaukė: „Tada Tu tvirtini esas Dievo Sūnus?“ Jis atsakė: „Taip, Aš esu.“ 71 „Kam mums reikia kito įrodymo? – šaukė jie. – Juk mes patys girdėjome Jį taip sakant.“

23 Tada visa Taryba nuvedė Jézų pas vietininką Pilotą. 2 Jie iš karto pradėjo Jį kaltinti: „Šis jaunuolis vedė mūsų žmones į pražūtį, sakydamas nemokėti mokesčių roménų vyriausybei, tvirtindamas, kad Jis mūsų Mesijas – Karalius.“ 3 Todėl Pilotas paklausė: „Ar esi jū Mesijas ir Karalius?“ „Taip, – atsakė Jézus. – Taip yra, kaip sakai.“ 4 Pilotas pasisuko į vyresniuosius kunigus, į minią ir pasakė: „Na? Tai nėra nusikaltimas.“ 5 Tada jie įsiuto: „Bet Jis kursto riaušes prieš vyriausybę visoje Judėjoje, nuo Galilėjos iki Jeruzalės.“ 6 „Gal Jis tada iš Galilėjos?“ – paklausė Pilotas. 7 Kai Jézus tai patvirtino, Pilotas liepė Jį nuvesti pas karalių Erodą, nes Galiléja tada buvo Erodo valdžioje. O Erodas tuo metu buvo Jeruzalėje. 8 Erodas džiaugėsi, turėdamas progą pamatyti Jézų, nes buvo daug apie Jį girdėjės ir tikėjosi pamatyti Jį darant stebuklą. 9 Jis béré Jézui klausimus vieną po kito, bet atsakymo nesulaukė. 10 Tuo tarpu vyriausieji kunigai ir kiti religijos vadovai stovėjo čia, garsiai Jį kaltindami. 11 Dabar Erodas ir jo kareivai pradėjo tyčiotis iš Jézaus, išjuokė Jį ir, aptaisę karališkais rūbais, nusiuntė atgal pas Pilotą. 12 Tą dieną iki šiol buvę priešai, Erodas ir Pilotas, tapo gerais draugais. 13 Tada Pilotas, sukvietai aukštuosius kunigus, kitus žydų vadovus ir liaudį, 14 paskelbė savo nuosprendi: „Jūs atvedėte man šį Žmogų, kaltindami Jį už vadovavimą maištui prieš roménų vyriausybę. Aš Jį smulkiai išklausinėjau ir įsitikinau, kad Jis nekaltas. 15 Erodas padarė tą pačią išvadą ir vėl atsiuntė Jį atgal. Šis Žmogus nepadarės nieko, už ką derėtų bausti mirtimi. 16 Todėl aš Jį nuplakdinsiu odiniu diržu su švino gabalais ir paleisiu.“ 17 Bet dabar minioje kilo didelis triukšmas, nes jie vienu balsu šaukė: „Nukryžiuok Jį, paleisk mums Barabą!“ 19 (Barabas sédėjo kalėjime už žmogžudystę ir maišto Jeruzalėje kurstydam prieš vyriausybę.) 20 Pilotas ginčijosi, nes norėjo paleisti Jézų. 21 Tačiau minia šaukė: „Nukryžiuoti! Nukryžiuoti!“ 22 Jis dar trečią kartą klausė: „Kodėl? Kokį nusikaltimą Jis padarė? Aš neradau priežasties Jo žudyti, todėl aš Jį nuplakdinsiu ir paleisiu.“ 23 Bet jie šaukė vis garsiau ir garsiau,

reikalaudami Jézaus mirties, ir jų šauksmai nugalėjo. 24 Pilotas nuteisė Jézų mirti, kaip jie reikalavo. 25 Jiems reikalaujant, jis paleido iš kalėjimo Barabą, nuteistą už maištą ir žmogžudystę. Jézų atidavė jų valiai. 26 Kai minia lydėjo Jézų į mirties vietą, Simonas iš Kirénės, kuris éjo iš kaimo į Jeruzalę, buvo priverstas eiti iš paskos ir nešti Jo kryžių. 27 Jézų lydėjo didelės minios ir daug liūdesio apimtų moterų. 28 Bet Jézus, atsigréžęs į jas, prabilo: „Jeruzalės dukros, verkite ne Manęs, bet savęs ir savo vaikų! 29 Nes ateis dienos, kai neturinčios vaikų motinos bus iš tiesų laikomos laimingomis. 30 Žmonės maldaus, kad griūdami kalnai juos sunaikintų, o kalvos palaidotų. 31 Jei šitaip daroma Man, Gyvybés medžiui, kas laukia jūsų?“ 32 Du kiti nusikaltėliai buvo vedami nužudyti kartu su Juo į vietą, vadinamą „kaukole.“ 33 Čia visi trys buvo nukryžiuoti. Jézus – ant vidurinio kryžiaus, o du nusikaltėliai – iš abiejų pusių. 34 „Téve, atleisk šiemis žmonėms, nes jie nežino, ką daro“, – Jézus meldési. O kareivai lošé iš jo drabužių, métymadi kauliuką dėl kiekvieno daikto. 35 Minia stebėjo. Žydų vadovai tyčiodamiesi juokėsi: „Jis buvo toks geras, padédamas kitiems, pažiūrėkim, kaip Jis išsigelbės, jei tikrai yra Dievo išrinktas Mesijas.“ 36 Kareivai išjuokė Jį, siūlydami parūgusio vyno. 37 Jie šaukė Jam: „Jei Tu žydų Karalius – gelbékis pats!“ 38 Viršum Jo buvo prikalta lentelė su užrašu: „Šitas yra žydų Karalius.“ 39 Vienas iš greta nukryžiuotų nusikaltelių ižieinėjo Jézų: „Argi Tu ne Mesijas? Įrodyk tai, išgelbédamas Save ir mus, jei gali.“ 40 Bet kitas nusikaltėlis sudraudė jį: „Ir Dievo tu nebijai net mirties akivaizdoje! 41 Savo piktais darbais mes užsitarinavome mirtį, bet šis Žmogus nepadarė nieko bloga.“ 42 Tada jis pasakė: „Jézau, atsimink mane, kai įžengsi į Savo karalystę.“ 43 Jézus atsakė: „Šiandien su Manimi tu būsi rojuje. Tai Mano pažadas.“ 44 Buvo po vidurdienio, kai tamsa trims valandoms apgaubė žemę. 45 Saulė aptemo ir staiga stora šventyklos uždanga perplyšo pusiau. 46 Tada Jézus sušuko: „Téve, Aš Tau atiduodu Savo dvasią.“ Ir su tais žodžiais lūpose Jis mirė. 47 Kai vykdantis nuosprendžius roménų karinio dalinio kapitonas pamatė, kas atsitiko, buvo pritrenktas Dievo akivaizdoje iš nuostabos ir pasakė: „Žinoma, šis Žmogus buvo nekaltas.“ 48 Ir kai žmonės, atėję pažiūrėti reginio, pamatė, kad Jézus miręs, jie skirstési namo labai nusiminę. 49 Tuo tarpu Jézaus draugai ir moterys, kurios sekė Jį nuo pat Galiléjos, stovėjo

atokiau ir viską matė. **50** Tada vienas žmogus, vardu Juozapas, žydų Aukščiausiojo teismo narys, nuėjo pas Pilotą ir paprašė Jėzaus kūno. Jis buvo pamaldus žmogus, kuris laukė Mesijo atėjimo ir nesutiko su nuosprendžiu ir kitais žydų vadovų veiksmais. **53** Tada jis nuėmė Jėzaus kūną, suvyniojo į ilgą lininę drobulę ir paguldė į naują kapą, iškaltą uolos rūsyje. **54** Tai buvo padaryta penktadienį po pietų, pasiruošimo šabui dieną. **55** Kai kūnas buvo nuimtas, moterys iš Galilėjos sekė ir matė, kaip Jis buvo palaidotas. **56** Tada jos grįžo namo ir ruošė tepalus bei kvepalus balzamavimui, bet kol baigė, atėjo šeštadienis, todėl jos visą dieną ilsėjosi, kaip reikalauja žydų įstatymas.

24 Labai ankstū sekmadienio rytą jos pasiėmė tepalus, nuėjo prie kapo **2** ir rado didžiulių akmenų, dengusi jėjimą, nuridentą į šalį. **3** Jos jėjo į vidų, bet Viešpaties Jėzaus kūno neberado. **4** Jos stovėjo čia sutrikusios, nežinodamos, kas Jam galėjo atsitikti. Staiga prieš jas pasirodė du vyrai, apsirengę tokiais spindinčiais drabužiais, kad moterys net buvo apakintos. **5** Jos išsigando ir žemai jiems nusilenkė. Tada vyrai paklausė: „Kodėl jūs kape ieškote gyvo žmogaus? **6** Jo čia néra. Jis prisikėlė. Ar neprisimenate, ką Jis jums pasakė Galilėjoje? Mesijas bus išduotas ir atsidurs blogų žmonių valioje, nukryžiuotas prisikels trečią dieną.“ **8** Tuomet jos prisiminė Jėzaus žodžius, **9** sugrįžo atgal į Jeruzalę, kad pasakytų vienuolikai mokinių ir visiems kitiemis, kas įvyko. **10** (Moterys, jėjusios į kapo rūsi, buvo Marija Magdalietė, Joana, Jokūbo motina Marija ir keletas kitų.) **11** Bet tiems vyrams jų žodžiai atrodė kaip pasaka. Jie netikėjo jomis. **12** Tačiau Petras nubėgo prie kapo pažiūrėti. Pasilenkės jis pažvelgė į vidų ir pamatė tuščias linines drobules. Jis vėl grįžo namo stebėdamasis tuo, kas buvo įvykę. **13** Tą pačią dieną, Sekmadienį, du Jėzaus sekėjai ėjo į Emauso kaimą, esant už septynių mylių nuo Jeruzalės. **14** Eidami jie kalbėjosi apie Jėzaus mirtį, **15** ir staiga prie keliauninkų prisiartino Jėzus. Jis ėjo šalia jų, **16** bet šie Jo nepažino, kadangi nuo to juos saugojo Dievas. **17** „Jūs, atrodo, apie kažką smarkiai diskutuojate? – Jis paklausė. – Kuo jūs taip susirūpinote?“ Jie nutilo, ir jų veidai apsiniaukė. **18** Vienas iš jų, vardu Kleopas, pasakė: „Jūs greičiausiai vienintelis žmogus Jeruzalėje, negirdėjės apie baisius dalykus, kurie vyko praėjusią savaitę.“ **19** „Kokius dalykus?“ – paklausė Jėzus. „Visa tai atsitiko Jėzui,

žmogui iš Nazareto, – pasakė jie. – Jis buvo pranašas, kuris darė nejistiketinus stebuklus ir buvo galingas Mokytojas, aukštai vertinamas Dievo ir žmonių. **20** Bet aukštieji kunigai ir mūsų religijos vadovai suėmė Jį, perdavę roménų vyriausybei, kad Jį pasmerktų mirčiai. Jie nukryžiavo Jį. **21** Mes manėme, kad Jis šlovingasis Mesijas ir atejo išgelbėti Izraelį. O greta to, kas įvyko prieš tris dienas, **22** šiandien rytą kelios mūsų grupės moterys buvo nuéjusios prie Jo kapo. Jos grįžo su nejistiketina naujiena, kad Jo kūno kape nebéra ir kad jos susitiko angelus, pasakiusius, jog Jėzus gyvas. **24** Vyrai taip pat bėgo pažiūrėti, ir tikrai – kūno nebéra, kaip moterys ir sakė.“ **25** Tada Jėzus tarė jiems: „Ak jūs paiki, paiki žmonės! Kaip sunkiai jūs patikite tuo, apie ką rašo pranašai Raštuose! **26** Argi neaiškiai buvo pasakyta pranašų, kad Mesijas turės visa tai iškentėti, prieš išeidamas į Savo šlovę?“ **27** Tada Jėzus citavo jiems vieną pastraipą po kitos iš pranašų Raštų, pradėdamas Pradžios knygą, ir, peržvelgęs visus Raštus, aiškino jų prasmę ir tai, kas juose rašoma apie Jį. **28** Dabar jau jie artėjo prie Emauso. Jėzus būtų keliavęs toliau, **29** bet jie maldavo Jį pasilikti nakčiai, nes jau temo. **30** Tada Jis nuėjo su jais į namus. Jiems atsisėdus valgyti, Jis paprašė Viešpatį palaiminti maistą, paėmė mažą kepalėlį duonos, laužė jį ir davė kitiemis. **31** Tik staiga jų akys atsivérė ir jie pažino Jėzų! Bet tuo metu Jis pranyko jiems iš akių! **32** Jie pradėjo vienas kitam pasakoti, kaip jų širdys sušilo, kai Jis su jais kalbėjo, aiškindamas Raštą. **33** Po valandos jie sugrįžo atgal į Jeruzalę, kur juos pasitiko vienuolika mokinių **34** šiaisiai žodžiaisiai: „Viešpats iš tiesų prisikėlė! Jis pasirodė Petrui!“ **35** Tiedu iš Emauso tuoju papasakojo, kaip jiems pasirodė Jėzus kelyje ir kaip, belaužantį duoną, jie atpažino Jį. **36** Apie tai besikalbant, tarp jų staiga atsirado pats Jėzus ir pasveikino juos. **37** Bet visas būrelis labai išsigando, manydamas, kad mato dvasią. **38** „Kodėl jūs taip išsigandote?“ – paklausė Jis. – Kodėl jūs abejojate, kad tai iš tiesų Aš? **39** Pasižiūrėkite į Mano rankas ir kojas. Žiūrėkite ir įsistikinkite, kad tai esu Aš. Palieskite Mane. Būkite tikri, kad Aš nesu dvasia. Nes dvasia neturi kūno, kaip matote Mane turint.“ **40** Kalbėdamas Jis iškėlė rankas, kad jie matytų vinių žymes ir parodė jiems žaizdas kojose. **41** Tačiau jie tebestovėjo neryžtingi, pilni džiaugsmo ir abejonių. Tada Jis paklausė: „Ar neturite čia ko valgyti?“ **42** Jie davė Jam gabalėlių keptos žuvies, **43**

ir visiems žiūrint Jézus valgė! **44** Tada Jis tarė: „Kai Aš anksčiau buvau su jumis, argi neprisimenate, kai sakiau: viskas, kas turi išsipildyti apie Mane, parašyta Mozés, Pranašų ir Psalmių knygose.“ **45** Tai pasakės, Jis atvérė jų protus bent jau šitiems Raštams išmanyti! **46** Po to pridūrė: „Tikrai, jau seniai parašyta, kad Mesijas turės kentėti ir mirti, ir prisikelti trečią dieną iš numirusių; **47** šita žinia apie prisikėlimą turi pasklisti iš Jeruzalės į visas tautas. Visiems, kurie tik į Mane atsigrėžia, bus atleidžiamos nuodėmės. **48** Jūs – šių pranašysčių išsipildymo liudininkai. **49** O dabar Aš jums atsiusių Šventąją Dvasią, kaip pažadėjo Mano Tévas. Dar nepasakokite kitiems apie tai, kol iš dangaus ateis Šventoji Dvasia, – pasilikite mieste, kol Ji iš aukštybių suteiks jums jégą.“ **50** Tada Jézus nusivedė juos keliu į Betaniją ir, iškėlęs rankas į dangų, palaimino juos. Laimindamas **51** pradėjo kilti į dangų, ir jie Jo nebematė. **52** Visi šlovino Ji, grįžo į Jeruzalę, pilni didelio džiaugsmo, **53** ir nuolat lankė šventyklą, šlovindami Dievą.

Acts

1 Pirmoje savo knygoje, Teofiliau, aš papasakoju apie Jézaus gyvenimą, mokymą ir apie tai, kaip Jis, 2 palikęs Savo išrinktiesiems apaštalams tolesnius nurodymus per Šventąją Dvasią, gržo į dangų. 3 Po nukryžiavimo dar keturiaskesių dienų Jézus kartais pasirodydavo apaštalams, daugeliu dalykų įrodydamas, kad tai būtent Jis. Tomis progomis Jis kalbėjo su jais apie Dievo karalystę. 4 Viename šių susirinkimų Jis liepė jems neišvykti iš Jeruzalės, bet laukti, kol juos aplankys Šventoji Dvasia, kad įvyktų tai, ką anksčiau Tévas buvo jems žadėjęs. 5 „Jonas krikštijo vandeniu, – kalbėjo Jis, – bet jūs po kelių dienų būsite pakrikštysti Šventąja Dvasia.“ 6 Jézui pasirodžius kitą kartą, jie émė klausinėti: „Viešpatie, ar Tu dabar rengiesi gelbėti Izraelį nuo Romos jungo, kad mūsų tauta vélaptų laisva?“ 7 „Laiką nustato Tévas, – atsakė Jis. – Ne jums žinoti laiką ir valandą. 8 Bet kai jus aplankys Šventoji Dvasia, įgausite galybės patvirtinti apie Mano mirtį ir prisikėlimą Jeruzalės žmonėms, visai Judėjai, Samarijai bei visam pasauliui.“ 9 Netrukus Jis visus stebindamas pakilo į dangų ir pranyko debesyje. 10 Kai jie, akių neruleisdamai, žiūrėjo į žengiantį dangun Jézų, staiga prie jų atsirado du baltai apsirengę vyrai ir pasakė: 11 „Galilėjos žmonės, ko stovite, žiūrėdami į dangų? Jézus nužengė į dangų ir vieną dieną Jis sugrižtaip pat, kaip buvo išėjęs.“ 12 Tai įvyko ant Alyvų kalno, taigi į Jeruzalę jie turėjo gržti pusę mylios 13 ir susirinko bendrai maldai viršutiniame namo, kuriame buvo apsistoje, kambaryje. 14 Susirinkime dalyvavo: Petras, Jonas, Jokūbas, Andriejus, Pilypas ir Tomas, Baltramiejus, Matas, Alfiejaus sūnus Jokūbas, Simonas Uolusis, Jokūbo sūnus Judas ir Jézaus broliai. Čia taip pat buvo keletas moterų, o su jomis ir Jézaus motina. 15 Šis maldos susirinkimas tėsėsi keletą dienų. Vieną dieną, dalyvaujant šimtui dvidešimčiai žmonių, atsistojo Petras ir kreipėsi į juos: 16 „Broliai, turėjo išsiplūdyti Rašto žodžiai, bylojantys apie Jézų išdavusi Judą, kuris atvedė minią Jį suimti, nes taip buvo nurodžiusi Šventoji Dvasia per karalių Dovydą. 17 Judas buvo vienas iš pasirinktų apaštalų. 18 Pinigų, gautų už išdavystę, jam užteko sklypui nupirkti, o paskui jis stačia galva krito žemyn, plyšo pusiau, ir išėjo visi jo viduriai. 19 Žinia apie jo mirtį greitai pasklido tarp visų Jeruzalės gyventojų, ir jie pavadino tą vietą

Kraujo lauku. 20 Karaliaus Dovydo pranašystė yra Psalmių knygoje, kur jis sako: „Tegul jo namai lieka apleisti, ir tegul niekas juose negyvena.“ Ir vél: „Te jo darbas būna pavedamas kitam atliki.“ 21 Taigi dabar mes privalome vietoje Judo pasirinkti kitą žmogų, kad šis prisijungtų prie mūsų, Jézaus prisikėlimo liudytojų. Išsirinkime tą, kuris buvo nuolat su mumis nuo mūsų pirmos pažinties su Viešpačiu iki to laiko, kai buvo paimtas į dangų.“ 22 Susirinkimas iškélé du kandidatus: Juozapą, vadinančią Barsabu, pravarde Justas, ir Motiejų. 24 Tada jie visi meldési, kad būtų pasirinktas tinkamas žmogus. „Viešpatie, – jie saké. – Tu žinai kiekvieną širdį. Parodyk mums, katrą šių vyru Tu pasirinkai apaštalų vietoje išdaviko Judo, jau nukeliavusio į tinkamą vietą.“ 26 Tada jie metė burtus ir dyvliktuoju apaštalų pasirinko Motiejų.

2 Praėjo septynios savaitės nuo Jézaus mirties ir prisikėlimo, ir dabar atėjo Sekminių diena. Staiga maldos namuose esančius 2 tikinčiuosius lyg galingos audros dundesys apkurtino garsas. 3 Tada ant jų galvų pradėjo kristi kažkas panašaus į liepsną ar ugnies liežuvius. 4 Ir dalyvavusieji prisipildė Šventosios Dvasios, ir pradėjo kalbėti svetimomis kalbomis, nes Šventoji Dvasia suteikė šią galimybę. 5 Daug pamaldžių žydi buvo atvykę iš kitų šalių į religines iškilmes. 6 Pasigirdus ūžesiu iš dangaus virš namo, minios žmonių bėgo pažiūrėti, kas čia vyksta, ir žmonės buvo apstulbinti, nes girdėjo jų kalba kalbančius Kristaus mokinius. 7 „Kaip gali būti?! – stebėjosi jie. – Nors visi šie žmonės iš Galilėjos, 8 mes girdime juos kalbant mūsų gimtosiomis kalbomis. 9 Mes – partai, medai, elamiečiai, Mesopotamijos, Judėjos, Kapadokijos, Ponto, Azijos, 10 Frygijos, Pamfilijos, Egipto ir Libijos pakraščio ties Kiréne gyventojai, ateivai iš Romos, tiek žyda, tiek ir žydi prozelitai – 11 kretiečiai bei arabai. Ir visi mes girdime šiuos vyrus kalbančius mūsų kalbomis apie galingus Dievo stebuklus!“ 12 Jie stovėjo nustebinti ir suglumę. „Ką tai galėtų reikšti? – klausinėjo jie vienas kitą. 13 Bet minioje buvo ir tokiai, kurie šaipési, sakydami: „Jie paprasčiausiai visi girti!“ 14 Tada Petras, su vienuolika apaštalų išėjęs į priekį, prabilo į minią: „Visi paklausykitė: ir svečiai, ir Jeruzalės gyventojai! 15 Kai kurie sakote, kad šitie vyrai girti! Tai netiesa! Dabar ankstyvas metas. Žmonės nepasigeria iki devintos valandos ryto! 16 Tai, ką jūs matote ši rytą, prieš šimtmečius išpranašavo Joelis: 17

„Paskutinėmis dienomis Viešpats pasakė: „Aš įkvėpsiu Šventosios Dvasios visiems žmonėms. Jūsų sūnūs ir dukros pranašaus, jūsų jaunuolai matys regėjimus, jūsų seneliai sapnuos sapnus. **18** Taip, Šventoji Dvasia aplankys visus mano tarnus, tiek virus, tiek ir moteris, ir jie galės pranašauti. **19** Danguje ir žemėje pasirodys nepaprasti ženklai: kraujas ir ugnis bei dūmų debesys. **20** Saulė pajuoduos, o mėnulis busraudonas lyg kraujas prieš tą bauginančią Viešpaties atėjimo dieną. **21** Bet visi, kas prašys Viešpaties pasigailėjimo, jo susilaiks ir bus išgelbėti.“ **22** Klausykite, Izraelio žmonės! Viešpats viešai palaikė Jėzų iš Nazareto, per Jį darydamas stebuklus, kaip jūs tai gerai žinote. **23** Bet Viešpats, vykdydamas Savo iš anksto parengtą planą, leido, kad pagal roménų vyriausybės nurodymus Jėzus būtų prikaltas prie kryžiaus ir nužudytas. **24** Tada Viešpats išlaisvino Jį iš mirties siaubo ir vėl grąžino į gyvenimą, nes mirtis nepajegė išlaikyti Jo savo gniaužtuose. **25** Karalius Dovydas sako apie Jėzų: „Aš žinau, kad Viešpats visada su manimi. Jis man padeda. Galinė Viešpaties jėga palaiko mane. **26** Nenuostabu, kad mano širdis pilna džiaugsmo ir aš Jį šlovinu, nes žinau, kad po mirties nebūsiu aplieistas. **27** Tu neleisi mano sielai likti pragare ir neleisi šventam Sūnaus kūnui supūti. (Hadēs g86) **28** Tu sugrąžinsi man gyvenimą ir suteiksi nuostabų džiaugsmą Savo akivaizdoje.“ **29** Brangūs broliai, pagalvokite! Dovydas kalbėjo ne apie save, kai sakė mano cituotus žodžius, nes jis mirė, buvo palaidotas, ir iki šiol tebéra jo kapas. **30** Bet jis buvo pranašas ir žinojo, jog Dievas davė nesulaužomą pažadą, kad vienas iš paties Dovydo palikuonių bus Mesijas ir sédės Dovydo soste. **31** Dovydas žiūréjo tollyn į ateitį ir pranašavo Mesijo prisikėlimą, sakydamas, kad Mesijo siela nebus palikta pragare ir Jo kūnas neges. (Hadēs g86) **32** Jis kalbėjo apie Jėzų, ir visi mes esame liudininkai, kad Jėzus prisikélé iš numirusių. **33** Dabar Jis sėdi danguje, aukščiausios garbės soste, šalia Dievo. Ir kaip žadėjo, Tėvas davė Jam galią atsiusti Šventąją Dvasią, o rezultatus jūs šiandien matote ir girdite. **34** Dovydas ne apie save kalbėjo, nes niekada nebuvo užžengęs į dangų. Be to, jis vėliau tvirtino: „Dievas kalbėjo Mesijui, mano Viešpačiui, ir Jam pasakė: „Sėsk čia, garbingoje vietoje šalia Manęs, **35** kol Tavo priešai visiškai priklausys Man.“ **36** Todėl aš neabejodamas tvirtinu visiems Izraelio žmonėms: „Dievas padarė Viešpačių ir Mesiju Jėzų, kurį jūs nukryžiavote!“ **37** Tie

Petro žodžiai juos giliai sujaudino, ir žmonės jam bei kitiems apaštalams pasakė: „Broliai, ką mums daryti?“ **38** Petras jiems atsakė: „Visi turite nusigrežti nuo nuodėmės, sugrįžti prie Dievo, pasikrikštyti Jėzaus Kristaus vardu, kad būtų atleistos jūsų nuodėmės, o tada jūs taip pat gausite šią Šventosios Dvasios dovaną. **39** Nes Kristus ją pažadėjo jums visiems, taip pat jūsų vaikams ir netgi tolimose šalyse esantiems, kuriuos tik pasišauks Viešpats, mūsų Dievas!“ **40** Tada Petras pasakė ilgą pamokslą, pasakodamas apie Jėzų ir karštai ragindamas visus klausytojus atsikratyti ydų. **41** Ir tie trys tūkstančiai žmonių, kurie patikėjo Petro žodžiais, buvo pakrikštyti. **42** Jie pritapdavo prie kitų tikinčiųjų, klausydamiesi apaštalų mokymo, laužydam i duoną ir melsdamiesi. **43** Juos buvo apėmusi pagarba ir baimė, o apaštalai padarė daug stebuklų. **44** Visi tikintieji nuolat susieidavo ir viskuo pasidalindavo, **45** parduodami savo turtą ir atiduodami jį vargstantiems. **46** Jie sutartinai melsdavosi šventykloje, susitikdavo mažomis grupelėmis Komunijai, valgydavo drauge, patirdami didelį džiaugsmą ir dékingumą, **47** šlovindami Dievą. Visas miestas buvo jiems palankus, ir kiekvieną dieną jų būrį gausindavo Dievo išganytieji.

3 Vieną popietę, trečią valandą, Petras ir Jonas nuėjo į šventykłą melstis. **2** Prisiartinę prie šventyklos, jie pamatė nešamą gatve iš prigimties luošą vyra. Kaip ir kiekvieną dieną, jis pasodino prie šventyklos vartų, vadinamų Gražiaisiais. **3** Petru ir Jonui einant pro šalį, jis paprašė pinigų. **4** Jie įdėmiai pasižiūrėjo į jį, ir tada Petras tarė: „Pažvelk!“ **5** Luošasis pažvelgė į juos nekantriai, tikėdamasis ką nors gauti. **6** Bet Petras pasakė: „Aš neturiu pinigų tau duoti. Bet ką turiu, tau duodu. Jėzaus Kristaus iš Nazareto vardu, sakau tau: „Vaikščiok!“ **7** Tada Petras paémė luošą žmogų už rankos ir pastatė jį ant kojų. Ir kai jis tai padarė, žmogaus kojos ir kulkšnies kaulas pagijo ir taip sustiprėjo, **8** kad jis pastovėjo minutėlę ir pradėjo pasišokinėdamas vaikščioti. Jis šokinėdamas nuėjo su jais į šventykłą ir šlovino Dievą. **9** Kai žmonės viduje pamatė jį vaikštantį ir šlovinantį Dievą, **10** suprato, kad tai buvo tas pats luošas elgeta, kurį jie taip dažnai matydavo prie Gražiųjų vartų. Žmonės buvo neapsakomai nustebinti! **11** Visi subėgo į Saliamono salę, kur jis neatsitraukdamas stovėjo prie Petro ir Jono! Visi pagarbiai nuščiuvo, nes buvo nustebinti tokio įvykio. **12** Petras, suradęs tinkamiausią progą, kreipėsi į minią: „Izraelio vyrai! – pasakė jis. – Kas

rus taip stebina? Kam šitaip žiūrėti į mus, lyg mes savo galia ar šventumu būtumė išgydė šį žmogų. **13** Tai Abraomo, Izaoko, Jokūbo ir kitų mūsų protėvių Dievas įvykdė šį stebuklą, nes norėjo pašlovinti Savo tarną Jėzų. Aš kalbu apie Jėzų, kuri jūs išdavėte, atidavėte ir išsigynėte Pilotui, nors tasai buvo nutaręs Jį paleisti. **14** Jūs nenorėjote Jį išlaisvinti, Šventajį ir Teisųjį. Jūs reikalavote geriau paleisti žudiką! **15** Jūs nužudėte gyvybęs Kūrėją, bet Dievas Jį vėl prikėlė iš numirusių. Jonas ir aš esame to įvykio liudininkai, nes po to, kai jūs nužudėte Jėzų, mes matėme Jį gyvą! **16** Jézaus vardas išgydė šį žmogų. Jūs žinote, koks jis anksčiau buvo luošas. Tikėjimas Jézaus vardu (tikėjimas duotas mums Dievo) taip tobulai išgydė jį. **17** Brangūs broliai, suprantu, kad jūs nežinodami šitaip pasielgėte su Jézumi, tas pats gali būti pasakyta ir apie jūsų vadovus. **18** Dievas vykdė pažadą, ir Mesijas turėjo visa tai iškentėti. **19** Dabar pakeiskite savo nuomonę ir požiūri į Dievą ir atsisukite į Jį, kad Jis galėtų jūsų nuodėmės nuplauti ir siustyti jums tuos nuostabius Viešpaties atgaivos laikus, **20** sugrąžindamas jums Jėzų, jūsų Mesiją. **21** Kaip pranašauta nuo senovės laikų, danguje Jam reikia pasilikti tol, kol visiškai bus atsižadėta nuodėmės. (aiōn g165) **22** Antai, Mozė yra pasakės: „Viešpats Dievas jūsų tarpe pažadins Pranašą, kaip mane! Atidžiai paklausykite, ką Jis sako. **23** Kiekvienas, kas neklausys Jo, bus visiškai sunaikintas.“ **24** Samuelis ir visi pranašai vėliau kalbėjo apie tai, kas vyksta šiandien. **25** Jūs, tū pranašų vaikai, esate susiję su Dievo pažadu, duotu jūsų protėviams – palaiminti visą pasaulį per žydu tautą. Tai Dievo duotas pažadas Abraomui. **26** Kai tik Dievas prikėlė Savo Tarną gyvenimui, Jis pirmiausia pasiuntė Jį jums, Izraelio žmonėms, kad palaimintų jus, apsaugodamas jus nuo nuodėmių.“

4 Jiems bekalbant su žmonėmis, priėjo prie jų aukštieji kunigai, šventyklos apsaugos viršininkas ir keletas sadukieju. **2** Jie labai pyko, kad Petras su Jonu skelbė, jog Jėzus prisikėlė iš numirusių. **3** Jie suėmė juos, ir kadangi buvo jau vakaras, įmetė juos nakčiai į kalėjimą. **4** Bet daugelis žmonių, kurie girdėjo jų žodį, tuo patikėjo. Taip tikinčiųjų skaičius padidėjo iki penkių tūkstančių! **5** Atsikito taip, kad kitą dieną žydu tautos vadovų taryba posėdžiavo Jeruzalėje. **6** Taip pat čia buvo vyriausias kunigas Anas, Kajafas, Jonas, Aleksandras ir kiti vyriausiojo kunigo giminės. **7** Abu

mokiniai buvo pastatyti prieš juos. „Kieno įkvėpti ir kieno vardu jūs tai padarėte?“ – reikalavo pasiaiškinti taryba. **8** Tada Petras, kupinas Šventosios Dvasios, jiems atsakė: „Gerbiami tautos vadovai ir vyresnieji, **9** jei mus šiandien klausinėjate apie geradarystę luošam žmogui, kaip jis buvo išgydytas, **10** leiskite man jums pranešti, kad tai buvo padaryta Mesijo, Jézaus iš Nazareto, kuri jūs nukryžiavote, vardu ir galia, nes Dievas Jį prikėlė iš numirusių. Jo déka šis žmogus čia stovi sveikas! **11** Nes Jézus – Mesijas, kuris minimas Raštuose, bylojančiuose apie akmenį, išmestą kaip neberekalingą, kuris tapo kertiniu akmeniu. **12** Néra jokio kito išsigelbėjimo. Visame pasaulyje néra né vieno kito tokio vardo, kurio galėtų šauktis žmogus ir išsigelbėti.“ **13** Taryba, matydam Petro ir Jono drąsą, patyrusi, kad tai paprasti beraščiai žmonės, labai nustebi ir aiškiai suprato, ką jiems davė buvimas su Jézumi! **14** O taryba negalėjo abejoti dėl išgydymo, nes išgydytasis stovėjo kaip tik priešais juos. **15** Todėl jie liepė visiems pasišalinti, o patys émė tartis. **16** „Ką mes darysime su šiaisiai žmonėmis? – klausé jie vienas kitą. – Mes negalime paneigti jų padaryto didžiulio stebuklo. Apie jį žino visi, kas yra Jeruzalėje. **17** Bet galbūt mes galime uždrausti jiems skelbti šią žinią. Mes prisakysime, kad šiukštu neskelbtų ir nemokytų Jézaus vardu.“ **18** Tad jie sukviėtė vėl visus į vidų ir įsakė jiems daugiau niekada nekalbėti apie Jėzų. **19** Tačiau Petras ir Jonas atsakydami taré: „Spręskite, ar Dievas nori, kad mes klausytume jūsų, o ne Jo! **20** Mes negalime nekalbėti apie tuos nuostabius dalykus, kuriuos darė Jėzus, nes patys matėme ir apie juos girdėjome iš Jézaus lūpų!“ **21** Tada taryba ir toliau jiems grasino. Pagaliau juos paleido, nes nežinojo, kaip nubausti nesukeliant maišto. Mat visi garbino Dievą už nuostabujį stebuklą – **22** keturiasdešimt metų buvęs luošas žmogus taip stebuklingai išsigo! **23** Kai tik Petras ir Jonas buvo išlaisvinti, jie susirado kitus mokinius ir išpasakojo jiems viską, ką saké taryba. **24** Tada visi tikintieji susitelkė šioje maldoje: „Viešpatie, dangaus, žemės, jūros ir viso, kas juose, Kūrėjau! **25** Tavo Šventojoji Dvasia per mūsų protėvį, tavo tarną karalių Dovydą, kalbėjo: „Kodėl niršta ant Viešpaties pagony? Kam neišmintingos tautos planuoja sāmokslus prieš Visagalį Dievą? **26** Žemės karaliai sukilo į kovą prieš Jį ir prieš pateptajį Dievo Sūnų!“ **27** Štai kas vyksta šiandien šiame mieste. Nes karalius Erodas, valdytojas Pilotos su visais roménais, taip pat ir Izraelio žmonės

yra susivieniję prieš Jėzų, Tavo pateptąjį Sūnų, Tavo Šventąjį Tarną. **28** Jie įvykdys tai, ką Tavo išmintinga jėga leis jiems padaryti. **29** Oabar, Viešpatie, išgirsk jų grasinimus, suteik saviesiems tarnams didelę drąsą atvirai skelbti, **30** siušk Savo gydančią galią ir teižyksta nepaprastų dalykų ir stebuklų Tavo Švento Tarno Jézaus vardu.“ **31** Jiems pasimeldus, sudrebėjo pastatas, kuriame jie buvo susirinkę, ir visi, prisipildę Šventosios Dvasios, galėjo drąsiai skelbti Dievo Žodį. **32** Visi tikintieji buvo vienminčiai ir turėjo tarsi vieną širdį, jokios nuosavybės nelaikė sava, viskuo dalinosi tarpusavyje. **33** Apaštalai saké įtikinančius pamokslus apie Viešpaties Jézaus prisikėlimą, ir visi tikintieji buvo nuoširdūs, draugiški. **34** Jie nepažino skurdo, nes kurie turėjo žemės sklypus ir namus, juos parduodavo ir gautus pinigus atiduodavo apaštalams, kad jie atiduotų vargstantiems. **35** Pavyzdžiu, toks buvo Juozapas, apaštalų pramintas Barnabu, „Paguodos sūnum.“ Jis buvo kilęs iš Kipro salos, Levio giminės. **37** Tai jis buvo vienas iš tų, kuris pardavė savo žemės sklypą, o pardavęs gautus pinigus atnešė apaštalams, kad jie padalintų vargstantiems.

5 Tačiau vienas žmogus, vardu Ananijas, su savo žmona Sapfyra pardavęs žemės sklypą, **2** atnešė tik dalį pinigų, tvirtindamas, kad tai buvo visa suma (jo žmona sutiko su šia apgavyste). **3** Bet Petras pasakė: „Ananiju, šėtonas užvaldė tavo širdį. Kai tu tvirtinai, kad tai visi pinigai, tu melavai Šventajai Dvasiai. **4** Turtas buvo tavo nuosavybė, ir tu galėjai tvarkyti ji kaip norėjai. Galėjai parduoti ar neparduoti. Ir pardavęs tu galėjai nuspresti, kiek duoti. Kaip tu galėjai taip padaryti? Tu ne mums melavai, o Dievui.“ **5** Ananijas, išgirdęs tuos žodžius, krito ant grindų ir mirė! Visi išsigando, **6** o jaunuolai pridengė ji paklode, išnešė ir palaidojo. **7** Maždaug po kokių trijų valandų atėjo jo žmona, kuri nežinojo, kas buvo atsitikę. **8** Petras ją paklausė: „Ar jūs pardavėte savo žemę už tokią ir tokią kainą?“ „Taip, už tiek“, – atsakė ji. **9** Bet Petras prabilo: „Kaip tu su savo vyru galėjai šitaip sugalvoti? Jūs susimokėte ir norėjote patikrinti, ar Dievas gali žinoti tai, kas iš tikrujų vyksta? Lauke už durų dar tebéra jaunuolai, kurie palaidojo tavo vyra. Jie taip pat ir tave išnešę.“ **10** Bemantant ji susmuko ant grindų ir mirė. Atėjo jaunuolai ir pamatė, kad ji mirus. Išnešė ją ir palaidojo šalia vyro. **11** Baimė apémė visą bažnyčią ir visus kitus, kurie girdėjo,

kas buvo atsitikę. **12** Tuo tarpu apaštalai nuolat rinkdavosi šventykloje, Saliamono salėje, ir darė dar daug nepaprastų stebuklų. **13** Kiti tikintieji nedrijo prie jų prisdėti, nors visi juos labai gerbė. **14** Augo būrys vyru ir moterų, įtikėjusių Viešpatį. **15** Sergantieji buvo gabenami į gatves lovose ir ant kilimelių, kad Petru einant, bent jo šešėlis kristų ant kai kurių gulinčiuju. **16** Keliavo minios iš Jeruzalės priemiesčių ir nešė ligonius ir piktyjų dvasių apsėstuosius. Visi jie būdavo pagydomi. **17** Stiprū pavydą jautė aukščiausias kunigas, jo giminės ir draugai iš sadukieju tarpo. **18** Jie suėmė apaštalus ir įmetė juos į viešą kalėjimą. **19** Bet naktį atėjo Viešpaties angelas, atidarė kalėjimo vartus, išvedė pro juos ir taré: **20** „Eikite į šventykłą ir skelbkite žmonėms apie šį Gyvenimą!“ **21** Auštant jie atvyko į šventykłą ir tuoju ēmė mokyti. Vėliau ryta vyriausias kunigas ir jo šalininkai atvyko į šventykłą ir, sukvetę žydų tarybą ir visą Senatą, nusiuntė tarnus, kad atvestų apaštalus, kuriuos nusprendė patraukti teisman. **22** Kai į kalėjimą atvyko tarnai, vyru ten nebuvo, todėl jie, grįžę į tarybą, pranešė: **23** „Kalėjimo durys buvo užrakintos, sargai stovėjo lauke; kai atidarėme vartus, viduje nieko nebuvo.“ **24** Šventyklos apsaugos viršininkas ir aukštieji kunigai, tai išgirdę, sumišę stebėjosi, kas bus toliau ir kuo visa tai baigsis! **25** Tuo metu kažkas pranešė, kad vyrai, kuriuos jie įkalino, stovi šventykloje ir moko žmones! **26** Šventyklos apsaugos kapitonas nuėjo su kariais ir suėmė juos (be prievertos, nes bijojo žmonių, kad jų neužmuščia), jei jie šiurkščiai elgtuosi su mokiniais). **27** Jie atvedė apaštalus į tarybą. **28** „Negrūs jums nesakėme, kad daugiau niekada neprasitartumėte apie Jėzų? – paklausė vyriausias kunigas. – O štai jūs savo mokslu užtvindėte visą Jeruzalę ir norite ant mūsų galvų užtraukti To Žmogaus kraują!“ **29** Bet Petras ir apaštalai atsiliepė: „Dievo reikia klausyti daugiau negu žmonių. **30** Mūsų protėvių Dievas prikélé Jėzų, kurį jūs nužudėte prikaldami prie kryžiaus. **31** Tada Savo galina jėga Dievas išaukštino Jį kaip Kunigaikštį ir Išgelbėtoją, kad Izraelis turėtų progą atgailauti ir kad būtų atleistos jūsų nuodėmės. **32** O mes esame tų įvykių liudininkai, taip pat ir Šventojoje Dvasia, kurią Dievas suteikia visiems, Jam paklūstantiems.“ **33** Tuomet taryba baisiai jširdo ir nusprendė juos užmušti. **34** Bet pakilo vienas fariziejas, vardu Gamalielis (labai gerbiamas žmonių tarpe įstatymo mokytojas), ir pareikalavo, kad jam kalbant iš tarybos būtų išvesti

apaštalai. **35** Tada jis kreipėsi į savo kolegas: „Izraelio vyrai, pagalvokite, ką daryti su šitais žmonėmis. **36** Prieš kurį laiką gyveno jaunuolis Teudas, kuris laikė save kažkuo nepaprastu. Jam pritarė apie keturi šimtai žmonių, bet jis buvo užmuštas, jo pasekėjai ramiai išsiskirstė. **37** Po jo, gyventojų surašymo dienomis, buvo Judas iš Galilėjos. Dalis žmonių tapo jo mokiniais ir sekė paskui jį. Bet ir jis mirė, o jo pasekėjai išsiskirstė. **38** Todėl aš patariu palikti tuos žmones ramybėje. Jei tai, ko jie moko ir daro, kyla iš jų pačių, viskas greitai žlugs savaime. **39** Bet jei tai iš Dievo, tai jūs nepajėgsite jų sunaikinti, nebent jei stotumėte į kovą prieš pati Dievą.“ **40** Taryba paklausė jo patarimo. Pasišaukė apaštalus, nuplakdino juos, paleido ir liepė niekada nebekalbėti apie Jésu. **41** O jie éjo iš tarybos džiaugdamiesi, kad Dievas palaikė juos vertais kentéti panieką dėl Jo vardo. **42** Jie nesiliové kiekvieną dieną namuose ir šventykloje mokyt, kad Jésus yra Mesijas.

6 Tikinčiųjų skaičiui greitai augant, kilo nepasitenkinimas. Tie, kurie kalbėjo tik graikiškai, skundési, kad buvo diskriminuojamos jų našlés, kad joms kasdien aprūpinimui nebūdavo duodama tiek pat maisto, kiek gaudavo moterys, kalbančios hebraiškai. **2** Tuomet dvylika apaštalu sušaukė visų tikinčių susirinkimą ir tarė: „Mes turėtume leisti laiką melsdamiesi, o ne sudarinédami maitinimo programas. **3** Dabar, brangūs broliai, apsižvalgykime aplinkui ir išrinkime septynis vyru, išmintingus ir kupinus Šventosios Dvasios, turinčius gerą vardą. Mes jiems pavesime ši reikalą. **4** Tada mes galésime atsidėti maldai ir mokymui.“ **5** Šitas pasiūlymas pasirodė tinkamas visam susirinkimui, ir jie išsirinko Steponą (vyrą, kupiną tikėjimo ir Šventosios Dvasios), Pilypą, Prochorą, Nikanorą, Timoną, Parmeną, Mikalojų iš Antiochijos (pagonį, atsivertėli į žydų tikėjimą, kuris tapo krikščioniui). **6** Tuos septynis pristatė apaštalam, o šie melsdamiesi déjo ant jų rankas ir laimino. **7** Dievo Žodžio buvo mokoma vis didesnėse grupėse, o mokiniai skaičius Jeruzaléje labai išaugo. Taip pat atsivertė daugelis žydų kunigų. **8** Steponas, kupinas tikėjimo ir Šventosios Dvasios, darė daugelį stebuklų. **9** Vieną dieną keletas vyru iš žydų libertinų sinagogos pradėjo su juo ginčytis, o prie jų greitai prisijungė žydati iš Kirénés, Egipto Aleksandrijos ir Turkijos provincijų, Kilikijos bei Azijos. **10** Bet niekas

negalėjo pasipriešinti Stepono išminčiai ir dvasiai. **11** Taigi jie pasikvietė keletą vyry, kad šie meluoči. O tie tvirtino girdėjė Steponą piktžodžiaujantį Mozei ir net Dievui. **12** Šis kaltinimas sukurstė liaudį. Ji įtūžo ant Stepono. Žydų vadovai suėmė jį ir nuvedė į tarybą. **13** Pasamdyti liudytojai melavo, kad Steponas nuolat kalba prieš šventykł ir Mozés įstatymus. **14** Jie saké: „Mes girdėjome jį sakantį, kad šis jaunuolis, Jésus iš Nazareto, sugriaus šventykł ir atmes visus Mozés įstatymus!“ **15** Tą akimirką taryba pamatė, jog Stepono veidas suspindo!

7 Tada vyriausiasis kunigas paklausė jį: „Ar tie kaltinimai teisingi?“ **2** Štai koks ilgas buvo Stepono atsakymas: „Šlovingasis Dievas apsireiškė mūsų tévui Abraomui Irake dar prieš jam persikeliant į Siriją **3** ir liepė išeiti iš savo gimtojo krašto, atsisveikinti su giminémis ir leistis į kelionę ton šalin, kurią Dievas jam parodys. **4** Tada jis paliko Chaldéjų kraštą ir apsigyveno Harane, Sirijoje, iki savo tévo mirties. Iš ten Dievas atvedė jį čia, Izraelio žemén, **5** bet nesuteiké jam né mažyčio žemés plotelio. Tačiau Dievas pažadėjo, kad galiausiai jam ir jo palikuonims (nors jis buvo bevaikis!) priklausys visa šalis. **6** Dievas taip pat jam pasakė, kad šitie jo palikuonys paliks savo šalį ir gyvens kaip ateivai svetimoje žeméje ir 400 metų vergaus. **7** „Bet Aš nubausiu tautą, kuri juos pavergs, – jam pasaké Dievas. – Véliau Mano žmonės sugriš į šią Izraelio valstybę ir čia Mane garbins.“ **8** Ir tuomet Dievas davé atlikti Abraomui apipjaustymo apeigą, kaip Dievo ir Abraomo žmonių susitarimą. Taigi, suéjus aštuonioms dienoms, Abraomo sūnus Izaokas buvo apipjaustytas. Izaokas tapo Jokūbo tévu, o Jokūbui gime dvylika vaikų, kurie tapo žydų tautos patriarchais. **9** Sie iš pavydo broliui pardavé Juozapą į Egiptą kaip vergą. Bet Dievas buvo su juo. **10** Jis apsaugojo Juozapą nuo sielvarto ir suteiké išminties Egipto karaliaus, faraono, akivaizdoje. Dievas davé Juozapui nepaprastą išmintį, todėl faraonas paskyrė jį Egipto valdovu, pavesdamas jam ir savo rūmų reikalus. **11** Bet Egipte ir Kanaano žeméje kilo badas, ir mūsų protéviai atsidūrė dideliame varge. **12** Jokūbas išgirdo, kad Egipte dar yra javų, ir išsiunté savo sūnūs, kad nupirktų truputį. **13** Kai jie atvyko į Egiptą antrą kartą, Juozapas leidosi atpažystamas, ir broliai buvo pristatyti faraonui. **14** Tada Juozapas pakvietė savo tévą Jokūbą ir visų brolių šeimas, iš viso septyniaskespenkis

asmenis, kad atvyktų į Egiptą. **15** Šitaip Jokūbas atkeliavo į Egiptą, kur mirė jis ir visi jo sūnūs. **16** Juos visus pargabeno į Sichemą ir palaidojo kape, kurį Abraomas buvo nupirkęs Sicheme iš Emoro sūnų. **17** Artinantis laikui, kai Dievas turėjo išpildyti Abraomui duotą pažadą išlaivinti jo palikuonis iš vergijos, Egipte labai išaugo žydų skaičius. Tačiau tuo metu buvo karūnuotas karalius, kuris negerbė Juozapo atminimo. **19** Šis karalius rengė samokslą prieš mūsų giminę, versdamas mūsų protėvius pamesti savo vaikus laukuose. **20** Tuo metu gimė dieviško grožio vaikas – Mozė. Jo tévai slėpė jį tris mėnesius namuose, **21** o kai nebegalėjo laikyti jo paslėpę, turėjo jį palikti. Jį rado faraono duktė ir paémė auginti, įsūnijo bei **22** mokė visos Egipto išminties. Taip jis tapo galingu valdovu ir oratoriumi. **23** Vieną dieną, artėjant keturiadasimtajam gimtadieniu, jam kilo mintis aplankyti savo brolius izraelitus. **24** To apsilankymo metu jis pamatė egiptietį, nedorai besielgiantį su izraelitu. Mozė keršydamas užmušė egiptietį. **25** Mozė tikėjosi, kad broliai supras, jog Dievas jি siunté jiems padėti, bet šie nieko nesuprato. **26** Kitą dieną jis vėl juos aplankė ir pamatė besivaidjančius du izraelitus. Mozė mégino juos sutaikyti, sakydamas: „Vyrai, jūs esate broliai! Todėl neturite šitaip kovoti. To neturite daryti.“ **27** Bet tasai, kuris buvo nuskriaudęs artimą, liepė Mozei rūpintis savais reikalais. „Kas tave paskyrė mūsų valdovu ar teisėjų? – klausė jis. – **28** Gal rengiesi ir mane nužudyti, kaip vakar nužudei egiptietį?“ **29** Tada Mozė pabėgo iš šalies, apsigyveno Madiano krašte, kur gimė jo du sūnūs. **30** Po keturiadasimties metų dykumoje, netoli Sinajaus kalno, jam pasirodė angelas degančio krūmo liepsnose. **31** Mozė tai matė ir stebėjosi, kas ten yra; kai jis nubėgo pasižiūrėti, pakvietė Viešpaties balsas: **32** „Aš esu tavo Dievas, Abraomo, Izaoko ir Jokūbo Dievas.“ Mozė émė drebėti iš baimės ir nedrįsio pažvelgti. **33** O Viešpats jam tarė: „Nusiauk apavą, nes tu stovis ant šventos žemės. **34** Aš mačiau Egipte Savo tautos skausmą ir verksmą. Aš nužengiau jų išvaduoti. Tad ateik čionai! Aš ketinu tave pasiūsti į Egiptą.“ **35** Ir tuo būdu Dievas sugrąžino tą, kurį pirma jo žmonės atmetė, sakydami: „Kas tave paskyrė vadovu ir mūsų teisėjų?“ **36** Mozė buvo siūstas kaip valdovas ir išgelbėtojas. Daugybės įsimintinų stebuklų pagalba jis išvedė juos iš Egipto, pervedė per Raudonąją jūrą ir vedžiojo keturiadasimties metų dykumoje. **37** Pats Mozė Izraelio žmonėms yra

pasakės: „Dievas pažadins Pranašą iš jūsų brolių tarpo, panašiai kaip mane.“ **38** Tai buvo tikra tiesa, nes Mozė tarpininkavo tyruose tarp Izraelio žmonių ir angelo, kuris Sinajaus kalne perdavė jiems Dievo įsakymą – gyvajį žodį. **39** Bet mūsų tévai atmetė Mozę ir norėjo grižti į Egiptą. **40** Jie saké Aaronui: „Padirbdink mums dievą, kurie parvestū mus atgal, nes mes nežinome, kas nutiko tam Mozei, išvedusiam mus iš Egipto.“ **41** Tokiu būdu jie pasidirbo dievą – aukso veršį – ir émė aukoti jam atnašą. Jie džiaugėsi savo rankų darbu. **42** Dievas nusigręžė nuo jų, apleido juos, leisdamas jiems tarnauti saulei, ménuliu, žvaigždėms kaip dievams! Amoso pranašyčių knygoje Viešpats klausia: „Neki Man, Izraeli, tu aukojai būdamas dykumoje šituos keturiadasimt metų? **43** Tu iš tiesų domiesi pagoniškais dievais – Molochu, dievo Romfos žvaigžde ir visais stabais, kuriuos pasidirbote, kad galéatuméte juos garbinti. Todėl pasiūsiu jus į nelaisvę toli, anapus Babilono.“ **44** Mūsų protėviai per dykumą gabenos su savimi kilnojamą šventyklą – tabernakulį. Jame jie laikė akmenines plokštes, ant kurių buvo užrašyti Dešimt įsakymų. Šis tabernakulis buvo sukurtas tiksliai pagal angelo Mozei duotą planą. **45** Metams bégant, kada Jozué kovojo prieš pagonių gentis, ši tabernakulų pasiémė su savimi į naujają žemę ir naudojo iki karaliaus Dovydo laikų. **46** Dievas nuoširdžiai palaimino Dovydą. Dovydas paprašė ypatingos teisės statyti šventovę Jokūbo Dievui. **47** Saliamonas ją pastatė, **48** tačiau Dievas negyvena šventovėse, sukurtose žmogaus rankomis. **49** „Dangus – Man sostas, o žemė – suolelis Mano kojoms“, – sako Viešpats per Savo pranašus. „Kokius namus jūs Man statysite? – klausia Viešpats. – Ar Aš juose pasiliksiu? **50** Argi ne Aš sukūriau dangų ir žemę?“ **51** Jūs – užsispyrė stabmėdžiai! Neki jūs amžinai priešinsės Šventajai Dvasiai? Taip daré jūsų tévai, ir jūs taip darote! **52** Paminékite nors vieną pranašą, kurio nepersekioko jūsų tévai? Jie netgi žudydavo tuos, kurie pranašavo Teisijo atėjimą, – Mesijo, kurį jūs išdavėte ir nužudėte. **53** Taip, jūs samoningai sulaužėte Dievo įsakymus, nors juos gavote iš angelų rankų.“ **54** Žydų vadovai labai jsižeidé dėl Stepono kaltinimų ir įniršę émė ant jo griežti dantis. **55** O Steponas, kupinas Šventosios Dvasios, ramiai žvelgė aukštyn į dangų, išvydo Dievo šlovę ir Jézų, stovintį Dievo dešinėje! **56** Ir tuoju pasakė: „Štai matau dangų atvirą ir Jézų, Mesiją, stovintį Dievo dešinėje!“ **57** Tada,

baisiai rékdamai ir stumdydamiesi, jie užsikimšo ausis ir visi kaip vienas puolé ji, **58** išsitempé už miesto ir užmušé akmenimis. Liudytojai – budeliai – nusivilko švarkus ir padéjo juos prie jaunuolio Sauliaus kojų. **59** Kai žudikai svaidé akmenis į Steponą, jis meldési: „Viešpatie Jézau, priimk mano sielą.“ **60** Jis suklupę šaukė: „Viešpatie, nelaikyk jų elgesio nuodéme!“ Ir ištaręs tuos žodžius, mirė.

8 Saulius visiškai pritaré Stepono nužudymui. Ir nu tos dienos prasidéjo didelé tikinčiųjų persekiojimo banga, palietusi Jeruzalés bažnyčią. Visi, išskyrus apaštalus, pasklido po Judéją ir Samariją. **2** Bet atėjo keletas pamaldžių žydų ir su didele širdgélą palaidojo Steponą. **3** Saulius lyg laukinis siautėjo visur, persekiódamas tikinčiuosius. Isiverždavo net i privačius namus, nežiūrédamas, ar vyrai, ar moterys, suimdavo juos ir grūsdavo į kaléjimą. **4** Pabégé iš Jeruzalés, tikintieji visur saké pamokslus ir skelbė gerą naujieną apie Jézų! Pavyzdžiu, **5** Pilypas nuvyko į Samarijos miestą ir ten pasakojo žmonėms apie Kristų. **6** Minios įdémiai klausési, nes Jis daré daug stebuklų. **7** Buvo išvaryta daug piktųjų dvasių, kurios šaukdamos palikdavo savo aukas, buvo išgydyta daug paralyžiuotųjų ir šlubų. **8** Taigi tame mieste buvo daug džiaugsmo! **9** Tai buvo vyras, vardu Simonas, ilgą laiką buvęs žiniuonis, labai įtakingas, išdidus, nes jis galéjo padaryti nepaprastus dalykus. Samariečiai kalbėjo apie jį kaip apie Mesiją. **10** Bet dabar jie įtikéjo Pilypo žodžiu, kad Jézus yra Mesijas, ir jo žodžiaiš apie Dievo karalystę. Buvo pakrikštyta daug vyrų ir moterų. **11** Tada ir Simonas įtikéjo, pasikrikštijo ir émė sekti paskui Pilypą. Jis buvo labai nustebintas Pilypo daromais stebuklais. **12** Kai apaštalai Jeruzaléje išgirdo, kad Samarijos žmonės priémé Dievo Žodį, jie nusinté tenai Petrą ir Joną. **13** Vos tik jiems atvykus, jie émė melstis, kad tie nauji tikintieji gautų Šventąją Dvasią. **14** Mat Ji dar nebuvo né vieno iš jų aplankius. Jie dar tebuvo pakrikštyti Viešpaties Jézaus vardu. **15** Tuomet Petras ir Jonas ant tikinčiųjų déjo rankas, šitaip įkvépdami Šventąją Dvasią. **16** Kai Simonas pamaté, kad Šventoji Dvasia aplanko žmones, kai apaštalas laimino juos, jis panoro nusipirkti šią galią. **17** „O, kad ir aš turéčiau tokią galią, kad ir man uždėjus rankas ant žmonių, juos aplankytų Šventoji Dvasia!“ – sušuko jis. **18** Bet Petras taré jam: „Tavo pinigai žus kartu su tavimi, nes manai, kad Dievo

dovana yra nuperkama. **19** Šis dalykas neatneš tau laimés, nes tu nesi teisus prieš Dievą. **20** Nusigréžk nuo didelés nedorybés ir melskis. Galbūt Dievas dar atleis tavo piktas mintis, **21** nes tu esi pavydus ir nuodémingas.“ **22** „Melskite už mane, – sušuko Simonas, – kad manęs neištiktą tie baisūs dalykai.“ **23** Paliudiųj ir paskelbę Dievo Žodij Samarijoje, Petras ir Jonas pasuko atgal į Jeruzalę, pakeliui sustodami keliuose samariečių kaimuose, kad perduotų žmonėms Dievo Žodį. **24** Viešpaties angelas prabilo į Pilypą, tardamas: „Vidurdieni eik ant kelio, kuris vingiuoja iš Jeruzalés per Gazos dykumą.“ **25** Taip jis ir padaré. Ir štai bevažiuojas Etiopijos iždo valdytojas, eunuchas, turintis didelę įtaką karalienės Kandakés rūmuose. Jis buvo nuvykęs į Jeruzalę pasimelsti, **26** o dabar keliavo namo ir, sédédamas vežime, garsiai skaité iš pranašo Izaijo knygos. **27** Šventoji Dvasia taré Pilypui: „Eik greta šito vežimo.“ **28** Pribégės jis išgirdo, ką etiopas skaito, ir todél paklausé: „Ar suprant, ką skaitai?“ **29** „Žinoma, ne! – šis atsiliepė. – Kaip aš galiu suprasti, jei man niekas nepaiškina?“ Jis paprašé Pilypą lipti į vežimą ir sésti šalia. **30** Rašto vieta, kurią jis skaité, buvo tokia: „Jis buvo vedamas kaip avis, vedama pjauti, ir kaip ériukas, kuris tyli kerpamas, taip ir Jis neatvéré Savo burnos. **31** Jis liko pažemintas, todél nebubo nuteistas. Ir kas gali apsakyti Jo giminę, jeigu Jo gyvenimas žeméje buvo nutrauktas?!“ **32** Eunuchas paklausé Pilypą: „Ar Izaijas kalbėjo apie save ar apie ką kita?“ **33** Todél Pilypas pradéjo nuo minétos Rašto vietas ir dar daug ką papasakojo jam apie Jézū. **34** Keliaudami toliau, jie privažiavo nedidelį vandens telkinį. Eunuchas prabilo: „Žiūrėkite! Vanduo! Kodél negaliu būti pakrikštytas?“ **35** „Gali, – atsaké Pilypas, – jei tiki visa širdimi.“ Eunuchas atsaké: „Aš tikiu, kad Jézus Kristus yra Dievo Sūnus.“ **36** Jie sustojo ir nuéjo į vandenį, kur Pilypas eunuchą pakrikštijo. **37** Kai jie išlipo iš vandens, Viešpaties Dvasia pasiémé Pilypą. Eunuchas niekada daugiau jo nematé, bet keliavo toliau džiaugdamasis. **38** Tuo tarpu Pilypas atsidūré Azote! Pakeliui į Cezaréją jis skelbė gerą naujieną visuose miestuose.

9 O Saulius, grasindamas ir degdamas noru sunaikinti Jeruzaléje kiekvieną krikšcionį, **2** nuéjo pas vyriausiąj kunią ir pareikalavo rašto, adresuoto Damasko sinagogoms, kuriame joms buvo nurodyta dalyvauti persekiójant visus ten gyvenančius

tikinčiuosius, vyrus ir moteris, kad jis galėtų juos suimtus gabenti į Jeruzalę. **3** Su šia misija besiartinant prie Damasko, apšvietė jį dangaus šviesa! **4** Parpuolės ant žemės, jis išgirdo balsą: „Sauliau! Sauliau! Kam Mane persekioji?“ **5** „Kas Tu esi, Viešpatie“, – paklausė Saulius. O balsas atsakė: „Aš esu Jėzus, kurį tu persekioji! **6** Dabar kelkis, eik į miestą ir lauk Mano tolimesnių nurodymų.“ **7** Sauliaus draugai nustebė stovėjo be žado, nes jie girdėjo kažkieno balsą, tačiau nieko nematė. **8** Saulius atsikėlė nuo žemės ir pasijuto besas aklas. Ji reikėjo nuvesti į Damaską, ir ten **9** tris dienas jis nieko nevalgė ir negérė. **10** Damaske gyveno tikintysis, vardu Ananijas. Apsireiškės Viešpats jam kalbėjo: „Ananijau!“ „Taip, Viešpatie!“ – atsakė jis. **11** Viešpats pasakė: „Nueik į gatvę, vadinamą Tiesiąja, surask Judo namus ir teiraukis tarsiečio, vardu Saulius. Jis dabar meldžiasi, **12** nes regėjime Aš jam parodžiau vyra, vardu Ananijas, ateinantį uždėti ant jo rankas, kad jis vėl praregėtų.“ **13** „Bet, Viešpatie, aš esu girdėjės apie baisius dalykus, kuriuos šis žmogus padarė tikintiesiems Jeruzalėje, – sušuko Ananijas. – **14** Mes girdime, kad jis turi aukštųjų kunigų įgaliojimus suimti visus, kurie šaukiasi Tavojo vardo!“ **15** Bet Viešpats pasakė: „Eik ir daryk, kaip sakau. Saulius yra Mano išrinktasis, kuris neš Mano žodžius tautoms ir karaliams, o taip pat ir Izraelio žmonėms. **16** Aš jam parodysiu, kiek daug jam teks iškentėti dėl Manęs.“ **17** Taigi Ananijas nuėjo į tuos namus, rado Saulių, uždėjo ant jo rankas ir tarė: „Broli Sauliau, Viešpats Jėzus, kuris pasirodė tau kelyje, atsiuntė mane, kad tau įkvėpčiau Šventąją Dvasią ir atgautum regėjimą.“ **18** Akimirksniu (atrodė tartum nuo jo akių žvynai nukrito) Saulius atgavo regėjimą ir tuoju pat buvo pakrikštytas. **19** Po to užvalgės įgijo jėgų. Saulius, pabuvęs kelias dienas su tikinčiaisiais Damaske, **20** nuėjo ir sinagogose visiems skelbė gerają naujieną apie Jėzų, kad Jis iš tiesų yra Dievo Sūnus. **21** Visi, kurie tatai girdėjo, stebėjos ir klausinėjo: „Ar čia ne tas pats, kuris taip žiauriai persekiojo Jėzus pasekėjus Jeruzalėje? – klausė jie. – Argi jis néra atvykęs jų suimti?“ **22** Saulius vis karščiau kalbėjo ir Damasko žydziai negalėjo pakęsti tų įrodymų, kad Jėzus iš tiesų yra Mesijas. **23** Po kurio laiko žydų vadovai nusprendė jį nužudyti. **24** Bet Saulius žinojo jų planą. Jie tykojo jo prie miesto vartų dieną ir naktį, pasiruošę jį nužudyti. **25** Taigi nakčia keletas mokiniai pintinėje nuleido jį per miesto sienos angą žemyn. **26** Atvykės į

Jeruzalę, jis stengėsi susitikti su tikinčiaisiais, bet jie visi jo bijojo. Jie manė, kad jis apgaudinėja. **27** Tada Barnabas nusivedė jį pas apaštalus ir jiems papasakojo, kaip Saulius regėjės Viešpatį kelyje į Damaską ir ką Viešpats jam sakė, o taip pat kalbėjo apie tai, kaip jis nuoširdžiai mokė Jézaus vardu. **28** Tik tada jie jį priėmė, ir Saulius nuolat būdavo su tikinčiaisiais ir **29** drąsiai mokė Viešpaties vardu. Bet keletas graikiškai kalbančių žydų, su kuriais jis gincijosi, nutarė Saulių nužudyti. **30** Kai kiti tikintieji išgirdo apie pavojų, jie nugabeno jį į Cezarę ir tada išsiuntė namo, į Tarsą. **31** Tuo tarpu bažnyčia visoje Judejoje, Galilėjoje, Samarijoje džiaugėsi ramybe. Vis augo bažnyčios galia ir tikinčiųjų skaičius. Tikintieji išmoko gyventi Dievo baimėje, globojami Šventosios Dvasios. **32** Petras keliao iš vienos vietas į kitą, lankydamas juos. Bekeliaudamas aplankė tikinčiuosius, gyvenančius Lidoje. **33** Ten jis sutiko žmogų, vardu Enėjas. Jis buvo paralyžiuotas ir aštuonerius metus ligos prirakintas prie lovos. **34** Petras jam tarė: „Enėjau! Jėzus Kristus teišydo tave! Kelkis ir pasiklok lovą.“ Ir bematant jis buvo išgydytas. **35** Tada visi Lidos ir Sarono gyventojai, pamatę jį vaikštantį, atsivertė į Viešpatį. **36** Jopėje buvo tikinčioji moteris, vardu Tabita, išvertusi Dorkadę (Gazelę), kuri buvo garsi gerais darbais ir išmaldomis. **37** Tomis dienomis ji susirgo ir mirė. Jos draugai pašarvojo ją aukštutiniame kambaryje. **38** Bet mokiniai išgirdo, jog netoliese Lidoje yra Petras, todėl jie pasiuntė du vyrus, kad šie paprašytų Petrą su jais grįžti į Jopę. **39** Taip jis ir padarė. Kai tik Petras atvyko, jie nusivedė jį į viršų, kur gulėjo Tabita. Kambarys buvo pilnas verkiančių našlių, kurios viena kitai rodė Tabitos joms pasiūtus rūbus. **40** Bet Petras liepė joms visoms išeiti iš kambario. Tada jis atsiklaupė ir émė melstis. Pasisukės į lavoną, tarė: „Keklis, Tabita!“, ir ji atmerkė akis! Pamačiusi Petrą, ji atsiėdo. **41** Jis padavė jai ranką ir padėjo atsikelti. Sukvietęs tikinčiuosius ir našles, parodė ją gyvą. **42** Žinia pasklido mieste, ir daugelis įtikėjo Viešpatį. **43** Petras ilgą laiką pasiliko Jopėje pas vieną kailiadirbį Simoną.

10 Cezarėjoje gyveno roménų armijos karininkas Kornelijus, italų kohortos šimtininkas. **2** Jis buvo pamaldus žmogus, giliai nuolankus, kaip ir visi jo namiškiai. Jis dosniai šelpdavo žmones ir ištvermingai melsdavosi Dievui. **3** Vieną popietę, apie trečią valandą, kai jis nemiegojo, regėjime pamatė

Dievo angelą, kuris taré: „Kornelijau!“ 4 Kornelijus pažvelgė į jį išsigandės. „Kas yra, Viešpatie?“ – jis paklausė angelo. Angelas jam atsakė: „Tavo maldos ir išmaldos Dievo akyse neliko nepastebėtos! 5 Pasiušk keletą vyru į Jopę, kad surastų žmogų, vardu Simonas Petras, 6 kuris svečiuojasi pas Simoną kailiadirbį, kurio namai stovi ant jūros kranto, ir pakviesk, kad jis ateitų tavęs aplankytı.“ 7 Vos tik angelas pasitraukė, Kornelijus pasišaukė du namiškius tarnus ir vieną pamaldų kareivį iš patarnautojų 8 ir visa, kas atsitiko, jiems išaiškinęs, išsiuntę į Jopę. 9 Rytojaus dieną, jiems besiartinant prie miesto, Petras užlipo ant plokščiastogio pasimelsti. Buvo vidurdienis, ir jis pasijuto išalkęs. Bet kol buvo ruošiamas maistas, ji aplankė Šventojoj Dvasia. 11 Jis pamatė atsivérusį dangų ir didelę storą drobinę paklodę lyg maršką, už keturių kampų nuleidžiamą ant žemės. 12 Joje buvo įvairiausią gyvūnų, gyvačių ir paukščių (žydu draudžiamų vartoti maistui). 13 Tada balsas jam pasakė: „Kelkis, Petrai, pjauk ir valgyk ką nori!“ 14 „Viešpatie, niekada gyvenime aš nevalgiau tokią sutvėrimų, nes žydu įstatymai juos draudžia valgyti“, – atsakė Petras. 15 Balsas vėl kalbėjo: „Ką Dievas apvalė, tu nevadink suteptu!“ 16 Regėjimas pasikartojo tris kartus. Tada drobinis padéklas vėl pakilo į dangų. 17 Petras buvo tarsi pritrenktas. Ką regėjimas galėtų reikšti? Ką jam reikia daryti? Kaip tik tada Kornelijaus siušti vyrai rado namą ir, stovėdami už vartų, 18 teiravosi, ar Simonas Petras gyvena šioje vietoje! 19 Tuo tarpu, kol Petras buvo regėjimo apstulbintas, Šventojoj Dvasia jam pasakė: „Trys vyrai ieško tavęs. 20 Lipk žemyn, sutik juos ir keliauk su jais. Viskas tvarkoje. Tai aš juos siunčiau.“ 21 Taip Petras nulipo žemyn ir tarė: „Štai ir aš, kurio ieškote. Su kokių reikalų atėjote?“ 22 Tada jie papasakojo jam apie roménų karininką Kornelijų, teisų ir pamaldų, visų žydu didžiai gerbiamą žmogų, gavusį angelo nurodymą pasikviesti Petrą į savo namus ir išklausyti jo pamokymą. 23 Taigi Petras pasikvietė juos į vidų ir priglaudė nakčiai. Kitą rytą jis iškeliau su jais, lydimas keleto kitų tikinčiųjų iš Jopės. 24 Rytojaus dieną jie atvyko į Cezarę. Kornelijus jau laukė jo, sukviertė gimines ir artimuosius draugus. 25 Petrui jėjus į jo namus, Kornelijus puolė prie jo kojų, išreikšdamas jam pagarbą. 26 Bet Petras pasakė: „Kelkis! Aš ne Dievas!“ 27 Jis atsikėlė, ir jie kurį laiką kalbėjosi, tada įėjo į vidų, kur buvo susirinkę žmonės. 28 Petras prabilo: „Jūs žinote,

kad man nedera vaikščioti po pagonių namus. Bet regėjime man Viešpats parodė, kad negalima jokio žmogaus laikyti žemesniu. 29 Taigi atvykau, kai tik mane pakvietė. Dabar pasakykite, kokiui reikalui mane pakvietė?“ 30 Kornelijus atsakė: „Prieš keturias dienas aš meldžiausiu įprastą popietés valandą. Tik štai stojo prieš mane vyras spindinčiais drabužiais! 31 Jis man tarė: „Kornelijau, tavo maldos išklausytos ir Dievas prisiminė tavo maldas. 32 Dabar siušk keletą vyru į Jopę ir pasikviesk Simoną, vadinamą Petru, kuris apsistojęs kailiadirbio namuose prie jūros.“ 33 Taigi aš tuoju pasiūniu pas tave žmones, o tu gerai padarei, kad taip greitai atvykai. Štai mes dabar čia, Viešpaties akivaizdoje, laukiamė norėdami išgirsti, kas tau Viešpaties įsakytą!“ 34 Tada Petras atsakė: „Aš labai aiškiai matau, kad žydai ne vieni yra Dievo mylimi! 35 Kiekvienoje tautoje yra Jų garbinančių geradarių, ir jie Jam mieli. 36 Aš esu tikras, kad jūs girdėjote apie gerą naujieną Izraelio žmonėms. Per Jésu Mesiją, kuris yra visos kūrinijos Viešpats, ateina ramybė. 37 Ši naujiena pasklidė po visą Judėją po Jono Krikštytojo misijos Galilėjoje. 38 Jūs taip pat žinote, kad Jézui iš Nazareto Dievas įkvėpė Šventąjį Dvasią ir suteikė galybę, todėl Jis keliavo darydamas gera ir gydydamas visus piktųjų dvasių apsėstuosius, nes Dievas buvo su Juo. 39 Mes, apaštalai, esame liudininkai to, ką Jis yra padaręs Izraelyje ir Jeruzalėje, kur Jis buvo nužydytas ant kryžiaus. 40 Bet trečią dieną Dievas Jį prikėlė iš numirusių, leido Jam pasirodyti ne visai tautai, bet Dievo iš anksto paskirtiems žmonėms. 41 Jis mus siuntė visur skelbtį gerą naujieną ir liudyti, kad Jézus – Dievo paskirtasis, visų gyvujų ir mirusiuų Teisėjas. 43 Apie Jį visi pranašai liudijo sakydami, kad kiekvienas, kas Juo tiki, gauna Jo vardu nuodėmių atleidimą.“ 44 Petrui pasakojant tuos dalykus, Šventojoj Dvasia aplankė visus, kurie klausėsi jo žodžio. 45 Žydai, kurie buvo atvykę drauge su Petru, labai stebėjosi, kad Šventosios Dvasios dovana buvo duodama ir pagonims! 46 Dėl to nėra abejonės, nes jie girdėjo juos kalbant įvairiomis kalbomis ir šlovinant Dievą. Petras paklausė: „Argi kas galėtų dabar neleisti man juos krikštyti, jeigu juos, kaip ir mus, jau aplankė Šventojoj Dvasia?“ 48 Jis krikštijo juos Jézaus Kristaus, vardu. Paskui Kornelijus prašė jį pasilikti dar kelias dienas.

11 Greitai naujiena pasiekė apaštalus ir kitus brolius Judėjoje, kad pagony satsivertė! 2 Kai Petras

sugrįžo į Jeruzalę, žydų tikintieji ginčijosi su juo. **3** „Tu draugavai su pagonimis ir netgi su jais valgei!“ – kaltino jie. **4** Tada Petras jiems papasakojo visą istoriją: **5** „Sykį Jopéje aš meldžiausi ir regėjime pamačiau didelę keturkampę paklodę, nusileidžiančią iš dangaus. **6** Paklodės viduje buvo visų rūšių gyvų: roplių, paukščių (kurių mums negalima valgyti). **7** Aš girdėjau balsą, kuris man sakė: „Pjauk ir valgyk, ką tik nori.“ **8** Aš atsakiau: „Niekada, Viešpatie! Dar niekada nevalgiau to, ką draudžia žydų įstatymai!“ **9** Bet balsas iš dangaus prabilo vėl: „Nesakyk, kad tai neteisinga, kai Dievas sako, kad teisinga!“ **10** Taip atsitiko tris kartus, ir vėl paklodė ir visa, kas joje buvo, pranyko danguje. **11** Kaip tik tada trys vyrai atvyko į namus, kur buvau apsistojęs, manęs pasiimti į Cezarę! **12** Šventoji Dvasia man įsakė vykti su jais ir nesirūpinti dėl to, kad jie pagony. Mane lydėjo štieši broliai, ir mes greitai atvykome į vieno žmogaus namus, kuris siuntė pasiuntinius. **13** Jis mums papasakojo regėjės angelą, kuris jam liepė siustyti pasiuntinius į Jopę ir surasti Simoną Petrą! **14** Jis pamokys, kaip jam ir jo namiškiams išsigelbėti. **15** Na, aš pradėjau jiems skelbti gerą naujieną. Kai tik pradėjau kalbėti, juos aplankė Šventoji Dvasia, kaip pradžioje buvo aplankiusi ir mus. **16** Tada aš apmąščiau Viešpaties žodžius, kaip Jis yra pasakęs: „Taip, Jonas krikštijo vandeniu, o jūs būsite pakrikštyti Šventaja Dvasia.“ **17** Jeigu Dievas davė šitiems pagonims tokią pačią dovaną kaip ir mums, įtikėjusiems Viešpatį Jézų Kristų, tai kas gi aš toks, kad turėčiau ginčytis?“ **18** Kai kiti tai išgirdo, buvo atsakyta į visus jų prieštaravimus, ir jie pradėjo šlovinti Dievą! „Taip, – sakė jie, – Dievas pagonims taip pat davė ypatingą malonę, atsigréžus į Jį, gauti amžinąjį gyvenimą.“ **19** Tuo tarpu tikintieji, kurie persekiojimo metu po Stepono mirties buvo pabėgę iš Jeruzalės, nukeliavo į Finikiją, Kiprą, Antiochiją skleisdami gerą naujieną ne tiktais žydams. **20** Kai kurie tikintieji, keliavę iš Kipro ir Kirėnės į Antiochiją, atnešė ir graikams žinią apie Viešpatį Jésu. **21** Taip Viešpats buvo su jais, ir daug pagonių tapo tikinčiaisiais. **22** Kai bažnyčia Jeruzalėje išgirdo, kas atsitiko, ji išsiuntė Barnabą į Antiochiją padėti naujai įtikėjusiems. **23** Atvykės ir pamatės nuostabius Dievo darbus, jis labai apsidžiaugė ir paragino tikinčiuosius likti ištikimus Viešpačiui bet kokia kaina. **24** Barnabas buvo geras žmogus, kupinas Šventosios Dvasios bei tvirto tikėjimo. Tai daugeliui žmonių padėjo įtikėti

Dievą. **25** Tuomet Barnabas nukeliavo toliau į Tarsą ieškoti Pauliaus. **26** Radės jį, grįžo į Antiochiją. Jie abu gyveno ten ištisus metus mokydami naujai pakrikštyuosius. (Antiochijoje tikintieji pirmą kartą buvo pavadinti krikšcionimis.) **27** Tomis dienomis iš Jeruzalės atvyko kai kurie pranašai į Antiochiją. **28** Vienas jų, vardu Agabas, viename susirinkime, Šventosios Dvasios įkvėptas, išpranašavo didelį badą Izraelio žemėje. **29** Tikintieji nusprendė padėti Judėjai, kiekvienas aukodamas tiek, kiek galėjo. **30** Dovanas jie siuntė Jeruzalės bažnyčios vyresniesiems per Barnabą ir Paulių.

12 Apie tą laiką karalius Erodas émė persekioti kai kuriuos tikinčiuosius. **2** Užmušė apaštala Jokūbą, Jono broli. **3** Pamatės, kad tai labai džiugino žydų vadovus, jis per Velykų šventes suémė Petrą **4** ir įmetė kalėjiman, pavesdamas saugoti jį šešiolikos kareiviu sargybai. Po Velykų Erodas ketino atiduoti Petrą žydų egzekucijai. **5** Bažnyčioje visi karštai meldė Dievą, kad Petras kalėjime būtų saugus. **6** Paskutinę naktį, kai Petras turėjo būti atiduotas žydams, jis miegojo surakintas dviem grandinėmis. Ji saugojo du kareiviai, o kiti stovėjo prie kalėjimo vartų. **7** Staiga kalėjimo kamerą nutviesėk šviesa. Priešais Petrą atsirado Viešpaties angelas! Angelas pažadino Petrą, bakstelédamas į šoną, ir tarė: „Kelkis greičiau!“ Nuo rankų nukrito grandinės. **8** Tada angelas kalbėjo toliau: „Renkis ir apsiauk batus!“ Jis taip ir padarė. „Dabar apsivilk apsiaustą ir eik paskui mane“, – įsakė angelas. **9** Tada Petras, sekdamas angelą, išejo iš kalėjimo kameros. Bet visą laiką jis negalėjo suvokti, ar tai sapnas, ar regėjimas, ir netikėjo, jog viskas vyksta tikrovėje. **10** Jie praėjo pro pirmą, antrą sargybą ir prisiartino prie geležinių gatvės vartų. Vartai savaimė atsiderė! Taigi jie išėjo. Kiek palydėjės Petrą gatve, angelas nuo jo pasitraukė. **11** Petras, supratęs kas atsitiko, tarė sau: „Tai tiesa! Viešpats siuntė angelą, kad išgelbėtų mane iš Erodo rankų ir žydų kėslų.“ **12** Taip mąstydamas, jis atėjo prie Morkumi vadinamo Jono motinos Marijos namų, kuriuose malda buvo susirinkę daug žmonių. **13** Jis pasibeldė į vartų duris. Atidaryti atėjo mergaitė, vardu Rodė. **14** Pažinus Petro balsą, ji iš džiaugsmo nubėgo į vidų pranešti visiems, jog gatvėje stovis Petras. **15** Jie netikėjo jos žodžiais. „Tu pakvaišai!“ – sakė jie. Ji atkakliai tvirtino savo. Tada jie nusprendė: „Tai

greičiausiai jo angelas. Jie tikriausiai ji nužudė.“ **16** Tuo tarpu Petras tebesibeldė į lauko duris. Atidarę jie nustėro. **17** Jis davė ženklą nurimti ir papasakojo, kas buvo atsitikę ir kaip Viešpats išvedė ji iš kalėjimo. „Pasakykite Jokūbui ir kitiems apie tai, kas atsitiko“, – sakė jis. **18** Auštant kalėjime kilo didelis sąmyšis. Kas atsitiko Petru? **19** Erodas pasiuntė ji atvesti, bet niekur nerado. Jis suėmė šešiolika sargybinių, teisė karo teisme ir nubaudė mirtimi. Po to jis kuriam laikui persikėlė į Cezarę. **20** Erodui tebesant Cezarę, jo aplankytį atvyko gyventojai iš Tyro ir Sidono miestų. Erodas buvo labai nepatenkintas tų dviejų miestų žmonėmis, bet jų atstovai draugavo su Blastu, karaliaus sekretorium, ir prašė taikos, nes jų miestai ekonomiškai priklausė nuo prekybos su Erodo šalimi. **21** Buvo duotas leidimas susitikti su Erodu. Tai dienai atėjus, jis, apsvilkęs karališkais rūbais, sėdėjo soste ir pasakė jiems prakalbą. **22** Pabaigoje žmonės sukėlė didelės ovacijas, šaukdami: „Tai dievo balsas, ne žmogaus!“ **23** Bematant Viešpaties angelas palietė Erodą, ir jis susirgo, ji užpuolė kirminai ir jis mirė, kadangi priėmė žmonių pagarbą, užuot šlovinęs Dievą. **24** Viešpaties geroji naujiena greitai plito, ir tikenčiųjų skaičius vis augo. **25** Barnabas ir Paulius aplankė Jeruzalę, ir kai tik jie, ivykdę savo užduotis, grįžo į Antiochiją, pasiėmė su savimi Joną, vadinamą Morkumi.

13 Antiochijos bažnyčioje buvo pranašų ir mokytojų: tai Barnabas ir Simonas, pravarde Juodasis, Lucijus Kirėnietis, Manaenas, karaliaus Erodo įbrolis ir Paulius. **2** Vieną dieną, jiems besimeldžiant ir pasninkaujant, Šventoji Dvasia pasakė: „Skirkite Barnabui ir Pauliui darbą, kuriam Aš juos pašauksiu.“ **3** Tada po ilgesnių pasninkų ir maldų vyrai uždėjo ant jų rankas ir siuntė juos toliau. **4** Šventosios Dvasios vedami, jie iškeliavo į Seleukiją, o iš ten išplaukė į Kiprą. **5** Atvykę į Salamino miestą, jie nuėjo į žydų sinagogą ir émė skelbtį Dievo Žodį. (Jonas Morkus buvo jų padėjėjas.) **6** Po to jie éjo, sakydami pamokslus, iš miesto į miestą per visą salą iki Pafo, kur pagaliau susitiko burtininką žydą, netikrą pranašą, vardu Barjézus. Jis buvo artimas labai ižvalgiam ir supratinam valdytojui Sergijui Pauliui. Valdytojas pakvietė jį aplankyti Barnabą ir Paulių, nes norėjo išgirsti Dievo Žodį. **8** Bet burtininkas Elimas (jo graikiškas vardas) trukdė ir

ragino nekreipti dėmesio į tai, ką sakė Paulius ir Barnabas, stengdamasis atitraukti jį nuo tikėjimo Viešpačiu. **9** Tada Paulius, kupinas Šventosios Dvasios, piktais pažvelgė į burtininką ir prabilo: **10** „Ak tu, velnio sūnau! Tu pilnas įvairiausių gudrybių ir niekšybių, prieše viso, kas gera. Ar niekada ir nebaigsi prieštarauti Viešpačiu? **11** O dabar Dievas uždėda ant tavęs savo baudžiančią ranką, ir tu kuriam laikui apaksi.“ Bematant ant jo nusileido rūkas ir tamsa, ir jis émė klajoti, maldaudamas, kad kas paimtų jį už rankos ir vestų. **12** Pamatęs kas vyksta, valdytojas buvo nustebintas Dievo Žodžio galios ir įtikėjo. **13** Iš Pafo Paulius ir visi su juo buvę atplaukė į Pergés uostamiestį Turkijoje. Čia Jonas pasitraukė nuo jų ir sugrįžo į Jeruzalę. **14** Bet Barnabas ir Paulius leidosi toliau, kol pasiekė Pisidijos Antiochiją. Šeštadienį jie nuvyko į sinagogą melstis. **15** Po iprastinio skaitymo iš Mozés ir Pranašų knygos atsakingieji už pamaldas pasiuntė jiems tokio turinio rašteli: „Broliai, jei turite kokį pamokantį žodį – tarkite!“ **16** Taigi, atsistojęs Paulius pamojo sveikindamas ir kalbėjo: „Izraelio vyrai ir visi kiti čia susirinkę Dievą garbinantys žmonės, paklausykite! **17** Izraelio tautos Dievas išsirinko mūsų protévius, pagerbę juos, išvesdamas iš Egipto vergijos. **18** Jis globojo juos, klajojančius tyruose keturiadesimt metų, **19** po to Jis sunaikino septynias tautas Kanaane ir leido Izraeliui paveldeti jų žemes. Teisėjai valdė apie keturis šimtus penkiasdešimt metų, juos pakeitė pranašas Samuelis. **21** Vėliau žmonės émė reikalauti karaliaus, ir tada Dievas davė jiems Saulių, Kišo sūnų, Benjamino giminės vyra keturiadesimčiai metų. **22** Bet Dievas, pašalinęs jį, pakeitė karaliumi Dovydu, žmogumi, apie kurį Viešpats sakė: „Dovydas, Jeses sūnus, yra Mano širdžiai mielas, nes jis paklusnus Man.“ **23** Jézus yra vienas karaliaus Dovydo palikuonių, kurį Viešpats pažadėjo padaryti Izraelio Gelbetoju! **24** Kol Jis dar nebuvo atėjęs, Jonas Krikštytojas sakė pamokslus Izraelyje, aiškindamas būtinumą nusigrežti nuo nuodémės ir atsigrežti į Dievą. **25** Kadangi Jonas buvo bebaigias savo darbą, paklausė: „Negr manote, kad aš Mesijas? Ne! Bet Jis greitai ateis. Lyginant su Juo, aš esu niekas.“ **26** Broliai, Abraomo sūnūs, o taip pat visi ne žydų tautybės žmonės, kurie gerbiate Dievą! Išganymas skirtas mums visiems! **27** Žydai Jeruzaléje ir jų vadovai ivykdę pranašystę, nužudydami Jézų, nes jie neatpažino Jo ir nesuprato, kad Jis yra Tasai, apie kurį rašė pranašai, nors ir

girdėjo kiekvieną šeštadienį sakomus pranašų žodžius. **28** Jie nerado Jame mirties vertos kaltės, bet reikalavo, kad Pilotas Jį nužudyti. **29** Kai jie įvykdė visa, kas apie Jį buvo parašyta, Jėzų nuémė nuo kryžiaus ir paguldė į kapą. **30** Bet Dievas prikélé Jį iš numirusių. **31** Jį keletą kartų matė vyrai, kurie buvo atlydėjė Jį iš Galilėjos į Jeruzalę. Tie vyrai nuolatos tai liudija viešai. **32** O dabar Barnabas ir aš esame čia, kad praneštume jums gerą naujieną. Šiais laikais išsispildė Dievo duotas pažadas mūsų protėviamams. Tuo pažadu Dievas prikélé Jėzų. Štai ką apie Jėzų kalba antroji psalmė: „Šiandien Aš išaukštinau Tave, Savo Sūnū.“ **34** Nes Dievas pažadėjo Jį prikelti amžiams. Tai byloja Raštas, kuriame sakoma: „Aš Tau padarysiu nuostabų dalyką, kurį pažadėjau Dovskyui.“ **35** Kitoje psalmėje Jis išsamiau paaiškina, sakydamas: „Dievas neleis supūti Savo vieninteliam Šventajam.“ **36** Čia kalbama ne apie Dovskydą, nes Dovskydas, pasitarnavęs savo kartai pagal Dievo planą, mirė, buvo palaidotas ir supuvo, **37** o Šio antrojo kūnas nebuvo supuvęs. **38** Broliai, klausykite! Per Jėzų jums bus atleidžiamos nuodémės. **39** Visiems tikintiems bus atleistos jų kaltės, ir jie bus pripažinti teisiais. To niekada negalėtų padaryti žydų įstatymas. **40** Saugokitės! Neleiskite, kad jums pritaikytų pranašų žodžius: **41** „Žiūrėkite ir žūkite jūs, tiesos niekintojai, nes Aš ir dabar darau Savo darbą, kuriuo nenorite patikėti, net ir apie jį išgirdę.“ **42** Tą dieną, kai žmonės išėjo iš sinagogos, jie prašė Paulių grįžti pas juos kitą savaitę ir pasakyti kalbą. **43** Daug žydų ir pamaldžių prozelitų, kurie meldėsi sinagogoje, sekė gatve paskui Paulių ir Barnabą, kai abu vyrai ragino juos priimti Dievo siūlomas malones. **44** Kitą savaitę susirinko beveik visas miestas pasiklausyti skelbiamo Viešpaties Žodžio. **45** Išvydus tokią minią, žydus apémė pavydas, ir jie piktžodžiaudami émė prieštarauti Pauliui. **46** Tada Paulius ir Barnabas drąsiai kalbėjo ir pareiškė: „Buvo būtina, kad geroji Dievo naujiena pirmiausia būtų paskelbta žydams. Bet kadangi jūs ją atmetėte, tai nesate verti amžinojo gyvenimo. Na, mes pasiūlysime ją pagonims. (aiōnios g166) **47** Nes taip mums liepė Viešpats, sakydamas: „Paskyriaus Tave, kad būtum šviesa pagonims, kad išgelbėtum juos visus, net ir tolimiausiuose žemės kampeliuose esančius.“ **48** Kai pagonyse tai išgirdo, jie buvo labai patenkinti ir džiaugėsi Pauliaus žinia, ir kas tik siekė amžinojo gyvenimo, įtikėjo. (aiōnios g166) **49** Taip Viešpaties naujiena paplito po visą ši

kraštą. **50** Tuo tarpu žydų vadovai išjudino pamaldžias moteris ir įtakinges miesto piliečius, sukviêtė minią prieš Paulių ir Barnabą ir išvijo juos iš miesto. **51** Bet jie, nusikratę nuo kojų miesto dulkes, nukeliavo į Ikonijų. **52** Mokiniai, kupini Šventosios Dvasios, labai džiaugėsi.

14 Ikonijuje Paulius ir Barnabas kartu nuéjo į sinagogą ir taip karštai meldėsi, kad įtikėjo daugybę žydų ir graikų. **2** Bet žydai, kurie su panieka atmetė Dievo Žodį, kurstė pagonis prieš Paulių ir Barnabą, pasakodami apie juos įvairiausius paikus dalykus. **3** Nepaisydami to, jie pasiliko ten ir drąsiai skelbė Dievo Žodį. Viešpats įrodė, kad jų skelbiama naujiena priklausė nuo Jo veiklos. Viešpats įgalino juos daryti didelius stebuklus. **4** Bet miesto žmonių nuomonės skyrėsi: vieni buvo už žydų vadovus, kiti palaikė apaštalus. **5** Kai Paulius ir Barnabas sužinojo apie pagonių, žydų bei žydų vadovų sąmokslą pulti ir užmušti juos akmenimis, gelbédamiesi jie pabėgo į Likaojios miestus Listrą ir Derbę bei jų apylinkes **7** ir skelbė ten Dievo Žodį. **8** Būdami Listroje, jie sutiko žmogų, kuris buvo luošas nuo pat gimimo ir niekuomet nebuvo nė žingsnio žengęs. **9** Jis klausėsi Pauliaus pamokslą, o pastarasis stebėjo jį ir suprato, kad ligonis tiki, jog pasveiks. **10** Taigi Paulius sušuko jam: „Atsistok!“ Žmogus pašoko ir pradėjo vaikščioti! **11** Besiklausanti minia, pamačiusi, ką Paulius padarė, sušuko (žinoma, vietiniu dialektu): „Sie vyrai yra dievai, bet turi žmogaus pavidalą.“ **12** Jie nusprendė, kad Barnabas esas dievas Dzeusas, o Paulius – Hermis. **13** Priemiestyje esančios Dzeuso šventyklos kunigas atgabeno jiems pilną vežimą gėlių ir minios akivaizdoje paruošė galvijus aukojimui prie miesto vartų. **14** Bet Barnabas ir Paulius, pamatę, kas vyksta, su baime persiplėsė drabužius ir išbėgo, šaukdamis: **15** „Vyrai! Ką darote? Mes žmonės kaip ir jūs! Mes atnešėme jums gerą naujieną, kviesdami liautis garbinus tas tuštybes, ragindami geriau melstis gyvajam Dievui, kuris sukūrė dangų, žemę, jūrą ir visa, kas joje yra. **16** Anksčiau Jis buvo leidęs tautoms elgtis, kaip jos nori. **17** Bet Jis visa tai stebėjo. Jo liudytojai buvo geri darbai, tai yra siunčiamas lietus, gausus derlius, teikiamas maistas ir širdies džiaugsmas.“ **18** Bet vis tiek Paulius ir Barnabas negalėjo perkalbėti žmonių, kad jiems neaukotų. **19** Po kelių dienų keli žydai, atvykę iš Antiochijos ir Ikonijaus, sukurstė žmones,

kurie akmenimis apsavidė Paulių ir, manydami ji esant mirusį, išvilko laukan už miesto. **20** Kai tik tikintieji ji apsupo, jis pakilo ir gržo į miestą! Rytojaus dieną kartu su Barnabu leidosi į Derbę. **21** Jie ten skelbė gerą naujinę ir įgijo nemažą pasekėjų. Jie vėl pasuko atgal į Listrą, Ikoniją, Antiochiją. **22** Ten jie skatino tikinčiuosius stipriau mylėti Dievą ir savo artimą. Jie žmones padrąsino, kad šie tvirčiau tikėtų, nepabūgtų, kai bus persekiojami, priminė, jog į Dievo karalystę jie jeis tik tada, kai įveiks sunkius išbandymus. **23** Paulius ir Barnabas taip pat paskyrė vyresniuosius kiekvienoje bažnyčioje ir meldėsi už juos, pasninkaudami ir pavesdami juos Dievui, kuriuo jie tikėjo. **24** Tada per Pisidiją jie keliamo atgal į Pamfiliją, **25** vėl mokė Pergėje ir leidosi į Ataliją. **26** Pagaliau jie laivu išplaukė atgal į Antiochiją, kur Dievas jiems buvo pavedės padaryti darbą, dabar jau pabaigtą. **27** Sugržę jie sukvietė tikinčiuosius ir pasakojo, kaip Dievas per juos atvėrė tikėjimo duris ir pagonims. **28** Antiochijoje jie išbuvo su tikinčiaisiais netrumpą laiką.

15 Kai Paulius ir Barnabas buvo Antiochijoje, atvykę žmonės iš Judėjos émė sakyti tikintiesiems, kad jie turi tvirtai laikytis seno žydų apipjaustymo papročio, nes kitaip negalės būti išgelbėti. **2** Paulius ir Barnabas ilgai ginčijosi ir svarstė. Pagaliau tikintieji pasiuntė juos į Jeruzalę, lydimus keleto vietinių vyrų, kad ten pakalbėtų šiuo klausimu su apaštalais ir vyresniaisais. **3** Lydimi viso susirinkimo, jie iš miesto pasuko Jeruzalės link, pakeliui sustodami aplankytį tikinčiųjų Fenikijos ir Samarijos miestuose, ir visų džiaugsmui pasakojo, kad pagonyse taip pat įtikėjo. **4** Atvykę į Jeruzalę, jie susitiko su bažnyčios vadovais. Dalyvavo visi apaštalai ir vyresnieji. Paulius ir Barnabas pasakojo apie tai, ką Viešpats buvo per juos nuveikęs. **5** Bet pakilo keletas vyrų, anksčiau buvusių fariziejų, ir paskelbė, kad visi atsivertėliai pagonyse privalo būti apipjaustytai ir reikalavo laikytis visų žydų papročių bei ceremonijų. **6** Tada apaštalai ir bažnyčios vyresnieji susirinko šio klausimo apsvarstyti. **7** Po ilgų diskusijų atsistojo Petras ir kreipėsi į juos: „Broliai, visi jūs žinote, jog Dievas jau seniai pasirinko mane, kad skelbčiau pagonims gerą naujinę ir kad jie taip pat įtikėtų. **8** Dievas, kuris pažsta žmonių širdis, paliudijo, kad jis priima pagonis, duodamas jiems Šventąją Dvasią kaip ir mums. **9** Jis neatskyrė jų nuo

mūsų, tikėjimu apvalydamas jų širdis. **10** Negi jūs ketinate mokyti Dievą, apsunkindami pagonis jungu, kurio nei mes, nei mūsų tébai negalėjo pakelti? **11** Negi netikite, kad visi išsigelbés tuo pačiu būdu – Viešpaties Jézaus malone?“ **12** Daugiau niekas nesiginčijo. Dabar visi klausési Barnabo ir Pauliaus pasakojimo apie Dievo padarytus stebuklus tarp pagonių. **13** Jiems nutilus, prabilo Jokūbas: „Broliai, paklausykite manęs! **14** Petras jums papasakojo, kaip Viešpats pirmiausia aplankė pagonis, kad ir jie šlovintų Jo vardą. **15** Pagonių atsivertimas rodo, jog pranašai buvo teisūs. Pavyzdžiui, paklausykite ištraukos iš pranašo Amoso knygos: **16** „Paskui, – sako Viešpats, – Aš sugrįšiu ir atnaujinsiu sutartį su Dovskyu tam, **17** kad ir pagonyse rastų Dievą, ir visi kiti, kurie Mano vardą mini. **18** Taip sako Viešpats“, leisdamas nuo amžių tai pažinti. (aiōn g165) **19** Aš manau, jog mes neturime reikalauti, kad pagonyse, kurie atsigréžia į Dievą, laikytuši žydų įstatymų, **20** bet mes privalome jiems išsakyti, kad jie atsisakyti nuo susiteršimo stabais, nuo paleistuvavimo, paskerstų gyvulų mėsos ir krauso. **21** Kiekviename mieste šeštadienį iš kartos į kartą žydų sinagogose šie dalykai buvo skelbiami.“ **22** Tada apaštalai ir vyresnieji kartu su visa bažnyčia nutaré pasiūsti į Antiochiją iš savujų išrinktus vyrus kartu su Pauliumi ir Barnabu, kad šie praneštų apie tokį sprendimą. Išrinktieji vyrai buvo dviejų bažnyčių vadovai – Judas (taip pat vadinamas Barsabu) ir Silas. **23** Jie pasiémė su savimi raštą: „Nuo apaštalu, vyresniųjų ir brolių Jeruzalėje – broliams pagonims Antiochijoje, Sirijoje ir Sicilioje. Sveikinam! **24** Mes suprantame, kad kai kurie tikintieji sujaudino jus ir sujaukė jūsų sielas, bet mes jiems tokiu įgaliojimų nedavéme. **25** Mums atrodo išmintinga, vieningai nusprendus, pasiūsti du oficialius atstovus su mylimaisiais Barnabu ir Pauliumi. **26** Tie vyrai – ir Judas, ir Silas – rizikavo gyvybe dėl Jézaus Kristaus. **27** Jie jums praneš, ką mes nusprendéme šiuo klausimu. **28** Šventajai Dvasiai ir mums pasirodé teisinga nebeužkrauti jums daugiau jokios naštos, išskyrus tai, kad **29** būtina susilaikyti nuo aukų stabams, nuo paskerstų gyvulų mėsos ir krauso, ir nuo paleistuvystės. Jei taip darysite, bus gerai. Sudievl!“ **30** Keturi pasiuntiniai tuoju iškeliau į Antiochiją, kur jie sušaukė krikščionių bendruomenę ir įteikė jiems laišką. **31** Kai jų perskaitė, visoje bažnyčioje kilo daug džiaugsmo. **32** Judas ir Silas buvo talentingi oratoriai ir stiprino tikėjimą

ilgais pamokslais. **33** Pabuvę ten keletą dienų, Judas ir Silas parnešė į Jeruzalę sveikinimus ir linkėjimus tiems, kurie juos siuntė. **34** Paulius ir Barnabas pasiliko Antiochijoje padėti kitiems, kurie ten sakė pamokslus ir skelbė Dievo Žodį. **36** Po kiek laiko Paulius patarė Barnabui grižti atgal į Turkiją aplankytį miestų, kuriuose anksčiau buvo skelbę Viešpaties Žodį, ir pažiūrėti, kaip jiems sekasi. **37** Barnabas sutiko ir norėjo pasiimti kartu Joną, vadinamą Morkumi. **38** Bet Pauliui tas sumanymas visai nepatiko, kadangi Jonas buvo juos palikęs Pamfilijoje. **39** Barnabas ir Paulius labai nesutarė šiuo klausimu ir išsisiskyrė. Barnabas, pasiėmęs Morkų, išplaukė į Kiprą. **40** Tuo tarpu Paulius, pasirinkęs Silą ir palaimintas tikinčiuju, iškeliavo į Siriją stiprinti bažnyčių.

16 Pirmiausia Paulius ir Silas nukeliavo į Derbę, o po to į Listrą, kur jie sutiko Timotiejų. Jo motina buvo krikščionė žydė, o tėvas – graikas. **2** Timotiejus turėjo gerą vardą Listroje ir Ikoniuje, **3** todėl Paulius paprašė jo būti kelionės palydovu. Paisydamas to krašto žydų papročių, jis apipjaustė Timotiejų, nes visi žinojo, kad šio tėvas graikas ir anksčiau to daryti neleido. **4** Paskui jie keliavo iš miesto į miestą, garsindami pagonimis skirtą apaštalų ir Jeruzalės vyresniųjų sprendimą. **5** Taip bažnyčia kasdien tvirtėjo, didėjo tikinčiųjų skaičius. **6** Toliau jie keliavo per Frygiją ir Galatiją, nes Šventoji Dvasia tuo metu draudė jiems vykti į turkų provinciją Azijoje. **7** Keliaudami netoli Mysijos sienos, jie pasuko į šiaurę, į Bitinijos provinciją, bet ir vėl Jézaus Dvasia juos sustabdė. **8** Perėjė Mysijos provinciją, jie nuėjo į Troados miestą. **9** Tą naktį Paulius pamatė regėjimą: žmogus iš Makedonijos (Graikijoje) maldavo: „Ateik čia ir padék mums.“ **10** Buvo nutarta, kad mes vyksime į Makedoniją įsitikinę, jog Dievas mus pasiuntė skelbti jiems Evangeliją. **11** Išplaukė iš Troados, leidomės tiesiog į Samotrakę ir rytojaus dieną į Neapolį. **12** Pagaliau pasiekėme Filipus, romėnų kolonijos Makedonijos srities miestą, ir ten užtrukome kelias dienas. **13** Šeštadienį mes nuėjome netoli už miesto prie upės, kur, mūsų supratimu, keletas žmonių buvo susirinkę maldai. Atvykusias moteris mes mokėme Rašto. **14** Viena buvo Lidija, pardavėja iš Tiatyru, prekiaujanti purpuro drabužiais. **15** Ji buvo pakrikštyta kartu su visais namiškiais ir prašė mūsų pabūti jos svečiais. „Jei jūs nusprendėte, kad aš įtikėjau Viešpatį, ateikite ir

pasilikite mano namuose.“ Ji taip nuoširdžiai kalbėjo, kad mus privertė pasilikti. **16** Vieną dieną, eidami į maldos vietą prie upės, mes sutikome demono apsėstą vergę mergaitę, kuri nuspėdavo ateitį. Spėdama ji uždirbdavo daug pinigų savo šeimininkams. **17** Ji sekė mums iš paskos, šaukdamas: „Štie vyrai yra Dievo tarnai. Jie atejo mums pasakyti, kaip gauti nuodėmių atleidimą.“ **18** Tai kartojoosi kasdien, kol Paulius nebeapsikentės atsigréžė ir prabilo į joje esantį demoną: „Jézaus Kristaus vardu įsakau tau – iš jos išeik!“ Demonas tuoju pat paliko vergę. **19** Sudužo jos šeimininkų viltys praturtėti. **20** Jie sugriebė Paulių ir Silą ir nutempė į miesto prekyvietę pas teisėjus. **21** „Štie žydati trukdo mūsų miestui, – jie šaukė. – Jie moko žmones daryti tai, kas prieštarauja romėnų įstatymams.“ **22** Minia bematant buvo nuteikta prieš Paulių ir Silą, o teisėjai liepė juos nurengti ir nuplakti rykštėmis. **23** Rykštės čaižyti čaižė jų nuogas nugaras. Po to jie buvo įmesti į kalėjimą. Kalėjimo viršininkui grasingo mirtimi, jeigu jie pabėgtų. **24** Todėl šis negaišo ir įmetė juos į vidinį kalėjimo požemį, kojas įspraudės į siekštą. **25** Apie vidurnaktį Paulius ir Silas meldėsi ir giedodami šlovino Viešpatį. **26** Staiga kilo toks stiprus žemės drebėjimas, jog kalėjimo pamatai susvyravo. Atsivėrė visos durys, visiems kaliniams nukrito pančiai. **27** Kalėjimo viršininkas nubudo ir pamatė placiai atidarytas kalėjimo duris. Pamanęs, jog visi kaliniai pabėgo, išsitraukė kalaviją ir norėjo nusižudyti. **28** Bet Paulius sušuko jam: „Nedaryk to! Mes visi esame čia!“ **29** Drebėdamas iš baimės, kalėjimo viršininkas pasiprašė šviesos ir, nubėgęs į kalėjimo požemį, puolė Pauliui ir Silui po kojų. **30** Jis išvedė juos ir maldavo: „Ponai, ką turiu daryti, kad būčiau išgelbėtas?“ **31** Jie atsakė: „Tikėk Viešpatį Jézų, tai busi išgelbėtas tu ir tavo namai“, **32** Paskui jie skelbė Viešpaties Žodį jam ir jo namiškiams. **33** Tą pačią valandą jis nuplovė jų žaizdas ir su visa šeima buvo pakrikštytas. **34** Paskui nusivedė juos į savo namus ir pavaisišno. Jis džiūgavo su namiškiais, kadangi dabar visi buvo įtikėję. **35** Kitą rytą teisėjai pasiuntė policijos pareigūnus pranešti kalėjimo viršininkui, kad paleistų tuos žmones. **36** Todėl kalėjimo viršininkas pasakė Pauliui, kad jie gali ramiai sau eiti. **37** Bet Paulius atsakė: „Nieko panašaus! Jie viešai mus nuplakė be jokio teismo ir įmetė į kalėjimą. Mes esame Romos piliečiai! O štai dabar jie nori, kad mes išvyktume slapčia. To nebus! Tegul jie patys atvyksta ir išlaisvina

mus!“ **38** Policijos pareigūnai tai perdavė teisėjams, kurie labai išsigando, išgirdę, kad Paulius ir Silas yra Romos piliečiai. **39** Atėjė į kalėjimą, jie išlaisvino Paulių ir Silą prašydami, kad šie paliktų miestą. **40** Paulius ir Silas tada užsuko į Lidijos namus, susitikto su tikinčiaisiais ir, išvykdami iš miesto, dar su jais kalbėjosi.

17 Dabar jie keliavo per Amfipolio ir Apolonijos miestus ir atvyko į Tesaloniką, kur buvo žydu sinagoga. **2** Pagal savo įprotį Paulius užėjo ten ir tris šeštadienius iš eilės aiškino jiems Raštą. **3** Jis atskleidė žmonėms pranašystes apie Mesijo kančias ir Jo prisikėlimą, įrodinėjo, kad Jėzus yra Mesijas. **4** Daug pamaldžių graikų, taip pat nemažai žymų moterų įtikėjo Viešpatį. **5** Bet žydu vadovai pavyduliavo. Tai paskatino kai kuriuos nevykėlius jaunuolius gatvėse sukurstyti minią ir pradėti riaušes. Jie užpuolė Jasono namus, norėdami suimti Paulių ir Silą bei pristatyti miesto tarybai, kad nubaustų. **6** Ten jų neradę, jie ištempė Jasoną bei keletą tikinčiųjų laukan ir prieverta nuvedė į tarybą. „Paulius ir Silas apvertė visą pasaulį aukštyn kojomis, o nūnai jie drumščia ramybę mūsų mieste, – šaukė jie. – **7** O Jasonas priglaudė juos savo namuose. Visi šitie kalti dėl išdavystės, nes jie skelbia karaliumi Jėzū, o ne Cezarj.“ **8** Miesto žmonės, kaip ir teisėjai, suklaidinti tų gandų, **9** paleido juos tik gavę įkaitus. **10** Tą naktį krikščionys išlydėjo Paulių ir Silą į Berėją, kur, kaip paprastai, jie, užėjė į sinagogą, skelbė Dievo Žodį. **11** Berėjos žmonės buvo atviresni už tesalonikiečius ir mielai jų klausė. Jie kasdien tyrinėjo Raštą, atidžiai tikrindami Pauliaus ir Silo teiginius. **12** Taip daugelis įtikėjo, o iš jų nemažai ir kilmingų moterų bei vyrių. **13** Bet kai Tesalonikos žydai sužinojo, kad Paulius jau Berėjoje skelbia Dievo Žodį, atskubėjo čionai ir kurstė žmones. **14** Tikintieji skubiai išsiuntė Paulių prie jūros, o Silas ir Timotiejus pasiliko tenai. **15** Lydėjusieji Paulių keliavo su juo į Aténus, o po to grįžo į Berėją pranešti Silui ir Timotiejui, kad kuo greičiau vyktų pas jį. **16** Kol Paulius laukė jų Aténuose, jis netvėrė apmaudu, matydamas pilną stabų miestą. **17** Jis éjo į sinagogą tartis su žydais ir dievobaimingais pagonimis, kasdien kalbėdavosi su atėjusiais į miesto aikštę. **18** Jis ginčijosi su kai kuriais epikūrininkais ir stoikų filosofais. Jam pasakojant apie Jėzū ir Jo prisikėlimą, vieni sakė, kad jis – fantazuotojas. Kiti tvirtino, jog jis perša

svetimą mokslą. **19** Jie pakvietė jį į susirinkimą Areopage: „Ateik papasakoti mums daugiau apie šią naują religiją. **20** Tu pasakoji mums stulbinančius dalykus. Mes norėtume apie tai išgirsti daugiau.“ **21** (Aš privalau paaškinti, kad visi atėniečiai, taip pat, kaip ir jų svečiai, temoka leisti laiką, aptarinėdami naujas idėjas!) **22** Tada Paulius, atsistojęs Areopago viduryje, prabilo: „Atėniečiai, man rodos, kad jūs labai dievobaimingi. **23** Vaikščiodamas ir apžiūrinėdamas jūsų altorius, aš radau vieną užrašą: „Nežinomam dievui!“ Jūs garbinate Jo nepažindami. Kaip aš noriu jums apie Jį papasakoti! **24** Jis sukūrė pasaulį ir visa, kas tik jame yra. Kadangi Jis yra dangaus ir žemės Viešpats, tai negyvena žmogaus rankomis sukurtose šventyklose. **25** Žmogaus rankos čia negali padėti, nes Jam nieko netrūksta. Jis Pats visiems duoda gyvybę, alsavimą ir tenkina visus mūsų poreikius. **26** Visus pasaulio žmones Jis sukūrė iš Adomo ir išsklaidė tautas po žemę. Jis iš anksto numatė kiekvieno iš mūsų kilimo ir nuopuolio laiką ir nustatė universalias ribas. **27** Visa tai turi skatinti žmones ieškoti Dievo. Galbūt nujausdami tą kelią dievop, pagaliau Jį atrastų, nors Dievas yra netoli kiekvieno iš mūsų. **28** Jame mes gyvename, judame ir esame! Kaip sako vienas jūsų poetas: „Mes esame Dievo vaikai.“ **29** Jei taip, mes neturime galvoti apie Dievą, kaip apie dievybę, panašią į žmonių sukurtą stabą iš aukso, sidabro ar iškaltą iš akmens. **30** Dievas nesmerkė šitų dalykų praeityje, bet dabar Jis skelbia, kad visi atsisakyti stabų ir tik Jį vieną garbintų. **31** Jis nustatė dieną, kada teisingai teis pasaulį per žmogų, kurį Jis nurodė ir paskyrė, prikeldamas Jį iš numirusių.“ **32** Išgirdę Paulių kalbant apie prisikėlimą iš numirusių, vieni émė juoktis, o kiti sakė: „Mes norime išgirsti apie tai vėliau.“ **33** Tuo baigėsi Pauliaus pokalbis su jais, **34** bet kai kurie žmonės stojo į jo pusę ir priėmė tikėjimą. Tarp jų buvo Dionizas, miesto tarybos narys, moteris, vardu Damaridė ir kiti.

18 Po to Paulius paliko Aténus ir nuvyko į Korintą, **2** Čia jis susipažino su žydu Akvilu, gimusiu Ponte, kuris nesenai buvo grįžęs iš Italijos su žmona Priskile, nes buvo išėjęs Klaudijaus Cezario įsakymas iškraustyti visus žydus iš Romos. **3** Paulius gyveno ir darbavosi su jais, nes ir jie vertėsi palapinių audimu. **4** Kiekvieną šeštadienį Paulius sakė pamokslus sinagogoje, stengdamasis įtikinti žydus ir graikus. **5**

Atvykus iš Makedonijos Silui ir Timotiejui, Paulius atsidėjo vien tik mokymui, tvirtindamas žydams, kad Jėzus yra Mesijas. **6** Bet žybai nesiliovė prieštarauti ir burnoti prieš Dievą. Jie ižeidinėdavo Jėzų. Paulius nusipurtė nuo rūbų dulkes ir pasakė: „Tesilieja jūsų kraujas ant jūsų galvų. Aš nekaltas ir nuo šiol mokysisu pagonis.“ **7** Po to jis persikėlė į Tito Justo, dievobaimingo pagonio, namus. Titas Justas šlovino Dievą, o jo namai buvo šalia sinagogos. **8** Tuo tarpu sinagogos vyresnysis Krispas ir jo namiškiai įtikėjo Viešpačiu ir buvo pakrikštyti, kaip ir daugelis kitų Korinte. **9** Vieną naktį Viešpats regėjime prabilo į Paulių: „Nebijok! Kalbék! Netylék! **10** Aš esu sustavimi ir niekas negali tau pakenkti. Daug žmonių šiame mieste priklauso Man.“ **11** Taigi Paulius dar gyveno ten pusantrų metų, mokydamas Dievo tiesų. **12** Galionui tapus Achajos prokonsulu, žybai visi kaip vienas sukilo prieš Paulių ir nutempé jį į teismą. **13** Jie kaltino Paulių už žmonių įkalbinėjimą garbinti Dievą prieštaraujančiais roménų įstatymui būdais. **14** Pauliui émus gintis, Galionas pasisuko į jo kaltintojus ir pasakė: „Klausykite, žybai, jei tai būtų nusikaltimas, aš būčiau priverstas jūsų paklausyti, **15** bet kadangi tai ginčas dėl mokymo, vardų bei kvailų žydų įstatymų, spręskite patys. Manės tai nedomina ir aš apie tuos dalykus nekalbu.“ **16** Galionas išvarė juos iš teismo. **17** Tada minia čiupo Sosteną, naujų sinagogos vadovą, ir jį sumušė, bet Galionas į tai nekreipé dėmesio. **18** Paulius pasiliko mieste dar keletą dienų. Paskui, atsiveikinės su krikščionimis, kartu su Priskile ir Akvilu iškeliavo į Siriją. Kenchréjoje Paulius pagal žydų paprotį nusiskuto galvą, nes buvo padaręs ižadą. **19** Atvykės į Efezo uostą, jis mus paliko laive, o pats nuéjo į sinagogą pasikalbėti su žydais. **20** Jie prašė jį pasilikti dar kelias dienas, bet jis jautė, kad negali užtruktis. **21** „Per šventes aš būtinai turiu būti Jeruzaléje“, – pasakė jis, pažadėjės grįžti į Efezą vėliau, jei Dievas leis. Todél jis vėl iškeliavo. **22** Paulius sustojo Cezarėjos uoste. Aplankės Jeruzalés bažnyčią, išplaukė į Antiochiją. **23** Po kiek laiko jis vėl išvyko į Turkiją per Galatiją ir Frygiją, lankydamas visus tikinčiuosius, drąsindamas juos ir padėdamas stiprinti tikėjimą. **24** Tuo tarpu vienas žydas, vardu Apolas, puikus Raštų mokytojas ir skelbėjas, ką tik atvyko į Efezą iš Egipto Aleksandrijos. **25** Egipte jam kažkas papasakojo, ką Jonas Krikštytojas kalbėjo apie Jėzų, bet tai buvo labai nedaug. Jis niekada nebuvu girdėjės istorijos pabaigos. **26** Jis

drąsiai ir energingai émė skelbti sinagogoje: „Ateina Mesijas! Ruoškitės Jį priimti!“ Priskilė ir Akvilas išgirdo jį šitaip kalbant. Tai buvo nepaprastas pamokslas. Po to jie susitiko su juo ir paaškino, kas atsitiko Jézui nuo Jono laikų ir ką visa tai reiškia. **27** Kai Apolas sumanė vykti į Graikiją, tikintieji jį padrāsino. Jie parašė savo draugams tikintiesiems, prašydami gražiai priimti Apolą. Dievas puikiai įprasmino jo atvykimą į Graikiją, stiprindamas bažnyčią, **28** nes Apolas viešuose ginčuose sugebėjo atmesti visus žydų argumentus, Raštu įrodydamas Jėzų esant Mesiją.

19 Apolui gyvenant Korinte, Paulius apkeliavo Turkiją ir atvyko į Efezą. Ten jis užtiko kelis mokinius ir paklausė: **2** „Ar, tapę tikinčiaisiais, gavote Šventąją Dvasią?“ „Ne, – jie atsakė. – Mes nežinome, ką jūs turite mintyje, sakydamas „Šventąją Dvasią.“ **3** „Tada kokį krikštą jūs esate priémetę?“ – jis paklausė. „Jono krikštą“, – atsakė šie. **4** Tada Paulius jiems paaškino, kad Jono krikštas reiškė troškimą atsižadėti nuodémés ir atsigrežti į Dievą ir kad tie, kurie gavo jo krikštą, turi įtikėti Jėzų, kuris, kaip saké Jonas, vėliau ateisiąs. **5** Kai tik jie tai išgirdo, buvo pakrikštyti Viešpaties Jézaus vardu. **6** Tada, kai Paulius déjo ant jų galvų rankas, juos aplankė Šventojoji Dvasia. Jie émė kalbėti skirtingomis kalbomis ir pranašauti. **7** Iš viso jų buvo bene dyvlyka vyru. **8** Paskui Paulius nuéjo į sinagogą ir tris méniesius kas šeštadienį kantriai pasakojo, kuo jis tiki ir kodél ragina visus įtikėti Jėzų. **9** Kai kurie atmetėjo žodžius ir viešai kalbėjo prieš Kristų. Todél jis pasitraukė, atsisakydamas vėl juos mokyti. Tikinčiuosius jis pradėjo mokyti Tirano pamokslų salėje. **10** Tai truko dvejus metus, ir visi Azijos gyventojai – tiek žybai, tiek ir graikai – išgirdo Viešpaties Žodį. **11** Viešpats suteikė Pauliui galią daryti nepaprastus stebuklus. **12** Kai ant ligonių būdavo uždedamos skepetaitės ar kūną jo lietę drabužiai, jie pasveikdavo, nuo jų pasitraukdavo piktosios dvasios. **13** Keliaujančių žydų būrys, einančių iš miesto į miestą, išvarinėdavo piktąsias dvasias ir sumanė pasinaudoti Viešpaties Jézaus vardu. Jie sugalvojo tokius burtažodžius: „Maldaujame Jézaus Kristaus vardu, kurį skelbia Paulius – išeik!“ **14** Taip daré septyni žydų kunigo Skévo sūnūs. **15** Kai jie tai bandé su piktosios dvasios apsėstu žmogumi, piktouji dvasia atšovė: „Pažiūstu Jézų, žinau Paulių, o jūs kas būsite?“ **16** Apséstasis puolė taip juos mušti, kad šie turėjo iš

namų bėgti nuogi ir sunkiai sužeisti. **17** Gandas apie tai, kas atsitiko, greitai pasklido po visą Efezą. Tai sužinojo visi žydat ir graikai. Miestą apémé didelé baimė, o Viešpaties Jézaus vardas buvo labai išaukštintas. **18** Daug tikinčiųjų, kurie užsiiminėjo juodaja magija, prisipažino, ką buvo padarę. Jie sunėšė keréjimų bei burtų knygas ir visų akyse sudegino. Kažkas suskaičiavo, kad knygų vertė lygi penkiadesimčiai tūkstančių sidabro drachmų (tolgyu 10 000 JAV dolerių). **20** Tai rodo, kaip stipriai viso regiono žmones sujaudino Dievo Žodis. **21** Vėliau Paulius, Šventosios Dvasios skatinamas, grįždamas į Jeruzalę nusprendė aplankytį Graikiją. „Po to, – sakė jis, – aš turiu vykti į Romą.“ **22** Pirma savęs jis pasiuntė du padėjėjus, Timotiejų ir Brastą, o pats dar užtruko Turkijoje. **23** Apie tą laiką Efeze dėl krikščionių kilo didelis sąmyšis. **24** Vienas sidabralė, vardu Demetrijas, samdydavosi daug amatininkų gaminti sidabrinėms graikų deivės Artemidės šventovės miniatūroms. **25** Jis sukvietė savo ir kitus vyrus, kurie buvo susiję su tuo amatu, ir kreipėsi į juos: „Vyrai, šis užsiémimas yra jūsų pelno šaltinis. **26** Kaip jūs matėte ir girdėjote, tas Paulius įtikino daugelį žmonių, kad rankomis padaryti dievai – tai ne dievai. Dėl to mūsų darbų vertė mažėja. Tai aiškiai matyti ne tik čia, Efeze, bet ir visoje apylinkėje! **27** Žinoma, aš kalbu ne tik apie mūsų amato situaciją ir pelno sumažėjimą, bet ir apie grėsmę didžiajai deivės Artemidės šventykla netekti savo įtakos. Ši galinga valdovė Artemidė, kuri buvo gerbiama ne tik šioje Turkijos dalyje, bet ir visame pasaulyje, bus užmiršta!“ **28** Tada jie dar labiau supyko ir émė šaukti: „Didi efeziečių Artemidė!“ **29** Susirinko minia ir greitai miestą apémé sąmyšis. Visi skubėjo į amfiteatrą, pagriebé Pauliaus bendrakeleivius Gajų ir Aristarchą. **30** Paulius norėjo įsimaišyti į minią, bet mokiniai jo neleido. **31** Keletas Pauliaus bičiulių, roménų provincijos pareigūnų, taip pat pasiuntė jam žinią, prašydami nerizikuoti gyvybe ir neiti į teatrą. **32** Viduje žmonės reikalavo nežinia ko, buvo didžiulé betvarkė. Iš tiesų daugelis jų nežinojo, dėl ko atėję. **33** Keletas žydu pastebėjo Aleksandrą ir ištimpė jį į priekį. Jis rankos mostu parodė, kad minia nutiltų, ir bandė pasiaiškinti. **34** Bet supratę, kad jis žydas, žmonės vėl émė šaukti. Dvi valandas nesiliovė šūksniai: „Didi yra efeziečių Artemidė! Didi efeziečių Artemidė!“ **35** Pagaliau miesto meras įstengė juos nutildyti: „Efezo vyrai! – prabilo jis.

– Visi žino, kad Efezas yra didžiosios Artemidės garbintojas. Jos statulėlė nukrito iš dangaus. **36** Kadangi tai neginčijamas faktas, nusiraminkite ir nieko nedarykite neapgalvojė. **37** Tačiau jūs atvedėte čia šituos vyrus, kurie nieko nepavogė iš jos šventyklos ir nepikštodžiavo. **38** Jei Demetrijas ir jo bendrininkai turi juos kuo apkaltinti, tai teismai posédiuauja ir prokonsulai gali tuoju pat išnagrinėti kaltinimą. Tegul sau bylinėjasi. **39** Jei bus nusiskundimų dėl kitų reikalų, jie gali būti išspręsti nuolatiniuose miesto tarybos susirinkimuose; **40** roménų vyriausybė mus gali apkaltinti dėl šios dienos riaušių, nes jos kilo be jokių priežasčių. Jei Roma pareikalaus paaškinimo, aš nežinosiu, ką atsakyti.“ **41** Tada jie visi išsiskirstė.

20 Kai viskas pasibaigė, Paulius atsisveikino su mokiniais ir išvyko į Graikiją. **2** Pakeliui mokė visuose miestuose, saké pamokslus. **3** Graikijoje Paulius praleido tris ménescius, ruošdamasis plaukti į Siriją. Supratęs, kad žydat sumanė jį nužudyti, nusprendė pirmiausia vykti šiaurėn, į Makedoniją. **4** Keletas vyru keliavo su juo į Turkiją. Paulių lydėjo beréjiečio Pyro sūnus Sopatras, Aristarchas ir Sekundas iš Tesalonikos, Gajus iš Derbés, Timotiejus bei Trofimas, kurie grįžo namo į Turkiją, **5** iškeliauva pirma mūsų ir laukė Troadoje. **6** Kai tik baigėsi Velykų iškilmės, mes išplaukėme iš Filipų šiaurinėje Graikijoje ir po penkių dienų atvykome į Troadą Turkijoje. Ten mes užtrukome savaitę. **7** Sekmadienį susirinkome į duonos laužymo ceremoniją. Paulius saké pamokslą. Kadangi jis norėjo kitą dieną iškeliauti, kalbėjo iki vidurnakčio! **8** Viršutiniame aukštė, kur mes susirinkome, buvo uždegta daugybė žibintų. **9** Paulius kalbėjo, o vienas jaunas žmogus, vardu Eutichas, sédėjęs ant palangės, giliai įmigo ir, krišdamas iš trečio aukšto, užsimušė. **10** Paulius nulipo žemyn, paémė jį ant rankų ir tarė: „Nesirūpinkite – jis gyvas.“ Ir iš tiesų – jis buvo gyvas! Baimė ir džiaugsmas nuvilnijo per minią. Jie visi vėl užlipo į viršų ir kartu valgė Viešpaties vakarienę. Tada Paulius kalbėjo dar gana ilgai. Jau aušo, kai jis pagaliau juos paliko. **13** Paulius keliavo į Aso žemę sausuma, o mes toliau keliavome laivu. **14** Ten susitikome ir kartu plaukėme į Mitilénę. **15** Rytojaus dieną mes praplaukėme Samą, o dar po dienos atvykome į Miletą. **16** Ši kartą Paulius nusprendė nesustoti Efeze, nes skubinosi, norédamas Sekmines atšvesti Jeruzalėje. **17** Atplaukės į Miletą, jis pasiuntė žinią Efezo bažnyčios vyresniesiems, kad atvyktų jo pasitikti prie laivo. **18**

Jiems atvykus, Paulius taré: „Jūs žinote, vyrai, kad nuo tos dienos, kai tik atvykau į Turkiją, **19** aš nuolankiai, su ašaromis akyse tarnavau Viešpačiui. Žybai rezgė įvairias pinkles ir man teko patirti didelių pavoju. **20** Aš niekada ir niekur nenutylėjau tiesos. **21** Tieki žydams, tiek pagonims aš tvirtinau apie būtinumą atsižadeti nuodėmės, atsigrežti į Dievą ir įtikėti mūsų Viešpatį Jézų Kristų. **22** Ir štai aš keliauju į Jeruzalę Šventosios Dvasios vedamas. Aš nežinau, kas manęs laukia, **23** išskyrus tai, ką Šventoji Dvasia man kalbėjo kiekviename mieste, jog kalėjimas ir kančia dar ateityje. **24** Bet nieko neveritas gyvenimas, jei jo nepanaudosiu atlikti darbams, kuriuos Viešpats man paskyrė. Mano misija yra skelbti gerąj naujieną apie nepaprastą Dievo gerumą ir meilę. **25** Dabar aš žinau, kad jūs visi, su kuriais aš vaikščiojau skelbdamas Dievo karalystę, daugiau manęs nebematysite. **26** Leiskite atvirai pasakyti, kad negalite man primesti né vieno žmogaus kraujo. **27** Nes aš nevengiau skelbti jiems Dievo Evangeliją. **28** Todėl budékite! Nepamirškite maitinti ir ganyti Viešpaties kaimenę. Tai Jo bažnyčia, atpirkta krauju, nes Šventoji Dvasia jums pavedė ją prižiūrėti. **29** Gana gerai žinau, kad man pasitraukus iš jūsų tarpo, pasirodys netikri mokytojai ir, kaip plėšrūs vilkai, nepagailės avelių. **30** Kai kurie jūs patys iškreipsite tiesą, kad patrauktute į save žmones. **31** Saugokitės! Prisiminkite tuos trejis metus, kai aš buvau su jumis ir nuolat jumis rūpinausi. Aš liejau dėl jūsų ašaras. **32** Dabar aš pavedu jus Dievui, Jo rūpesčiui ir Jo malonei, kuri turi galią padaryti žmones tikinčiais ir atiduoti Jo išrinktiesiems visą palikimą. **33** Aš niekada netroškau nei pinigų, nei puikių drabužių. **34** Jūs žinote, kad dirbau pagal išgales, norėdamas pragyventi ir net tenkinti poreikius tų, kurie buvo su manimi. **35** Padėdamas vargšams, aš buvau jums nuolatinis pavyzdys, nes primindavau Viešpaties Jézaus žodžius: „Didesné laimė duoti negu imti.“ **36** Pabaigęs kalbėti, jis atsiklaupė ir kartu su visais pasimeldė. **37** Atsisveikino jie balsu raudodamis ir glebėščiuodami jį, **38** liūdėdami, kad daugiau niekada jo nebematysią. Po to jie palydėjo jį į laivą.

21 Atsisveikinę su Efezo vyresniaisiais, mes plaukėme tiesiai į Kosą. Rytojaus dieną mes pasiekėme Rodą, o tada – į Patarą. **2** Ten mes sėdome į laivą, plaukiantį į Fenikiją, Sirijos provinciją. **3** Mes pastebėjome Kipro salą, praplaukdami palikome

ją kairėje ir išlipome Tyro uoste Sirijoje, kur buvo iškrautas laivas. **4** Mes išlipome į krantą, ir, suradę vietinius tikinčiuosius, praleidome su jais savaitę. Tie mokiniai įspėjo Paulių. Per juos pranašavo Šventoji Dvasia ir patarė nevykti į Jeruzalę. **5** Savaitės pabaigoje, kai mes grįzome į laivą, jie visi su žmonomis ir vaikais palydėjo mus į pajūrį, kur meldémės ir atsisveikinome. **6** Po to mes sulipome į laivą, o jie sugrįžo namo. **7** Keliaudami toliau, iš Tyro atplaukėme į Ptolemaidę. Ten pasveikinome tikinčiuosius, bet pasilikome pas juos tik vieną dieną. **8** Paskui atvykome į Cesarę ir apsistojome evangelisto Pilypo, vieno iš septynių pirmųjų diakonų, namuose. **9** Jis turėjo keturias netekėjusias dukteris, kurios galėjo pranašauti. **10** Po kelių dienų iš Judėjos atvyko vyras, vardu Agabas. **11** Jis taip pat turėjo pranašavimo dovaną. Jis paėmė Pauliaus juostą ir, susišiės ja rankas, pasakė: „Šventoji Dvasia kalba: „Taip Jeruzalėje bus surištas šios juostos šeimininkas ir atiduotas roménams.“ **12** Tai išgirdę, ir mes, ir vietiniai gyventojai, ir jo bendrakelieviai maldavome Paulių neiti į Jeruzalę. **13** Bet jis atsakė: „Kodėl raudate ir draskote man širdį? Aš pasirengęs Jeruzalėje ne tik būti įkalintas, bet ir numirti dėl Viešpaties Jézaus.“ **14** Paaiškėjus, kad jo neperkalbésime, tarėme: „Tebūnies Viešpaties valia!“ **15** Netrukus, susidėjė daiktus, mes iškeliauvome į Jeruzalę. **16** Mus lydėjo mokiniai iš Cesarėjos. Atvykę svečiavomės vieno iš pirmųjų tikinčiųjų kipriečio Mnasono namuose. **17** Mus nuoširdžiai sutiko visi Jeruzalės tikintieji. **18** Rytojaus dieną Paulius kartu su mumis nuėjo pas Jokūbą ir Jeruzalės bažnyčios vyresniuosius. **19** Mums pasisveikinus, Paulius smulkiai nupasakojo daugelį dalykų, kuriuos Dievas per jį buvo padaręs pagonių kraštuose. **20** Jie šlovino Dievą ir sakė: „Matai, broli, daug žydų taip pat atsivertė, bet jie atkakliai reikalauja, kad tikintieji žybai tėstų žydų tradicijas ir papročius. **21** Čia, Jeruzalėje, žydų krikšcionims buvo prikalbėta, kad tu nusistatės prieš Mozés įstatymus ir draudi jų vaikus apipjaustyti. **22** Ką dabar daryti? Jie vis tiek išgirs, kad esi atvykęs.“ **23** Mes patariame štai ką: „Čia yra keturi vyrai, kurie ruošiasi nusiskusti galvas ir duoti ižadus, **24** Eik su jais į šventykłą ir taip pat nusiskusk galvą. Užmokėk už juos, kad jie galėtų nusiskusti galvas. Tuomet visi matys, kad tu pritari šiam papročiui, kaip ir žydų krikšcionys, kad jūs patys laikotés žydų įstatymų ir kad jūsų nuomonė šiaisiais klausimais sutampa su

mūsų. **25** Tikintiesiems, kurie buvo pagony, mes iš viso neliepame laikytis šių žydų įstatymų, išskyrus tuos, kurie draudžia valgyti stabams aukojamą maistą, pasmaugtų gyvuliu mésą bei kraują, ir paleistuvauti.“ **26** Ir todél Paulius, pasinaudodamas jų patarimu, rytojau dieną nuéjo su vyrais į šventykłą atliki ceremoniją. Tuo būdu jis paskelbė įjadą kartu su kitais aukoti auką po septynių dienų. **27** Praéjus beveik septynioms dienoms, keli žydai iš Turkijos pamaté Paulių šventykloje ir sukursté prieš jį minią. Jie nutvéré jį **28** šaukdami: „Izraelitai, gelbék! Štai žmogus, kuris eina prieš tautą ir visiems liepia nesilaikyti žydų įstatymų. Jis net kalba prieš šventykłą ir išniekina ją, atvesdamas ten pagonis!“ **29** Mat tą dieną kiek anksčiau jie buvo matę jį su Trofimu iš Efezo ir mané, jog Paulius bus atsivedęs jį į šventykłą. **30** Dél šitų kaltinimų sujudo visi miesto žmonés ir kilo didelė sumaištis. Paulius buvo ištemptas iš šventyklos, ir vartai tuoju buvo uždaryti. **31** Kai jie ketino ji užmušti, roménų kareiviu kuopos viršininkui, tribūnui, buvo duota žinia, kad visoje Jeruzaléje neramu. **32** Jis su kareiviais ir šimtininkais atskubéjo prie minios. Minia, pamačiusi atvykstančius kareivius, liovési mušti Paulių. **33** Tribūnas suémé jį ir liepé surišti dviem grandinémis. Tada paklausé minios, kas jis esas ir ką padaręs. **34** Vieni šauké viena, kiti – visai kita. Triukšme ir sumaištyje negalédamas nieko sužinoti, jis įsaké nuvesti Paulių į kareiviu stovyklą. **35** Kareiviams atéjus prie laiptų, minia taip išélo, jog šie turéjo Paulių nešte nešti, kad jo nenužudyti besigrūdantys iš paskos žmonés, šaukdami ir reikalaudami jo mirties. **37** Kai Paulius turéjo būti vedamas į stovyklą, jis paklausé tribūno: „Gal galiu tau ši tą pasakyti?“ „Moki graikiškai? – nustebės paklausé tribūnas. – Tai tu ne tas egyptietis, kuris prieš kelis metus sukélė samyšį ir išvedé į dykumą keturis tūkstančius galvažudžių?“ **39** „Ne, – atsaké Paulius. – Aš esu žydas ir ne iš kokio menko miestelio, bet iš Tarso Kilikijoje. Aš prašau leidimo kalbéti su štaiž žmonémis.“ **40** Tribūnas sutiko. Todél Paulius atsistojo ant laiptų ir pamojo miniai, kad nutiltų. Greitai minia visai nurimo, ir jis prabilo hebrajų kalba:

22 „Broliai ir tévai, pasiklausykite mano pasiteisinimo.“ **2** Išgirdusi jį kalbant hebrajiiškai, minia dar labiau susikaupé. **3** „Aš esu žydas, gimus Tarse, Kilikijoje, bet išauklétas Jeruzaléje vadovaujant Gamalieliui, prie kurio kojų aš išmokau rūpestingai

laikytis žydų įstatymų ir papročių. Aš stengiausi šlovinti Dievą savo darbu, kaip ir jūs visi nūnai darote. **4** Ir aš persekiojau krikščionis iki mirties, surišdamas ir įmesdamas į kaléjimą vyrus ir moteris. **5** Kad taip yra, galéti paliudyti vyriausiasis kunigas ar bet kuris kitas tarybos narys, nes aš prašiau jų laiškų Damasko žydų vadovams su nuorodymais, leidžiančiais visus krikščionis supančiotus atgabenti į Jeruzalę, kad jie būtų nubausti. **6** Man keliaujant ir artinantis prie Damasko, apie vidurdienį staiga mane apšvietė labai stipri šviesa. **7** Aš kritau ant žemés ir išgirdau balsą: „Sauliau, Sauliau, kam Mane persekiojil?“ **8** „Kas su manimi kalba?“ – paklausiau aš. Jis atsaké: „Aš esu Jézus iš Nazareto, kurį tu persekioji.“ **9** Su manimi buvę vyrai maté šviesą, bet nesuprato kalbos. **10** Aš tariau: „Ką man daryti, Viešpatie?“ Viešpats man taré: „Kelkis ir eik į Damaską, o ten tau bus pasakyta visa, kas tavęs laukia ateityje!“ **11** Buvau apakintas stiprios šviesos ir tik bendrakeleivių už rankos vedamas, aš pasiekiau Damaską. **12** Toksai Ananijas, pamaldusir įstatymui ištikimas žmogus, giriamas visų Damasko žydų, **13** atėjės atsistojo šalia manęs ir pasaké: „Broli Sauliau, praregék!“ Ir tą pačią akimirką aš jį pamačiau. **14** Tada jis kalbėjo: „Mūsų protévių Dievas pasirinko tave, kad pažintumei Jovalią, išvystumei Mesiją ir girdéumei Jį kalbantį. **15** Tu turési visur paliudyti, ką esi matęs ir girdéjės. **16** Tai ko dabar lauki? Eik ir priimk krikštą, nusiplauk nuodémės, šaukdamasis Viešpaties!“ **17** Kai jau grįžęs į Jeruzalę vieną dieną meldžiausi šventykloje, regéjimo ekstazéje Dievas man saké: „Skubék iš Jeruzalés, nes čia žmonés nepriimis tavo liudijimo apie Mane.“ **19** Aš įrodinéjau: „Bet Viešpatie, jie žino, kad aš mesdavau į kaléjimą ir mušdavau kiekvienoje sinagogoje tuos, kurie tikéjo Tavimi. **20** Kada buvo nuždytas Tavo liudytojas Steponas, aš stovéjau ten kartu su jais pritardamas ir saugoju jų drabužius, kuriuos jie nusirengé, métymadi į jį akmenimis.“ **21** Bet Dievas man taré: „Keliauk iš Jeruzalés, nes išsiusi tave toli, pas pagonis.“ **22** Iki tol minia jo klausési, paskui visi kartu pratrūko: „Šalin tą tipą! Nušluoti nuo žemés jį. Užmušti jį! Jam nevalia gyventi!“ **23** Jie réké, mété į orą drabužius ir svaidé saujomis smélį. **24** Taip tribūnas įvedé jį į vidų ir liepé nuplakti, kad prisipažintų esas kaltas. Jis noréjo sužinoti, kodél minia prieš jį taip įsiuto. **25** Kai Paulių, norédami nuplakti, pririšo diržais, jis kreipési į čia stovéjusį

Šimtininką: „Ar jums valia plakti Romos pilietį, ir dar nenuteistą?“ **26** Šimtininkas priėjo prie tribūno ir pareiškė: „Ką jūs darote? Šis žmogus yra Romos pilietis!“ **27** Tuomet tribūnas priėjo prie Pauliaus ir paklausė: „Pasakyk man, ar tu Romos pilietis?“, „Taip, žinoma.“ **28** „Ir aš esu, – suniurnėjo tribūnas. – Aš šitą pilietybę įsigijau už didelius pinigus!“ „O aš turiu nuo gimimo!“ **29** Bematant pranyko kareivai, kurie stovėjo pasiruošę jį nučaižyti, kai tik išgirdo, kad Paulius – Romos pilietis. Nusigando ir tribūnas, nes buvo įsakęs jį surišti ir nuplakdinti. **30** Rytojaus dieną tribūnas nuėmė jam grandines ir įsakė sušaukti aukštusios kunigus ir žydų tarybą. Pastatęs prieš juos Paulių, stengési sužinoti, kas atsitiko.

23 Atidžiai ir įdėmiai stebédamas tarybą, Paulius

prabilo: „Broliai, aš visuomet gyvenau visiškai švaria sąžine Dievo akivaizdoje!“ **2** Tuojuo vyriausias kunigas Ananijas įsakė šalia Pauliaus stovintiems smogti jam per burną. **3** Paulius jam tarė: „Tave Dievas muš, tu, netašytas stuobry! Koks tu teisėjas, kad pats laužai įstatymą liepdamas mane mušti?“ **4** Stovėjė šalia Pauliaus jį įspėjo: „Tu taip kalbi su vyriausiuoju Dievo kunigu?“ **5** „Aš nežinojau, kad jis – vyriausasis kunigas, Rašte pasakyta: „Niekada blogai nekalbék apie bet kurį iš savo vadovų.“ **6** Po to Paulius kažką sugalvojo. Viena tarybos dalis buvo sadukieji, kita dalis – farizieji. Todėl jis sušuko: „Broliai, aš fariziejus kaip ir visi mano protėviai. Ir jūs mane teisiate, kadangi tikiu mirusiujų prisikėlimu!“ **7** Tada taryba pasidalijo į dvi grupes: farizieji buvo nusiteikę prieš sadukiejus, **8** kadangi sadukieji neigė prisikėlimą, angelus, net amžiną dvasios buvimą, o farizieji visus dalykus pripažino. **9** Kilo didelis klegesys. Keli žydų vadovai pašoko ginčytis, kad Paulius teisus. „Mes nerandame nieko blogo tame, – jie šaukė. – Greičiausiai jam kalbėjo dvasia ar angelas kelyje į Damaską.“ **10** Ginčams stiprėjant, Paulių tampé iš visų pusų, stumdydami į priekį ir atgal. Pagaliau tribūnas, bijodamas, kad jie nesudraskytų Pauliaus, įsakė nuvesti jį į kareivų stovyklą. **11** Kitą naktį Pauliui pasirodė Viešpats ir tarė jam: „Nesijaudink, Pauliau! Kaip liudijai apie Mane žmonėms čia, Jeruzalėje, taip reikės tau liudyti ir Romoje.“ **12** Kitą rytą susirinko per keturiasdešimt žydų ir prisiekė, kad nei valgys, nei gers, kol nenužudys Pauliaus. **14** Paskui nuėjo pas aukštusios kunigus bei seniūnus ir papasakojo jiems, ką buvo nusprendę. **15** „Paprašykite tribūno, kad vėl

atvestų Paulių į tarybą, – jie reikalavo. – Apsimeskite, kad dar norėtumėte duoti jam keletą klausimų. Mes užmušime jį kelyje.“ **16** Bet Pauliaus sūnėnas sužinojo apie jų planą, atėjo į kareivines ir pranešė Pauliui. **17** Paulius, pasivadinęs vieną šimtininką, paprašė: „Nuvesk šį jaunuolį pas tribūnų. Jis turi kai ką svarbaus jam pasakyti.“ **18** Taip šimtininkas ir padarė, paaiškindamas: „Kalinys Paulius pasikvietė mane ir paprašė atvesti pas tave šį jaunuolį, kuris nori tau kai ką pranešti.“ **19** Tribūnas, paėmęs jį už rankos, pasivedėjo į šalį ir paklausė: „Apie ką turi man pranešti, jaunuoli?“ **20** „Rytoj žydai susitarė prašyti tave, kad nuvestum Paulių į teismo tarybą, neva norėdami gauti daugiau informacijos, – pranešė jis. – **21** Nedarykite to! Kelyje tykos daugiau kaip keturiasdešimt vyrių, pasiruošę užpulti ir užmušti jį. Jie prisieké nei valgysti, nei gerti, kol jį nužudys. Dabar jie jau čia, tikėdamišiesi, kad tu išpildysi jų prašymą.“ **22** „Tegu né vienas nežino, kad tu man tai pasakei“, – tribūnas įspėjo išeinantį jaunuolį. **23** Pasišaukęs du šimtininkus, tribūnas įsakė: „Pasiimkite du šimtus kareivų, kad dar šį vakarą devintą valandą galėtumėte vykti į Cesarę. Paimkite du šimtus ietininkų ir septyniasdešimt raitelių. Parūpinkite Pauliui arkli ir sveiką pristatykite ji valdytojui Feliksui.“ **25** Paskui jis valdytojui parašė tokį laišką: **26** „Klaudijas Lisijas kilnuliaisiam valdytojui Feliksui siunčia sveikinimą. **27** Ši žmogų žydai sugavo ir norėjo nužudyti, bet aš pasiūnčiau kareivius išvaduoti jį, nes sužinojau, kad jis Romos pilietis. **28** Tada nuvežiau jį į jų teismo tarybą, norėdamas sužinoti, už ką jis kaltinamas. **29** Greitai supratau, jog žydai ginčijosi dėl savo įsitikinimų, tačiau jis nebuvo apkaltintas, todėl negalėjo būti nubaustas kalėjimu ar mirtimi. **30** Kai man buvo pranešta apie šį sąmokslą, aš nusprendžiau pasiūsti jį pas tave, o jo kaltintojams pasakysiu, kad savo kaltinimus pateiktu tau.“ **31** Kaip buvo įsakyta, kareivai nakčiai nuvedė Paulių į Antipatridę. **32** Rytojaus dieną jie grįžo į kareivines, palikę jį su raiteliais, kad nugabentų jį į Cesarę. **33** Atvykę į Cesarę, jie pristatė valdytojui Paulių ir atidavė laišką. **34** Perskaitės jį, valdytojas paklausė Pauliaus, iš kur jis esąs. „Iš Kilikijos“, – atsakė Paulius. **35** „Aš išsamiai susipažinsiu su tavo byla, kai atvyks tavo kaltintojai“, – jam pasakė valdytojas ir įsakė laikyti jį kalėjime karaliaus Erodo pretorijuje.

24 Po penkių dienų atvyko vyriausasis kunigas

Ananijas su keliais žydų vadovais ir advokatu Tertulu kaltinti Paulių. **2** I priekį iškiestas Tertulas, kreipdamasis į valdytoją, išdėstė kaltinimus, skirtus Pauliui: „Ekselencija, mums, žydams, tu suteikei ramybę ir taiką ir neleidai mūsų skriausti. **3** Dėl to mes esame labai dėkingi. **4** Kad neįkyrėčiau tau, labai prašau atkreipti dėmesį tik į vieną dalyką. Aš trumpai išdėstysiu kaltinimus, skirtus šiam žmogui. **5** Mes nustatėme, kad šis žmogus yra ramybės drumstėjas. Šis žmogus nuolat kelia maištus prieš roménų vyriausybę. Jis yra žinomas nazariečių sektos vadas. **6** Be to, jis mėgino išniekinti šventovę, kai mes jį suémėme. Mes būtume teise jį pagal tai, ko nusipelnė, **7** bet įgulos tribūnas Lisijas užėjės prievara atėmė jį, **8** reikalaudamas, kad jis teistų pagal roménų įstatymą. Jūs nesunkiai suprasite, kad mūsų kaltinimas teisingas, apklausdamas jį pats.“ **9** Tada visi žybai įsijungė į bendrą pokalbį, pareikšdami, kad visa, ką Tertulas sakė, yra tiesa. **10** Dabar atėjo Pauliaus eilė. Valdytojas mostu parodė, kad atsistotų ir kalbėtų. Paulius pradėjo: „Žinau, kad tu jau daug metų teisėjauž ydams. Tai suteiks pasitikėjimo, kai man reikės gintis. **11** Greitai paaikšės, kad aš atvykau į Jeruzalę tik prieš dvyliką dienų melstis šventykloje. **12** Galésite pamatyti, kad niekada neskatinai sėmyšio sinagogose ar kurio nors miesto gatvėse. **13** Šie vyrai, žinoma, negali įrodyti dalykų, kuriais jie mane kaltina. **14** Vieną dalyką aš pripažistu: tikiu sielos išganymu, kurį jie laiko sekta. Aš laikausi savo protėvių tarnavimo Dievui kelio. Tvirtai tikiu žydų įstatymu ir visu tuo, kas parašyta Pranašų knygose. **15** Kartu su šiais vyrais tikime, jog bus teisiųjų ir neteisiųjų prisikelimas. **16** Todėl stengiuosi iš visų jėgų išlaikyti švarią sąžinę prieš Dievą ir prieš žmones. **17** Aš po daugelio metų grįžau į Jeruzalę duoti žydams išmaldą ir aukoti Dievui atnašų. **18** Mano kaltintojai pamatė mane šventykloje, kai atnašavau padėkos auką. Aš buvau nusiskutęs galvą, kaip jų įstatymas reikalauja, o aplink mane nebuvo minios ir jokio triukšmo! Ten buvo keli žydai iš Turkijos. **19** Jie privalo būti čia, jei ką turi prieš mane, **20** bet štai! Tegul dabar šie vyrai pasako, kokį nusikaltimą aš padariau. **21** Nebent tai, kad pasakiau vieną dalyką, kurio neturėjau sakyti: „Aš esu čia, teismo taryboje, kad apginčiau tikėjimo tiesą, jog mirusieji prisikels.“ **22** Feliksas, gerai žinodamas, kad krikščionys nepradės riaušių, liepė žydams palaukti, kol atvyks įgulos

tribūnas Lisijas. Tuomet jis svarstysiąs jų klausimą. **23** Jis liepė Paulių įmesti į kalėjimą, bet sargybiniui davė nurodymus švelniai su juo elgtis, nedrausti jo draugams jį lankytį ir leisti nešti jam dovanas, kad šis galėtų gyventi patogiau. **24** Po kelių dienų atėjo Feliksas su savo žyde žmona Druzile. Pasišaukę Paulių, jie išklausėjo pasakojimą apie tikėjimą į Jėzų Kristą. **25** Pauliui besikalbant su jais apie teisingumą, savitvardą ir apie būsimą teismą, Feliksas nusigando. „Šiam kartui užtenka. Kai bus tinkamėnis laikas, aš tave vėl pasišauksiu“, – tarė jis. **26** Be to jis tikėjosi, kad Paulius duos jam pinigų, todėl dažnokai ji kviesdavosi ir su juo kalbédavosi. **27** Taip prabėgo dveji metai, Feliksą pakeitė Porcijus Festas. Kadangi Feliksas norėjo įsitempsti žydams, jis paliko Paulių, supančiotą grandinėmis.

25 Po trijų dienų, perėmęs savo naujas pareigas

Cezaréjoje, Festas išvyko į Jeruzalę. **2** Ten jis pasiūipo vyriausieji kunigai bei kiti žydų vadovai ir daug papasakojo apie Paulių. **3** Jie prašė atvesti Paulių į Jeruzalę, tikėdamiesi patykti jį kelyje ir nužudyti. **4** Bet Festas atsakė, jog kol Paulius Cezaréjoje, igaliotiniai turi grįžti į teismą, kadangi jis pats netrukus ten vyksta. **5** Po aštuonių ar dešimties dienų jie sugrižo į Cezarę. Kitą dieną prasidėjo Pauliaus teismas. **6** Pauliui atvykus į teismą, susirinkę Jeruzalės žybai iškėlė jam daug rimtų kaltinimų, kurių negalėjo įrodyti. **7** Paulius paneigė kaltinimus: „Aš esu nekaltas, – pareiškė jis. – Aš niekuo nenusikaltau žydų įstatymams, šventyklos neišniekinau, prieš Romos vyriausybę nemaištavau.“ **8** Paskui Festas, norėdamas parodyti savo palankumą žydams, paklausė jį: „Ar nori keliauti į Jeruzalę ir būti ten teisiamas mano akivaizdoje?“ **9** Paulius atsakė: „Ne! Aš reikalauju ypatinges teisės būti išklausytas paties imperatoriaus. Jūs labai gerai žinote, kad aš nekaltas. **10** Jeigu padariau tai, kas verta mirties bausmės, aš neatsisakau mirti! Bet jeigu aš nekaltas, nei tau, nei kam kitam nevalia manęs išduoti šitiems, kad nužudyti. Aš kreipsiuosi į Cezarį!“ **11** Festas, pasitaręs su savo patarėjais, atsakė: „Labai gerai! Šaukeisi – vyksi pas Cezarį.“ **12** Po kelių dienų karalius Agripa ir Berenikė atvyko paviešėti pas Festą. **13** Jiems tenai užtrukus keletą dienų, Festas aptarė Pauliaus bylą su karaliumi. Jis papasakojo jam: „Turiu vieną kalinį, kurį man paliko Feliksas. **14** Kai buvau Jeruzalėje, aukštieji kunigai ir kiti žydų seniūnai

savaip žiūrėjo į šį reikalą ir prašė, kad pasmerkčiau Paulių. **16** Žinoma, aš nedelsdamas paaiškinau jems, kad roménų įstatymas nepasmerkia žmogaus, kol jis nenuteisiamas. Jam suteikiama galimybė stoti savo kaltintojų akivaizdoje ir gintis. **17** Kai jie susirinko, kitą dieną sušaukiau teismą ir įsakiau atvesti Paulių. **18** Jam iškelti kaltinimai buvo visai ne tokie, kaip maniau. **19** Ten buvo kalbama apie religiją ir mirusį Jėzų, kurį Paulius tvirtina esant gyvą! **20** Dvejodamas, kaip išspręsti tokią bylą, aš paklausiau, ar jis nenorėtų vykti į Jeruzalę ir tenai būti teisiamas. **21** Paulius šaukėsi Cezario. Todėl aš įsakiau kalinti jį toliau, kol galėsiu išsiusti jį pas Cezarij. **22** „Aš ir pats norėčiau pasiklausyti to žmogaus“, – tarė Agripa. Festas atsakė: „Galési rytoj pasiklausyti.“ **23** Rytojaus dieną Agripa ir Berenikė iškilmingai atvyko, lydini tribūnų bei kitų žymių miesto žmonių, ir Festas liepė įvesti Paulių. **24** Tada Festas kreipėsi į klausytojus: „Karaliau Agripa ir visi susirinkusieji. Jūs matote žmogų, kurio mirties reikalauja vietiniai ir Jeruzalės žydai! **25** Bet mano nuomone, jis nėra padaręs nieko, kas būtų verta mirties. Tačiau jis nori kreiptis dėl savo bylos į Cezarij. Neturėdamas ką daryti, nusprendžiau jį ten pasiųsti. **26** Bet ką turėčiau parašyti valdovui? Nes nėra jokios tikros kaltės! Štai aš ir atvedžiau jį visų, o ypač jūsų, karaliau Agripa, teismui, kad jí apklausęs, patartumei, ką man parašyti. **27** Nes nėra teisinga siušti kalinį pas imperatorių neturint įkalčių!“

26 Tuomet Agripa tarė Pauliui: „Išeik į priekį ir viskā paaiškink.“ Tokiu būdu Paulius, pamojės ranka, pradėjo gintis: **2** „Aš esu laimingas, karaliau Agripa, galėdamas tau atsakyti, **3** nes žinau, kad tu esi žydų įstatymo ir papročių žinovas. Dabar prašau, kantriai išklausykite mane. **4** Žydai gerai žino, kad nuo ankstyvos jaunystės, o vėliau Jeruzalėje buvau auklėjamas žydų tarpe ir gyvenau to auklėjimo veikiamas. **5** Jei jie manimi patikėtų, tai žinotų, kad gyvenau kaip fariziejas, griežčiausiai laikydamasis žydų įstatymu ir papročių. **6** Bet jų kaltinimų tikroji priežastis yra visai kita, kadangi aš viluosi, jog išsipildys Viešpaties pažadas, duotas mūsų protėviams. **7** Jo išsipildymo tikisi sulaukti mūsų dyvlikos giminių tauta, stropiai tarnaudama dieną ir naktį. Dėl šios vilties jie kaltina mane, o karaliau! **8** Negi nusikaltimas – laukti mirusiuų prisikėlimo? Negi neįkėtina, kad Dievas gali prikelti žmones? **9** Aš tikėjau, kad Jėzaus Nazariečio pasekėjus turiu persekioti iki paskutiniųjų.

10 Aukštujų kunigų įgaliotas aš įmečiau daug šventujų į kalėjimą Jeruzalėje, o kai jie būdavo pasmerkti mirti – pritardavau. **11** Juos kankindamas, stengiausi priversti krikščionis piktžodžiauti prieš Kristų. Be galio prieškai nusiteikęs persekiodavau juos net tolimuose svetimų šalių miestuose. **12** Vieną dieną apie vidurdienį, karaliau, tuo pačiu tikslu einant į Damaską su aukštujų kunigų įgaliojimais, **13** mane nušvietė dangaus šviesa, ryškesnė už saulę. **14** Mes visi parpuolėme ant žemės, o aš išgirdau hebraiškai sakant: „Sauliau, Sauliau, kam Mane persekioji? Tu tik pats sau kenkil!“ **15** „Kas esi, Viešpatie?“ – paklausiau aš. O Viešpats atsakė: „Aš esu Jėzus, Kurį tu persekioji. **16** Dabar kelkis! Nes Aš tau apsireiškiau, kad paskirčiau tave Savo tarnu bei liudytoju. Tu turi papasakoti pasauliu apie ši ir daugelį kitų būsimų apreiškimų. **17** Aš apsaugosiu tave nuo tautiečių ir pagonių. Taip, Aš ketinu siušti tave pas pagonis, **18** kad atvertumei jų aikis ir jie matytų savo tikrą padėti, kad jie atgailautų ir gyventų Dievo šviesoje, o ne šėtono tamsoje, kad gautų nuodėmių atleidimą bei vietą ir dalį tarp tų, kurių nuodėmės buvo nuplautos per tikėjimą Manimi.“ **19** Todėl, karaliau Agripa, aš negalėjau nepaklusti, nes mačiau regėjimą iš dangaus. **20** Iš pradžių skelbiau Damaske, Jeruzalėje ir visoje Judėjoje. Pagonių krašte taip pat ėmiau tvirtinti, kad visi turi atsisakyti nuodėmių, atsigrežti į Dievą ir kaip atgailą daryti gerus darbus. **21** Žydai sugriebė mane šventykloje, kai kalbėjau apie tai, ir mėgino nužudyti, **22** bet Viešpaties saugomas aš ir šiandien gyvas, pasakoju visiems, mažiems ir dideliems, tuos nuostabius dalykus. **23** Sakau tai, ką yra skelbę pranašai ir Mozė apie Mesiją, kentėjusį ir tapusi pirmuoju prisikėlusiuoju iš numirusių, kad iš dangaus atneštų šviesą ir žydams, ir pagonims.“ **24** Staiga Festas sušuko: „Pauliau, tau galvoj negera! Iš didelio rašto išėjai iš krašto!“ **25** Bet Paulius atsiliepė: „Ne, aš nesikraustau iš proto, prakilnusis Festai. Aš kalbu rimtus tiesos žodžius. **26** Karalius Agripa žino šiuos dalykus. Aš atvirai kalbu, nes esu tikras, kad visi šitie dalykai yra jam žinomi, nes ne slapta jie buvo daromi! **27** Karaliau Agripa, ar tiki pranašais? Žinau, kad tiki.“ **28** Agripa jį pertraukė: „Tokie menki įrodymai manęs neprivers tikėti Kristumil!“ **29** Paulius atsakė: „Nepriklausomai nuo to, ar mano argumentai menki, ar stiprūs, aš prašau Dievą, kad ne tik tu, bet ir kiekvienas galėtų tapti tokiu pat kaip aš, tik be šitų grandinių.“ **30**

Tuomet karalius, valdytojas, Berenikė ir visi kiti pakilo ir išėjo. **31** Kiek vėliau kalbėdamiesi jie priėjo vienos nuomonės: „Šitas žmogus nepadarė nieko blogo, kas būtų baustina mirtimi ar kalėjimu.“ **32** Agripa Festui pareiškė: „Jis galėjo būti išlaivintas, jeigu nebūtų šaukėsis Cezario.“

27 Pagaliau buvo susitarta leistis kelionė į Romą laivu, todėl Paulius ir keli kiti kaliniai buvo uždaryti į šimtininko Julijaus, imperatoriaus kuopos nario, kalėjimą. **2** Mes įlipome į laivą, kuris pagal grafiką turėjo aplankytį keletą Turkijos uostų. Turėčiau pridurti, kad su mumiis buvo Aristarchas, graikas iš Tesalonikos. **3** Rytoaus dieną, kai mes atplaukėme į Sidoną, Julijus draugiškai elgési su Pauliumi ir leido jam išlipti į krantą aplankytį bičiulius ir pasisvečiuoti. **4** Iš ten išplaukė į jūrą, mes grūmėmės su vėjais ir turėjome keisti kursą, todėl plaukėme į šiaurę nuo Kipro, tarp salos ir žemyno, **5** Kilikijos ir Pamfilijos provincijų pakrante. Atvykome į Myrą Likijos provincijoje. **6** Šimtininkas surado aleksandriečių laivą, kuris plaukė į Italiją, ir persodino mus į jį. **7** Daug dienų plaukėme audringa jūra, kol pagaliau pasiekėme Knidą. Tačiau labai sustipréjus vėjams, mes plaukėme Kretos link pro Salmonės uostą. **8** Sunkiai plaukdami prieš vėjų ir pamažu judėdami pietine pakrante, mes atvykome į Dailiąjį Prieplauką, netoli nuo Lasėjos miesto. **9** Ten prabėgo kelios dienos. Leistis ilgon kelionėn pasidarė pavojinga, nes buvo vėlyvas metų laikas. Paulius kalbėjo apie tai su laivo karininkais: **10** „Ponai, aš manau, kad vargas mums, jei mes plauksime toliau. Galime netekti ne tik laivo, krovinių, bet ir sulaukti mirties“, – sakė jis. **11** Bet kalinių sargai labiau klausė laivo kapitono ir savininko negu Pauliaus. **12** Kadangi Dailioji Prieplauka, atviras uostas, nebuvo tinkama vieta žiemoti, tai didžioji įgulos dalis nusprendė plaukti toliau ir kaip nors pasiekti Feniksą, kuris buvo geras uostas, atviras į šiaurės vakarus ir pietvakarius. **13** Kai émė pūsti švelnus pietų vėjas, diena atrodė tinkama kelionei, todėl jie pakélé inkarą, plaukė pakrantėmis. **14** Oras staiga pasikeitė, pakilo viesulas, vadinamas Šiauriaryčiu. **15** Jis užklupo laivą ir nunešė į jūrą. Iš pradžių jie stengési pasukti laivą į krantą, bet nepajėgė. Vėjas pagavo laivą ir nešé jį, **16** Pagaliau praplaukėme pro Kaudos salą, ties kuria mes sunkiai įkéléme į laivą gelbėjimo valtį, kuri buvo tempiamą,

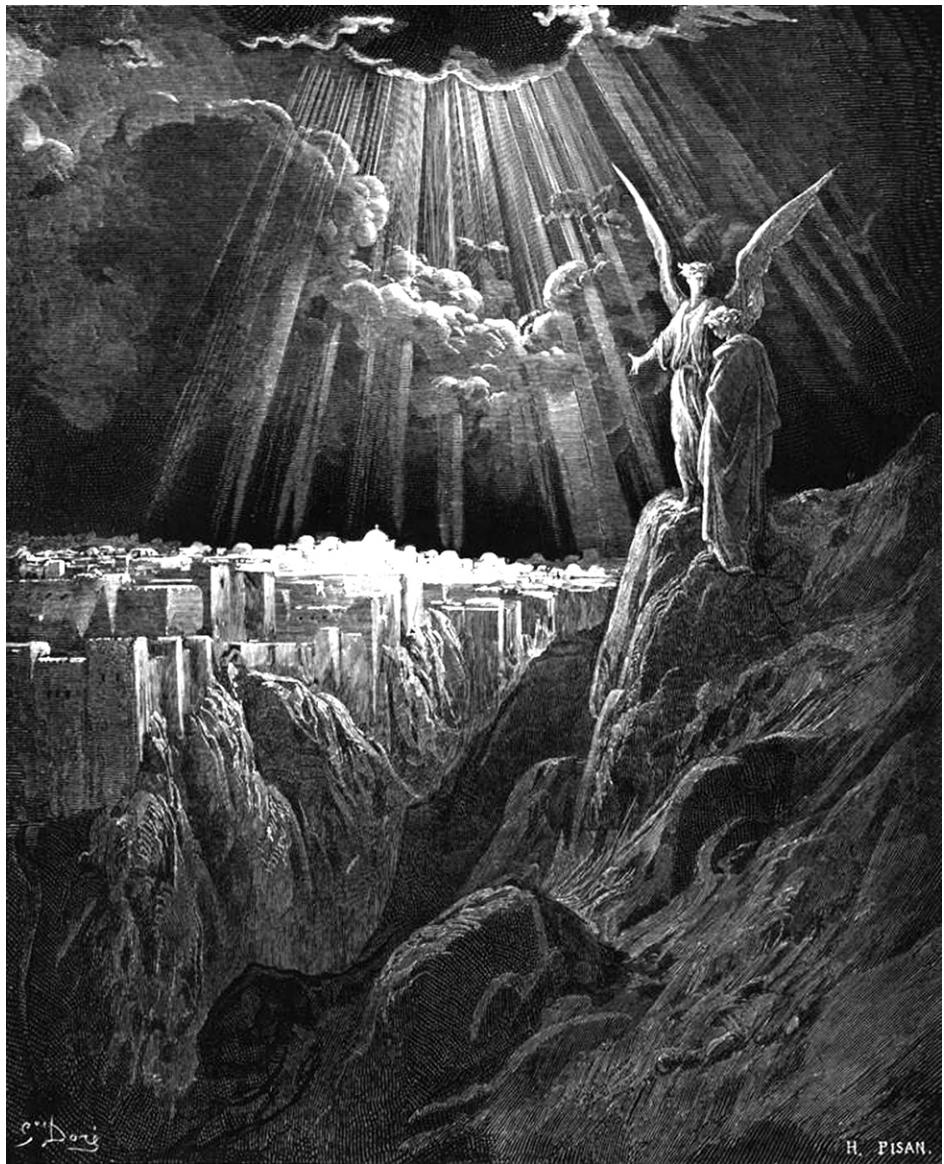
17 tada korpusą sustiprinome virvėmis. Jūreiviai bijojo, kad nebūtume nunešti ant Afrikos pakrantės seklumų, todėl jie nuleido viršutines bures ir tokiu būdu buvo nešami vėjo. **18** Rytoaus dieną, kai jūra dar labiau įsisiautėjo, įgula émė métyti krovinių į jūrą. **19** Trečią dieną jie métė laukan įrangą ir viską, kas pakliuvo po ranka. **20** Daug dienų šėlo balsi audra, kol pagaliau visi prarado viltį išsigelbėti. **21** Žmonės ilgą laiką jau nebevalgė, kai pagaliau Paulius sukrietė įgulą ir pasakė: „Vyrai, pirmiausia jūs turėjote paklausyti manęs ir neplaukti iš Dailiosios Prieplaukos. Būtume išvengę visų šitų pavojų ir nuostolių. **22** Bet nenusiminkite! Niekas nežus, nors laivas ir nuskęs. **23** Praėjusią naktį šalia manęs atsistojo Viešpaties angelas, kuriam aš priklausau ir tarnauju, ir pranešė: **24** „Nebijok Pauliau, nes tu tikrai stosi prieš Cezari! Dar daugiau – Dievas patenkino tavo prašymą ir išgelbės visus, kurie plaukia su tavimi.“ **25** Turėkite drąsos! Aš tikiu Dievą. Bus taip, kaip Jis sakė. **26** Bet mūsų laivas suduš užplaukės ant seklumos.“ **27** Keturioliktą parą apie vidurnaktį, kai buvome Adrijos jūroje svaidomi pirmyn ir atgal, jūreiviams pasirodė, kad žemė jau nebetoli. **28** Jie išmetė grimzlę ir nustatė dvidešimties jūros sieksnių gylį. Truputį vėliau išmatavo dar kartą ir berado tik penkiolika sieksnių. Šitaip jie suprato, kad greitai laivą išmes į krantą. **29** Bijodami užplaukti ant povandeninių uolų, išmeté pro užpakaninę laivo dalį keturis inkarus ir meldé dienos. **30** Keli jūreiviai, nutarę pabėgti iš laivo, nuleido į vandenį gelbėjimo valtį, neva norėdami išmesti inkarus laivo priekyje. **31** Paulius įspėjo šimtininką ir karius: „Visi jūs žūsite, jeigu kas nors paliks laivą.“ **32** Tada kareiviai nukapojo valties virves ir leido jai nukristi į jūrą. **33** Prieš rytą Paulius ragino visus valgyti, sakydamas: „Šiandien jau keturiolikta diena, kaip jūs nieko burnoje neturėjote. **34** Valgykite savo pačių labui. Né vienam iš jūsų nenukris né plaukas nuo galvos!“ **35** Po to jis paémė keletą džiūvėsių, visų akivaizdoje padékojo Dievui ir atsilaužė gabalėli. **36** Tuomet laive buvę **37** du šimtai septyniasdešimt šeši žmonės visi iki vieno émė valgyti. **38** Pavalgius įgula palengvino laivą, išmesdama į jūrą kviečius. **39** Rytui išaušus, jie nepastebėjo kranto linijos, bet pamatė įlanką jūroje su lėkštais krantais ir svarstė, ar jie galėtų tarp tų uolų nusigauti į krantą. **40** Pagaliau nutarę pabandyti. Nupjové inkarus, paliko juos jūroje, atleido laivo diržus ir, iškélé prieš vėjų priekinę burę, leidosi į krantą. **41** Bet laivas užplaukė

ant seklumos ir užpakalinė laivo dalis sukežo. **42** Kareivai šimtininkui patarė leisti jiems išžudyti kalinius, kad kuris išplaukės į krantą nepabėgtų. **43** Bet Julijus norėjo išsaugoti Paulių, todėl neleido. Tada jis įsakė visiems, kad mokantys plaukti šoktų į jūrą ir plauktų į krantą, **44** o kiti tegul pasistengia pasiekti krantą ant storų lentų ir laivo nuolaužų. Taip visi saugiai pasiekė krantą.

28 Greitai mes sužinojome, kad esame Maltos saloje.

2 Salos žmonės buvo malonūs, užkūrė ugnį ant kranto ir nuoširdžiai kvietė prie jos, nes lijo ir buvo šalta. **3** Kai Paulius pririnko laužui glėbį šakų, iš laužo iššliaužė nuodinga gyvatė ir įsikibo į jo ranką! **4** Salos gyventojai, pamatę įsikibusią į ranką gyvatę, vienas kitam sakė: „Tikrai tas žmogus – žmogžudys. Nors jis jūroje išsigelbėjo, bet teisingumas neleidžia jam gyventi!“ **5** O Paulius nupurtė gyvatę į ugnį ir jam nieko pikto neatsitiko. Gyventojai laukė, kol jis sutins ar staiga kris negyvas. **6** Gerokai palaukę pamatę, kad jam nieko pikto neatsitiko, todėl ēmė manyti, kad jis dievaitis. **7** Netoli tos vietas, kur mes išlipome, buvo salos valdytojo Publijaus valdos. Jis mus malonai priėmė ir tris dienas globojo. **8** Atsitiko taip, kad susirgo karštligė ir viduriavimu Publijaus tévas. Paulius užėjo pas jį, pasimeldė, uždėjo ant jo rankas ir išgydė. **9** Tada visi kiti salos ligoniai ėjo ir buvo pagydyti. **10** Už tai mes buvome apipilti dovanomis ir, kai atėjo laikas išplaukti, žmonės krovė į laivą mums įvairiausius kelionei reikalingus daiktus. **11** Praėjo trys mėnesiai nuo laivo sudužimo, ir mes vėl pakėlėme bures. Šį kartą tai buvo Aleksandrijos uosto laivas „Dvyniai“, kuris žiemojo saloje. **12** Pirmiausia aplankėme Sirakūzus. Ten prastovėjome tris dienas. **13** Plaukdami pakrantėmis pasiekėme Regijų. Ir dar po dienos, émus pūsti pietų vėjui, atvykome į Puteolus. **14** Ten radome nemažai tikinčiuju! Jie prašė mus paviešėti septynias dienas ir tada vykti į Romą. **15** Broliai Romoje išgirdo apie mūsų atvykimą ir atėjo pasitikti prie Apijaus Forumo. Kiti prisijungė prie mūsų prie Trijų tavernų. Juos išvydės, Paulius įgijo pasitikėjimo ir dėkojo Dievui. **16** Mums atvykus į Romą, Pauliui buvo leista pasirinkti, kur gyventi, nors ir saugomam kareivio. **17** Praėjus trims dienomis po atvykimo, jis pasikvietė septynis žydų vadovus ir taip jiems kalbėjo: „Broliai, žydai mane Jeruzaléje suémė ir per davė roménų vyriausybei. Jie persekioja

mane, nors niekam blogo nepadariau. Mūsų protévių įstatymų taip pat nepažeidžiau. **18** Roménai ištardę norėjo paleisti, nes nerado mirties vertos kaltės. Žydų vadovai reikalavo mirties bausmés. **19** Esant tokiemis prieštaravimams, aš pamačiau, kad būtina kreiptis į Cezarį, bet ne todėl, kad būčiau pykės ant jų. **20** Aš paprašiau jus susirinkti šiandien, kad su jumis susipažinčiau ir papasakočiau, jog grandinėmis esu surakintas dėl tikėjimo Mesiju.“ **21** Jie atsakė: „Mes negirdėjome jokių kaltinimų tavo atžvilgiu. Iš Judėjos mes negavome nei laiškų, nei pranešimų iš tų, kurie atvyksta iš Jeruzalės. **22** Bet mes norėtume išgirsti, kuo tu tiki, nes apie tuos krikščionis mes žinome tik tiek, kad jie visų smerkiami.“ **23** Buvo sutarta dėl laiko, ir tą dieną į Pauliaus namus suėjo daug žmonių. Jis papasakojo apie Dievo karalystę ir mokė apie Jėzų iš Raštų: pranašų ir penkių Mozės knygų. Jis pradėjo rytą ir baigė vėlai vakare! **24** Vieni jo žodžiais tikėjo, kiti – ne. **25** Bet, pasiginčiję tarpusavyje, jie išėjo, o paskutiniai Pauliaus žodžiai tebeskambėjo ausyse: „Teisi Šventojo Dvasia, kalbėjusi per pranašą Izaiją: **26** „Girdéti girdésite ir matyti matysite, bet nesuprasite, **27** nes jūsų širdys aptuko, o ausys apkurto. Užmerkite akis, kad nesuprastumėte, kad kartais nepamatytumėte ir neišgirstumėte, kad neatsisuktumėtej Mane ir kad Aš jūsų nepagydyčiau.“ **28** Todėl aš noriu, kad jūs suvoktumėte, jog Dievas suteiks palaiminimą ir pagonims, o šie jি priims.“ **30** Paulius išsinuomojo butą dvejims metams ir priimdamo visus savo lankytojus. **31** Jis visiems skelbė tiesą apie Dievo karalystę ir Viešpatį Jėzų Kristų, ir niekas nebandė jo sudrausti.

The New Jerusalem

"I saw the holy city, New Jerusalem, coming down out of heaven from God, prepared like a bride adorned for her husband. I heard a loud voice out of heaven saying, 'Behold, God's dwelling is with people, and he will dwell with them, and they will be his people, and God himself will be with them as their God.'"

Revelation 21:2-3

Reader's Guide

Lietuvių at AionianBible.org/Readers-Guide

The Aionian Bible republishes public domain and Creative Common Bible texts that are 100% free to copy and print. The original translation is unaltered and notes are added to help your study. The notes show the location of eleven special Greek and Hebrew Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and for all mankind, and the nature of afterlife destinies.

Who has the authority to interpret the Bible and examine the underlying Hebrew and Greek words? That is a good question! We read in 1 John 2:27, *"As for you, the anointing which you received from him remains in you, and you do not need for anyone to teach you. But as his anointing teaches you concerning all things, and is true, and is no lie, and even as it taught you, you remain in him."* Every Christian is qualified to interpret the Bible! Now that does not mean we will all agree. Each of us is still growing in our understanding of the truth. However, it does mean that there is no infallible human or tradition to answer all our questions. Instead the Holy Spirit helps each of us to know the truth and grow closer to God and each other.

The Bible is a library with 66 books in the Protestant Canon. The best way to learn God's word is to read entire books. Read the book of Genesis. Read the book of John. Read the entire Bible library. Topical studies and cross-referencing can be good. However, the safest way to understand context and meaning is to read whole Bible books. Chapter and verse numbers were added for convenience in the 16th century, but unfortunately they can cause the Bible to seem like an encyclopedia. The Aionian Bible is formatted with simple verse numbering, minimal notes, and no cross-referencing in order to encourage the reading of Bible books.

Bible reading must also begin with prayer. Any Christian is qualified to interpret the Bible with God's help. However, this freedom is also a responsibility because without the Holy Spirit we cannot interpret accurately. We read in 1 Corinthians 2:13-14, *"And we speak of these things, not with words taught by human wisdom, but with those taught by the Spirit, comparing spiritual things with spiritual things. Now the natural person does not receive the things of the Spirit of God, for they are foolishness to him, and he cannot understand them, because they are spiritually discerned."* So we cannot understand in our natural self, but we can with God's help through prayer.

The Holy Spirit is the best writer and he uses literary devices such as introductions, conclusions, paragraphs, and metaphors. He also writes various genres including historical narrative, prose, and poetry. So Bible study must spiritually discern and understand literature. Pray, read, observe, interpret, and apply. Finally, *"Do your best to present yourself approved by God, a worker who does not need to be ashamed, properly handling the word of truth."* 2 Timothy 2:15. *"God has granted to us his precious and exceedingly great promises; that through these you may become partakers of the divine nature, having escaped from the corruption that is in the world by lust. Yes, and for this very cause adding on your part all diligence, in your faith supply moral excellence; and in moral excellence, knowledge; and in knowledge, self-control; and in self-control patience; and in patience godliness; and in godliness brotherly affection; and in brotherly affection, love. For if these things are yours and abound, they make you to be not idle nor unfruitful to the knowledge of our Lord Jesus Christ,"* 2 Peter 1:4-8.

Glossary

Lietuvių at AionianBible.org/Glossary

The Aionian Bible un-translates and instead transliterates eleven special words to help us better understand the extent of God's love for individuals and all mankind, and the nature of afterlife destinies. The original translation is unaltered and a note is added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. Compare the meanings below to the Strong's Concordance and Glossary definitions.

Abyssos g12

Greek: proper noun, place

Usage: 9 times in 3 books, 6 chapters, and 9 verses

Meaning:

Temporary prison for special fallen angels such as Apollyon, the Beast, and Satan.

ādios g126

Greek: adjective

Usage: 2 times in Romans 1:20 and Jude 6

Meaning:

Lasting, enduring forever, eternal.

aiōn g165

Greek: noun

Usage: 127 times in 22 books, 75 chapters, and 102 verses

Meaning:

A lifetime or time period with a beginning and end, an era, an age, the completion of which is beyond human perception, but known only to God the creator of the aiōns, Hebrews 1:2. Never meaning simple endless or infinite chronological time in Greek usage. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs.

aiōnios g166

Greek: adjective

Usage: 71 times in 19 books, 44 chapters, and 69 verses

Meaning:

From start to finish, pertaining to the age, lifetime, entirety, complete, or even consummate. Never meaning simple endless or infinite chronological time in Koine Greek usage. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs.

eleēsē g1653

Greek: verb, aorist tense, active voice, subjunctive mood, 3rd person singular

Usage: 1 time in this conjugation, Romans 11:32

Meaning:

To have pity on, to show mercy. Typically, the subjunctive mood indicates possibility, not certainty. However, a subjunctive in a purpose clause is a resulting action as certain as the causal action. The subjunctive in a purpose clause functions as an indicative, not an optative. Thus, the grand conclusion of grace theology in Romans 11:32 must be clarified. God's mercy on all is not a possibility, but a certainty. See ntgreek.org.

Geenna g1067

Greek: proper noun, place

Usage: 12 times in 4 books, 7 chapters, and 12 verses

Meaning:

Valley of Hinnom, Jerusalem's trash dump, a place of ruin, destruction, and judgment in this life, or the next, though not eternal to Jesus' audience.

Hadēs g86

Greek: proper noun, place

Usage: 11 times in 5 books, 9 chapters, and 11 verses

Meaning:

Synonomous with Sheol, though in New Testament usage Hades is the temporal place of punishment for deceased unbelieving mankind, distinct from Paradise for deceased believers.

Limnē Pyr g3041 g4442

Greek: proper noun, place

Usage: Phrase 5 times in the New Testament

Meaning:

Lake of Fire, final punishment for those not named in the Book of Life, prepared for the Devil and his angels, Matthew 25:41.

Sheol h7585

Hebrew: proper noun, place

Usage: 66 times in 17 books, 50 chapters, and 64 verses

Meaning:

The grave or temporal afterlife world of both the righteous and unrighteous, believing and unbelieving, until the general resurrection.

Tartaroō g5020

Greek: proper noun, place

Usage: 1 time in 2 Peter 2:4

Meaning:

Temporary prison for particular fallen angels awaiting final judgment.

Glossary +

AionianBible.org/Bibles/Lithuanian---Open-Lithuanian-Bible/Noted

Glossary references are below. Strong's Hebrew and Greek number notes are added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. Questioned verse translations do not contain Aionian Glossary words and may wrongly imply *eternal* or *Hell*. * The note placement is skipped or adjusted for verses with non-standard numbering.

Abyssos

Luke 8:31
Romans 10:7
Revelation 9:1
Revelation 9:2
Revelation 9:11
Revelation 11:7
Revelation 17:8
Revelation 20:1
Revelation 20:3

Acts 3:21
Acts 15:18
Romans 1:25
Romans 9:5
Romans 11:36
Romans 12:2
Romans 16:27
1 Corinthians 1:20
1 Corinthians 2:6
1 Corinthians 2:7
1 Corinthians 2:8
1 Corinthians 3:18
1 Corinthians 8:13
1 Corinthians 10:11
2 Corinthians 4:4
2 Corinthians 9:9
2 Corinthians 11:31
Galatians 1:4
Galatians 1:5
Ephesians 1:21
Ephesians 2:2
Ephesians 2:7
Ephesians 3:9
Ephesians 3:11
Ephesians 3:21
Ephesians 6:12
Philippians 4:20
Colossians 1:26
1 Timothy 1:17
1 Timothy 6:17
2 Timothy 4:10
2 Timothy 4:18
Titus 2:12
Hebrews 1:2
Hebrews 1:8
Hebrews 5:6
Hebrews 6:5
Hebrews 6:20
Hebrews 7:17
Hebrews 7:21
Hebrews 7:24
Hebrews 7:28
Hebrews 9:26
Hebrews 11:3
Hebrews 13:8
Hebrews 13:21
1 Peter 1:23

1 Peter 1:25
1 Peter 4:11
1 Peter 5:11
2 Peter 3:18
1 John 2:17
2 John 1:2
Jude 1:13
Jude 1:25
Revelation 1:6
Revelation 1:18
Revelation 4:9
Revelation 4:10
Revelation 5:13
Revelation 7:12
Revelation 10:6
Revelation 11:15
Revelation 14:11
Revelation 15:7
Revelation 19:3
Revelation 20:10
Revelation 22:5

aīdios

Romans 1:20
Jude 1:6

aiōn

Matthew 12:32
Matthew 13:22
Matthew 13:39
Matthew 13:40
Matthew 13:49
Matthew 21:19
Matthew 24:3
Matthew 28:20
Mark 3:29
Mark 4:19
Mark 10:30
Mark 11:14
Luke 1:33
Luke 1:55
Luke 1:70
Luke 16:8
Luke 18:30
Luke 20:34
Luke 20:35
John 4:14
John 6:51
John 6:58
John 8:35
John 8:51
John 8:52
John 9:32
John 10:28
John 11:26
John 12:34
John 13:8
John 14:16

aiōnios

Matthew 18:8
Matthew 19:16
Matthew 19:29
Matthew 25:41
Matthew 25:46
Mark 3:29
Mark 10:17
Mark 10:30
Luke 10:25
Luke 16:9
Luke 18:18
Luke 18:30
John 3:15
John 3:16
John 3:36
John 4:14
John 4:36
John 5:24
John 5:39
John 6:27
John 6:40
John 6:47
John 6:54
John 6:68

John 10:28
John 12:25
John 12:50
John 17:2
John 17:3
Acts 13:46
Acts 13:48
Romans 2:7
Romans 5:21
Romans 6:22
Romans 6:23
Romans 16:25
Romans 16:26
2 Corinthians 4:17
2 Corinthians 4:18
2 Corinthians 5:1
Galatians 6:8
2 Thessalonians 1:9
2 Thessalonians 2:16
1 Timothy 1:16
1 Timothy 6:12
1 Timothy 6:16
2 Timothy 1:9
2 Timothy 2:10
Titus 1:2
Titus 3:7
Philemon 1:15
Hebrews 5:9
Hebrews 6:2
Hebrews 9:12
Hebrews 9:14
Hebrews 9:15
Hebrews 13:20
1 Peter 5:10
2 Peter 1:11
1 John 1:2
1 John 2:25
1 John 3:15
1 John 5:11
1 John 5:13
1 John 5:20
Jude 1:7
Jude 1:21
Revelation 14:6

eleēsē

Romans 11:32
Geenna
Matthew 5:22
Matthew 5:29
Matthew 5:30
Matthew 10:28
Matthew 18:9
Matthew 23:15
Matthew 23:33
Mark 9:43

Mark 9:45
Mark 9:47
Luke 12:5
James 3:6
Hadēs
Matthew 11:23
Matthew 16:18
Luke 10:15
Luke 16:23
Acts 2:27
Acts 2:31
1 Corinthians 15:55
Revelation 1:18
Revelation 6:8
Revelation 20:13
Revelation 20:14

Limnē Pyr

Revelation 19:20
Revelation 20:10
Revelation 20:14
Revelation 20:15
Revelation 21:8

Sheol

Genesis 37:35
Genesis 42:38
Genesis 44:29
Genesis 44:31
Numbers 16:30
Numbers 16:33
Deuteronomy 32:22
1 Samuel 2:6
2 Samuel 22:6
1 Kings 2:6
1 Kings 2:9
Job 7:9
Job 11:8
Job 14:13
Job 17:13
Job 17:16
Job 21:13
Job 24:19
Job 26:6

Psalm 6:5
Psalms 9:17
Psalms 16:10
Psalms 18:5
Psalms 30:3
Psalms 31:17
Psalms 49:14
Psalms 49:15
Psalms 55:15
Psalms 86:13
Psalms 88:3
Psalms 89:48

Psalms 116:3
Psalms 139:8
Psalms 141:7
Proverbs 1:12
Proverbs 5:5
Proverbs 7:27
Proverbs 9:18
Proverbs 15:11
Proverbs 15:24
Proverbs 23:14
Proverbs 27:20
Proverbs 30:16
Ecclesiastes 9:10
Song of Solomon 8:6
Isaiah 5:14
Isaiah 7:11
Isaiah 14:9
Isaiah 14:11
Isaiah 14:15
Isaiah 28:15
Isaiah 28:18
Isaiah 38:10
Isaiah 38:18
Isaiah 57:9
Ezekiel 31:15
Ezekiel 31:16
Ezekiel 31:17
Ezekiel 32:21
Ezekiel 32:27
Hosea 13:14
Amos 9:2
Jonah 2:2
Habakkuk 2:5

Tartaroō

2 Peter 2:4

Questioned

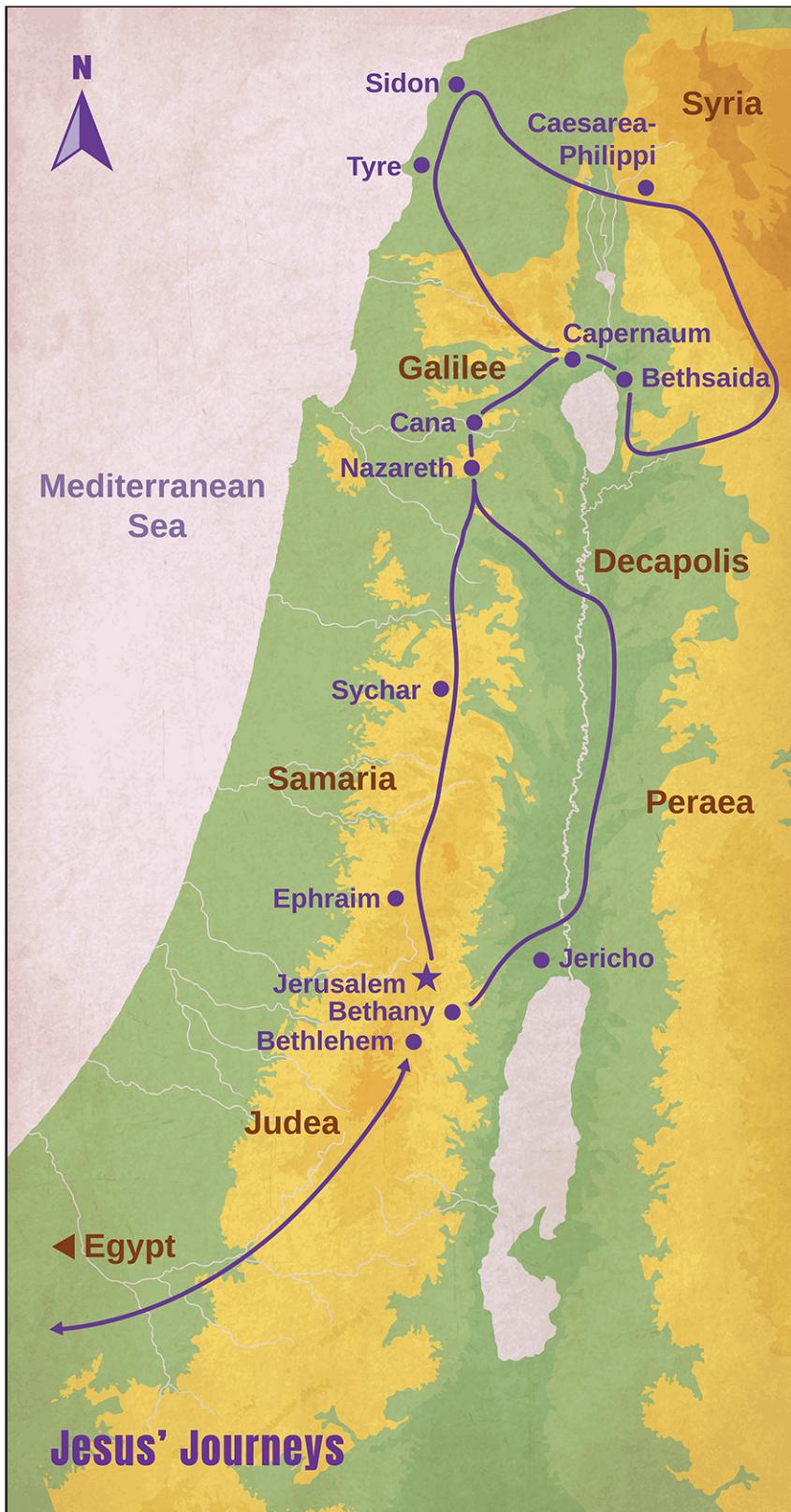
None yet noted

"By faith, Abraham, when he was called, obeyed to go out to the place which he was to receive for an inheritance. He went out, not knowing where he went"
Hebrews 11:8

"When Pharaoh had let the people go, God didn't lead them by the way of the land of the Philistines, although that was near; for God said, 'Lest perhaps the people change their minds when they see war, and they return to Egypt'" Exodus 13:17

"For the Son of Man also came not to be served, but to serve, and to give his life as a ransom for many"

"Paul, a servant of Jesus Christ, called to be an apostle, set apart for the Good News of God"

Romans 1:1

Creation 4004 B.C.

Adam and Eve created	4004
Tubal-cain forges metal	3300
Enoch walks with God	3017
Methuselah dies at age 969	2349
God floods the Earth	2349
Tower of Babel thwarted	2247
Abraham sojourns to Canaan	1922
Jacob moves to Egypt	1706
Moses leads Exodus from Egypt	1491
Gideon judges Israel	1245
Ruth embraces the God of Israel	1168
David installed as King	1055
King Solomon builds the Temple	1018
Elijah defeats Baal's prophets	896
Jonah preaches to Nineveh	800
Assyrians conquer Israelites	721
King Josiah reforms Judah	630
Babylonians capture Judah	605
Persians conquer Babylonians	539
Cyrus frees Jews, rebuilds Temple	537
Nehemiah rebuilds the wall	454
Malachi prophesies the Messiah	416
Greeks conquer Persians	331
Seleucids conquer Greeks	312
Hebrew Bible translated to Greek	250
Maccabees defeat Seleucids	165
Romans subject Judea	63
Herod the Great rules Judea	37

(The Annals of the World, James Usher)

Jesus Christ born 4 B.C.

New Heavens and Earth

1956	Christ returns for his people
1830	Jim Elliot martyred in Ecuador
1731	John Williams reaches Polynesia
1614	Zinzendorf leads Moravian mission
1572	Japanese kill 40,000 Christians
1517	Jesuits reach Mexico
1455	Martin Luther leads Reformation
1323	Gutenberg prints first Bible
1276	Franciscans reach Sumatra
1100	Ramon Llull trains missionaries
1054	Crusades tarnish the church
997	The Great Schism
864	Adalbert martyred in Prussia
716	Bulgarian Prince Boris converts
635	Boniface reaches Germany
569	Alopen reaches China
432	Longinus reaches Alodia / Sudan
397	Saint Patrick reaches Ireland
341	Carthage ratifies Bible Canon
325	Ulfilas reaches Goth / Romania
250	Niceae proclaims God is Trinity
197	Denis reaches Paris, France
70	Tertullian writes Christian literature
61	Paul imprisoned in Rome, Italy
52	Titus destroys the Jewish Temple
39	Thomas reaches Malabar, India
33	Peter reaches Gentile Cornelius
	Holy Spirit empowers the Church

(Wikipedia, Timeline of Christian missions)

Resurrected 33 A.D.

Where?

Who?

When?

		Innocence		Fallen			Glory					
Who?	God	Eternity Past	4000 BC Creation	Fall to Sin No Law	1500 BC Moses' Law	Advent of Christ 0-33 AD	Church Age Kingdom Age	Great White Throne	New Heaven and Earth			
		God's Perfect Fellowship	John 10:30	Living in Unapproachable Light, 1 Timothy 6:16					God's Perfectly Restored Fellowship with All Mankind in the Holy City			
		God's Perfect Fellowship		Pre-Incarnate, John 8:58	Incarnate, John 1:14	Paradise, Luke 23:43						
		God's Perfect Fellowship with Adam in the Garden of Eden		Everywhere, Psalm 139:7	Indwelling Believers, John 14:17							
	Mankind	No Fall No Death Gen 1:31	No Creation	Serving the Savior or Satan on Earth, Ephesians 2:1-5					All Restored Acts 3:21			
				Blessed in Paradise, Luke 16:22								
				Punished in Hades until the final judgment, Luke 16:23 and Rev 20:13								
	Angels	No people Gen 1:1	No Fall No Unholy Angels Gen 1:31	Serving Mankind at God's Command, Hebrews 1:14					No Hades No Dead Rev 20:3			
				Imprisoned in Tartarus, 2 Peter 2:4 and Jude 6								
				Rebelling Against Christ			Thalaasa, Rev 20:13					
			No Fall No Unholy Angels Gen 1:31	Accusing Mankind			Lake of Fire Revelation 19:20		Lake of Fire Prepared for the Devil and his Angels Mat 25:41 Rev 20:10			
				1 Peter 5:8 and Revelation 12:10								
				Abyss Revelation 20:2								

Destiny

Lietuvių at AionianBible.org/Destiny

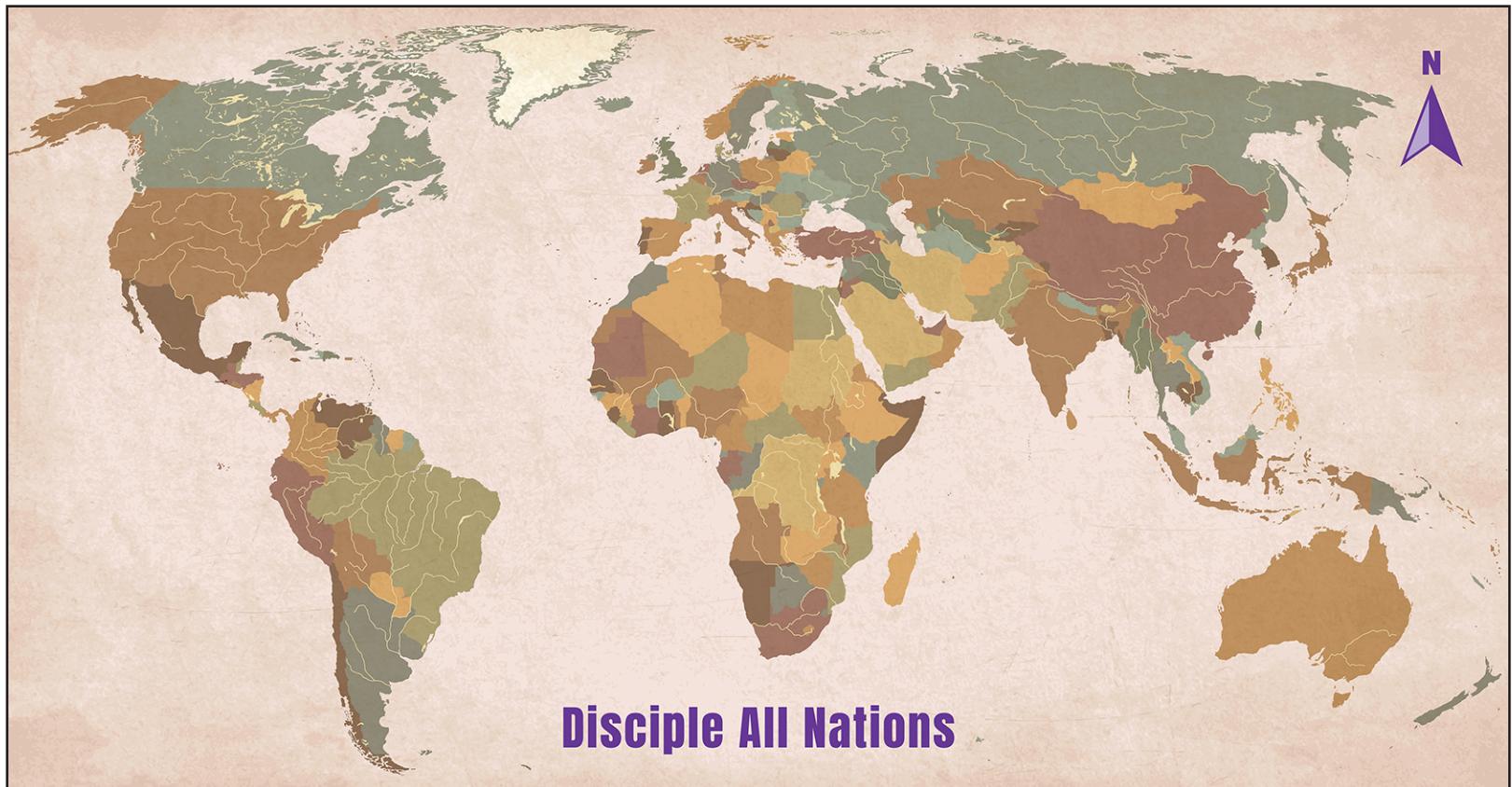
The Aionian Bible shows the location of eleven special Greek and Hebrew Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and for all mankind, and the nature of after-life destinies. The underlying Hebrew and Greek words typically translated as *Hell* show us that there are not just two after-life destinies, Heaven or Hell. Instead, there are a number of different locations, each with different purposes, different durations, and different inhabitants. Locations include 1) Old Testament *Sheol* and New Testament *Hadēs*, 2) *Geenna*, 3) *Tartaroō*, 4) *Abyssos*, 5) *Limnē Pyr*, 6) *Paradise*, 7) *The New Heaven*, and 8) *The New Earth*. So there is reason to review our conclusions about the destinies of redeemed mankind and fallen angels.

The key observation is that fallen angels will be present at the final judgment, 2 Peter 2:4 and Jude 6. Traditionally, we understand the separation of the Sheep and the Goats at the final judgment to divide believing from unbelieving mankind, Matthew 25:31-46 and Revelation 20:11-15. However, the presence of fallen angels alternatively suggests that Jesus is separating redeemed mankind from the fallen angels. We do know that Jesus is the helper of mankind and not the helper of the Devil, Hebrews 2. We also know that Jesus has atoned for the sins of all mankind, both believer and unbeliever alike, 1 John 2:1-2. Deceased believers are rewarded in Paradise, Luke 23:43, while unbelievers are punished in Hades as the story of Lazarus makes plain, Luke 16:19-31. Yet less commonly known, the punishment of this selfish man and all unbelievers is before the final judgment, is temporal, and is punctuated when Hades is evacuated, Revelation 20:13. So is there hope beyond Hades for unbelieving mankind? Jesus promised, "*the gates of Hades will not prevail*," Matthew 16:18. Paul asks, "*Hades where is your victory?*" 1 Corinthians 15:55. John wrote, "*Hades gives up*," Revelation 20:13.

Jesus comforts us saying, "*Do not be afraid*," because he holds the keys to *unlock* death and Hades, Revelation 1:18. Yet too often our *Good News* sounds like a warning to "*be afraid*" because Jesus holds the keys to *lock* Hades! Wow, we have it backwards! Hades will be evacuated! And to guarantee hope, once emptied, Hades is thrown into the Lake of Fire, never needed again, Revelation 20:14.

Finally, we read that anyone whose name is not written in the Book of Life is thrown into the Lake of Fire, the second death, with no exit ever mentioned or promised, Revelation 21:1-8. So are those evacuated from Hades then, "*out of the frying pan, into the fire?*" Certainly, the Lake of Fire is the destiny of the Goats. But, do not be afraid. Instead, read the Bible's explicit mention of the purpose of the Lake of Fire and the identity of the Goats, "*Then he will say also to those on the left hand, 'Depart from me, you cursed, into the consummate fire which is prepared for... the devil and his angels,'*" Matthew 25:41. Bad news for the Devil. Good news for all mankind!

Faith is not a pen to write your own name in the Book of Life. Instead, faith is the glasses to see that the love of Christ for all mankind has already written our names in Heaven. "*If the first fruit is holy, so is the lump*," Romans 11:16. Though unbelievers will suffer regrettable punishment in Hades, redeemed mankind will never enter the Lake of Fire, prepared for the devil and his angels. And as God promised, all mankind will worship Christ together forever, Philippians 2:9-11.

Disciple All Nations

"Go and make disciples of all nations, baptizing them in the name of the Father and of the Son and of the Holy Spirit"

Matthew 28:19